

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

broken

PRINCE

**LILIAN
MONROE**

ROYALLY UNEXPECTED: BOOK FOUR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIRIK PRENS

KRALİYETİN BEKLENMEDİK

DÖRDÜNCÜ KİTAP

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Ivy](#)
2. [Luca](#)
3. [Ivy](#)
4. [Luca](#)
5. [Ivy](#)
6. [Luca](#)
7. [Ivy](#)
8. [Luca](#)
9. [Ivy](#)
10. [Luca](#)
11. [Ivy](#)
12. [Luca](#)
13. [Margot](#)
14. [Luca](#)
15. [Ivy](#)
16. [Luca](#)
17. [Ivy](#)
18. [Luca](#)
19. [Ivy](#)
20. [Luca](#)
21. [Ivy](#)
22. [Margot](#)
23. [Ivy](#)
24. [Luca](#)
25. [Ivy](#)
26. [Luca](#)
27. [Ivy](#)
28. [Luca](#)

29. [Ivy.](#)
30. [Luca](#)
31. [Ivy.](#)
32. [Luca](#)
33. [Ivy.](#)
34. [Luca](#)
35. [Ivy.](#)
36. [Luca](#)
37. [Ivy.](#)
38. [Luca](#)
39. [Ivy.](#)

Kötü Prens

1. [Margot](#)
2. [Dante](#)

Yazar Hakkında Lilian

Monroe'nun Diğer

Eserleri

Telif hakkı © 2020 Lilian Monroe. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazar tarafından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yayınlayan: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box
186 Subiaco, WA, Avustralya, 6008

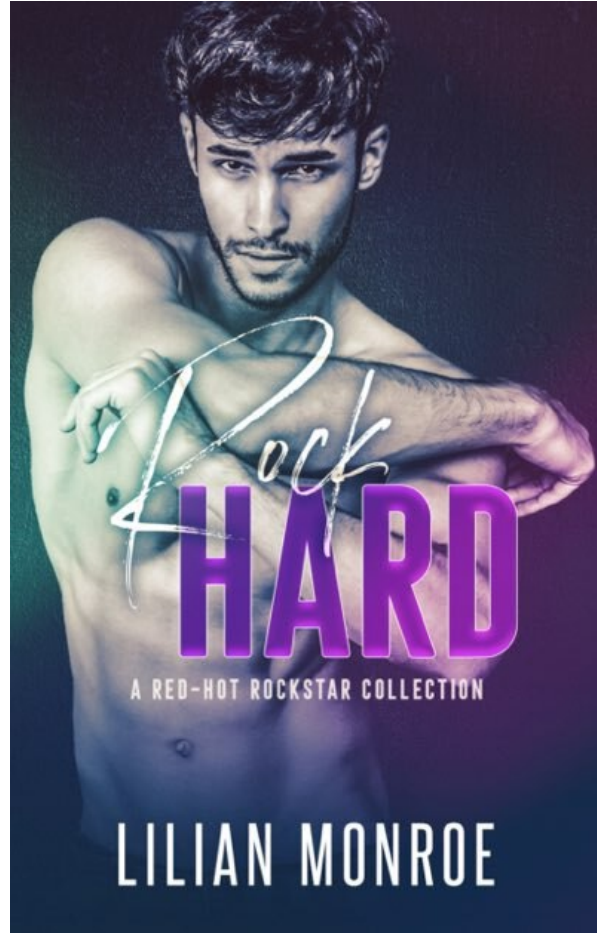
2. Baskı 2023

ISBN: 978-1-922986-16-0

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILAMAYACAK KADAR ATEŞLİ ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANTİZMİNE NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI EDİNİN:

WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

BİR IVY

Kız kardeşlerini kıskanan insanlar için cehennemde özel bir yer vardır. Benim yerim, daha küçük bir kızken rezerve edildi. Lucifer'in benim gelişimi için binlerce zümrüt balon ve "HOŞ GELDİN EVE, IVY" yazan bir afişle bir parti planladığından eminim.

Kız kardeşim Margot'un yanındayken, içim kan ağlar. Kıskançlık midemin derinliklerinde kıvrılır ve kalbime kök salar, nefes alamayacak hale gelene kadar içimi sıkıştırır.

Şu anda da öyle oluyor, Margot aynanın önünde bir başka mükemmel, vücudunu saran elbiseyle dönüyor — bu arada, bu elbiseyi bedavaya aldı. Evet, kardeşim o kadar güzel ki, tek yapması gereken internete kendi fotoğraflarını yüklemek, markalar da ona bedava ürünlerle dolu kutular gönderiyor.

"Hangisini daha çok beğendin?" diye soruyor Margot, başını eğerek. "Bence mavi olanı kraliyet etkinliği için daha uygun olabilir, ama bu pembe olanı daha dikkat çekici olur. Prens Luca, dikkat çekici şeyleri takdir edecek türde birine benziyor." Yanağının içini ısıyor. "Stilistim, etkinlikten önce ayakkabılarımı ve aksesuarlarımı hazırlayabilmesi için bu gece bir karar vermemi istedi."

Uzun, takma tırnakları, düzden de düz olan karnını içeri çekerek karnından aşağı kayıyor. Ablam uzun boylu ve ince, beline kadar uzanan sarı saçları ve mavi, çekici gözleri var. Tek yapması gereken bir erkeğe kirpiklerini kırpması, o da onun önünde diz çöküyor.

Prens Luca neden farklı olsun ki? Açıkçası, hangi elbiseyi seçtiğinin bir önemi olduğunu sanmıyorum. İstersen flanel pijamalarla bile gelebilir. İnsanlar buna *moda* der ve onu "Farcliff'in En İyi Giyinenleri" listesine koyarlar.

Margot'un gözleri aynadaki yansımama kayar ve kaşları soru işareti şeklinde yukarı kalkar.

Omuz silkiyorum. "Evet, ikisi de güzel."

Margot'un omuzları düşer ve göğsümde bir sancı hissedirim. Şu anda benim desteğime ihtiyacı olduğunu biliyorum, ama ona bunu veremiyorum. Yarın Argyle Prenslerinden biriyle görüşecek. Argyle kraliyet ailesinin tamamı — Kral ve Kraliçe ile üç prensin ikisi — Prens Luca'nın ağabeyi Kral Theo'nun taç giyme töreninin ardından Farcliff Krallığı'na davet edildi.

Argyle ve Farcliff krallıkları her zaman en iyi ilişkilere sahip olmamışlardır, ancak Kral Theo'nun Argyle'da ve Kral Charlie'nin Farcliff'te olmasıyla, uzlaşma konusunda büyük umutlar vardır. Yarın akşamki resmi akşam yemeği, Argyle ailesinin Farcliff'teki bir aylık ziyaretinin başlangıcı olacak bir tür açılış törenidir.

Farcliff'in en ünlü ünlülerinden biri olan kız kardeşim baloya davet edildi. Ben mi?

Pek değil.

Sanırım Margot'un biraz daha kısa, biraz daha tombul, siyah saçlı versiyonu pek rağbet görmüyor.

Muhtemelen sonsuza kadar ateşli bir cehennemde kalacağımı söylemiş miydim?

Neden bu kadar kıskandığımı bile bilmiyorum. O akşam yemeği, binlerce sıkıcı sohbetle ölümle eşdeğer gibi geliyor bana. Yarınki etkinlikte konuklarla vakit geçirmektense, bacaklarımdaki tüyleri tek tek yolmayı tercih ederim.

Yine de onu kıskanıyorum.

Margot'un yönetim ekibi, onu Prens Luca ile tanıştırmak için ayarlamalar yaptı, çünkü Prens Luca, dilimlenmiş ekmek icadından bu yana en popüler kişiymiş. Prens gibi tanınmış bir ünlüyle çıkmasının, onun "imajına" iyi geleceğini düşünüyorlar. Prens'in yönetim ekibi de, Argyle ve Farcliff'i birbirine yaklaştırmak istediği için bu fikri kabul etti. Bu, kraliyet Instagram cennetinde yapılan bir eşleşme.

En azından bir aylığına. Prens Luca Farcliff'ten ayrıldığında, tüm bahisler geçersiz olacak.

Bacaklarımı yataktan sallayıp ayağa kalkıyorum ve simsiyah saçlarımı dağınık bir topuz haline getiriyorum. "En iyi olduğunu düşündüğün elbiseyi giy, Margie. Bu konularda iyi olmadığımı biliyorsun."

Margot, adını söylediğimde bana bir bakış atar. *Gerçek* adı. Oyunculuğa başladığında adını Margot olarak değiştirmiştir, çünkü menajeri ona "Marguerite" adının şöhret için uygun olmadığını söylemiştir. En azından annemiz bu olmadan önce vefat etmiştir.

"Prensin beni sevdiğinden emin olmak istiyorum." Gözleri aynadaki yansımasına geri döner.

Derin bir nefes alıp, ellerimi kız kardeşimin omuzlarına koydum. O da bana bakarak, ben de ona cesaret verici bir gülümseme attım. "O seni sevecek. Herkes seni seviyor. Gerçekten herkes, ben bile."

Margot gülümsedi ve başını salladı. Bir iç çekerek kararını verdi. "Mavi olanı seçeceğim."

Farcliff'in en popüler yıldızının kişisel asistanı olarak hayatım kız kardeşim etrafında dönüyor. Her zaman öyleydi. Dört yaşında ilk reklamını çektiğinden beri, kız kardeşimin hayatı her zaman öncelikli olmuştur.

Annemin hastalığı kötüleşip sonu yaklaştığında bile, babam Margot'u hastanedeki karısını görmeye gitmeden önce yine de seçmelere ve modellik işlerine götürürdü. Bir aileyi yoksulluktan kurtaracak bir fırsat olduğunda olan budur — herkes hayatı pahasına ona tutunur.

Ben de dahil.

Margot, hepimizin hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu altın madeni. Ve kardeşim o kadar aziz bir insan ki, bize karşı kin beslemiyor. Zenginliğini ve başarısını babamla ve benimle paylaşıyor, kin beslemiyor ve karşılığında hiçbir şey istemiyor.

Bu yüzden her gün kıskançlığımı bastırıp şafak vakti kalkıyorum, kız kardeşimin günlerinin plana göre geçmesini sağlamak için.

Özellikle bu sabah çok yoğun. Saç ve makyaj sanatçılarının zamanında burada olmalarını sağlamalıyım. Limuzin servisini teyit etmem ve stilistini arayarak kıyafetini kesinleştirdiğinden emin olmam gerekiyor.

Margot'un Farcliff Kalesi'ne giderken bayılmaması için yeterince yemek yediğinden emin olmalıyım, ama güzel mavi elbisesinde şişkin görünmemesi için çok fazla yememesi de gerekiyor.

En önemlisi, kız kardeşimin mutlu, kendinden emin, ısı ısı ve hayallerindeki prensle tanışmaya hazır olduğundan emin olmalıyım.

Margot'u nazikçe uyandırdığımda, hala ipek göz maskesi takılıydı. Uyurken bile zarif ve mükemmel olan Margot, sevimli bir iç çekişle pembe ipek maskeyi gözlerinden alıp alına itti. Altın sarısı saçları dünden kalma bukleler halinde yastığın üzerinde yumuşak dalgalar halinde yayılmıştı.

Ben uyanınca bu kadar güzel görünemem, denesem bile.

"Merhaba Ivy," diye gülümsüyor. "Kalkma zamanı geldi mi?" "Uyan ve parla, gelecekteki prenses."

Margot bana gülümser ve banyosuna doğru yürür. Bir çılgılık duyarım, ardından bir dizi gürültülü çarpma sesi gelir ve ben iç geçiririm.

Kız kardeşimin tek ve yegane kusuru, bir şeyi devirmeden hiçbir yere gidememesi. "Sakar" kelimesi bunu tarif etmeye yetmez bile. O bir boğa, dünya ise bir porselen dükkanı.

Gerçekten çok güzel, çok kadınsı, sarışın bir boğa, ama yine de. Her an bir kaza bekliyor.

Etrafında bu kusurunu halktan gizleyen bir ekip olduğu için şanslı. Kitlelerin gördüğü Margot LeBlanc zarif, nazik ve neredeyse mükemmel.

Banyo kapısını çalarak, onun yanıtını bekliyorum. "Sorun yok," diye sesleniyor. "Sadece şampuan şişeleri."

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

O duş alırken yatağını yapıyorum ve telefonum çaldığında bakıyorum. Kuaför yolda. Makyöz geç kalacak.

Bugün tamamen Margot'u idare etmekle geçecek. Menajeri Hunter, saat on birde yedi yatak odalı malikanemize gelir ve Margot'a Prens Luca hakkında bin bir bilgi verir.

"Unutma Margot, Kraliçe Cara'dan bahsetme."

"Eski sevgilisi. Tamam. Anladım." Margot başını sallar. "Argyle Kraliçesi'nden bahsetme."

"Ciddiyim Margot. Hayatları boyunca birbirlerine aşık oldular. Kraliçe Cara, Luca'nın ağabeyiyle evlendiğinde, Argyle'da büyük bir tartışma çıktı. Prens Luca o sırada hala Singapur'daydı."

"Ameliyatı için mi?"

Hunter başını sallar. "Odaklanabileceğin bir konu var: omurga kırığından kurtulması ve tekrar yürüyebilmesinin ne kadar mucizevi olduğu. Ama Kraliçe Cara'dan bahsetme. Adını bile anma. Kardeşiyle evlendiğinde Prens Luca yoldan çıktı. Ondan bahsetmek, prensin senden hoşlanmamasını garantilemenin en kesin yoludur."

"Anladım," diye tekrarlar Margot. Sesinde hafif bir keskinlik vardır — melek gibi ablamdan duyabileceğiniz en agresif ses tonu.

Hunter cebinden telefonunu çıkarır ve ona bakarak devam eder: "Konuşmayı hafif tut. Spor sever, büyük bir basketbol hayranıdır. Sadece kendin ol."

"Kendisi gibi mi davranmalı, yoksa basketbol hakkında mı konuşmalı?" diye sorarım, kaşlarımı kaldırarak.

Hunter beni görmezden gelir.

Prens Luca hakkında konuşmaktan bıktığım için mutfağa kaçıyorum. Aylardır tek konuştukları şey bu. Bir kez daha "kötü çocuk iyi kızla tanışır" ya da "yüzyılın ilişkisi" gibi sözleri duyarsam, patlayacağım galiba.

Kiler'e gidip un, şeker, maya ve birkaç başka malzemeyi çıkarıyorum. En sevdiğim karıştırma kabı lavabonun yanındaki köşe dolabında duruyor ve ağırlığını hisseder hissetmez omuzlarım gevşemeye başlıyor.

Pişirmeyi seviyorum. Her zaman sevmişimdir. Annem ve ben mutfakta saatlerce birlikte vakit geçirir, annemin kim bilir nereden bulduğu yemek artıklarıyla muhteşem tatlılar yapardık. Pişirmeyle ilgili bildiğim her şeyi bana o öğretti ve ne zaman bir şey pişirsem onu düşünürüm.

Annemin hastalığı ilerledikçe ve titremeleri şiddetlendikçe, pişirmeyi bırakmak zorunda kaldı. Ben işimi yaparken o mutfakta otururdu. Annem karmaşık tarifleri bana öğretir, sonra da tatlıları birlikte yerdik.

Özel bir şeydi. Hala da öyle. Fırıncılık, gerçekten çok iyi olduğum tek şey.

Şu anda, güzel kız kardeşim, onun yaklaşan kraliyet ilişkisi ve kendi yetersizliğim dışında başka şeyler düşünmem gerekiyor.

Tarçınlı çörekler işe yarayabilir.

Parlak mavi önlüğümü giyip işe koyuluyorum. Kuaförlerin, menajerlerin ve yöneticilerin sesleri arka planda kayboluyor ve ben taze hamurun kokusunu içime çekiyorum. Bu koku, anıları, evi ve rahatlığı hatırlatıyor. Parmaklarım yumuşak hamura batar batmaz, dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

Burası beni en mutlu eden yer. Margot'un bana sağladığı yedi yatak odalı malikaneyi, tüm parayı ve konforu bırakabilseydim, bırakırdım. Farcliff'te küçük bir fırın açar ve annemle birlikte pişirdiğimiz her şeyi satardım.

İtalyan mermer zeminimizde stiletto topuklu ayakkabıların çıkardığı *tıkır tıkır sesleri*, kız kardeşimin beni aramaya geldiğini haber veriyor. Hamuru mayalanması için örtüyorum ve unlu ellerimi önlüğümle siliyorum.

Margot tüm ihtişamıyla köşeyi dönüyor. On beş santimlik topuklu ayakkabılarla her zamankinden daha da nefes kesici görünüyor. Makyajı elbette kusursuz ve saçları zarif buklelerle yana doğru taranmış. Mavi elbise iyi bir seçim olmuş; mükemmel vücudunu sanki üzerinde gerçek bir Photoshop çalışması varmış gibi gösteriyor. Bana gülümsüyor, ama mutfağın girişinde duruyor.

"Elbiseme un bulaşmasını istemiyorum, ama bugün bana yardım ettiğin için teşekkür etmek istedim. Sen olmasaydın bunu başaramazdım. Son birkaç ayın zor geçtiğini biliyorum, ama bu ilişki kamuoyuna duyurulduğunda, bize çok daha fazla fırsat sunacaktır. Gerçek yıldızlar olacağız, Ivy."

Biz.

Kalbim sıkışıyor.

Neden bu kadar aptalım?

İşte buradayım, kız kardeşimin adını lanetliyorum, o ise beni tüm planlarına dahil ediyor. Kamuoyunun gözünde olmak, tüm bu parayı kazanmak için yaptığı her şey, babam ve benim içindi.

Mutfağın karşı taraflarında duruyoruz. Aramızdaki mesafe çok büyük.

Zorla gülümsüyorum. "Döndüğünde sana tarçınlı çörekler hazırlayacağım."

"Sabırsızlanıyorum," diyor, sanki gerçekten yiyecekmiş gibi. On ya da on iki yıldır basit karbonhidrat yemediğini sanıyorum.

Gitmek için dönüp durur, sonra duraksar. "Oh, kuru temizlemeden kıyafetlerimi alır mısın? Marcella bugün olan biten her şey yüzünden bunu yapmaya vakit bulamadı." Cevap beklemeksizin, kardeşim bana bir öpücük gönderir ve maiyetiyle birlikte koridorda kaybolur.

Kapı çarpınca yüzümü buruşturup, "Tabii, sorun değil!" diye sessizliğe sesleniyorum. Büyük, boş evin içinde, ne duymayı beklediğimi tam olarak bilmeden dinliyorum.

Sonra iç çekerek önlüğümü çıkarır ve kız kardeşimin isteğini yerine getiririm.

İKİ LUCA

Argyle Kraliçesi CARA, Farcliff Kalesi'nin kapılarına çıkan geniş merdivenleri çıkarken ıslıl ıslıl görünüyor. Zengin mor elbisesi belini sıkılaştırıyor ve gözlerim, eskiden elimle dokunduğum belinin alt kısmına sabitleniyor.

Anahtar kelime: *eskiden*.

Geçmiş zaman. Yani, artık değil. Bir daha asla.

Limuzinin arka koltuğunda otururken midemde bir rahatsızlık hissediyorum. Kardeşim Kral Theo, flaşlar patlayan kameralara gülümsüyor ve kolunu onlara doğru kaldırıyor. Karısı onun yanında dururken, her fotoğrafta tacı parılıyor. Göğsümde sıcak kömürler parlıyor, beni içten dışa yakıyor.

Dudaklarım büzülüyor ve midem bulanıyor. Kardeşim Beckett, limuzinin diğer tarafından beni izliyor.

"İyi misin?"

İç çekiyorum. "Evet. İyiyim."

Bana sıkı dudaklı bir gülümsemeye bakıyor. "Seni tekrar görmek güzel, Luca." Yanıma kayıyor ve dizime hafifçe vuruyor. "Argyle sensiz aynı değildi."

"Beş yıl uzun bir süre oldu, orası kesin. Seni de görmek güzel."

Beckett'e gülümserim ve gözlerimin arasındaki gerginlik azalır gibi olur. Cara'nın yanı sıra, Beckett de büyürken en yakın arkadaşımdı. Aslında o benim üvey kardeşimdir — annemiz onu babamın kardeşinden doğurmuştu, bu da tahmin edebileceğiniz kadar büyük bir tartışmaya neden olmuştu — ama o da Theo kadar benim kardeşimdir.

"Onların seni etkilemesine izin verme." "Kimlerin?"

Beckett gözlerini devirdi. Kimden bahsettiğini biliyorum: kardeşim Theo ve onun güzel, zarif eşi Cara.

Aynı zamanda hayatımın aşkı, kalbimi kıran, varlığımın laneti ve maalesef yeni baldızım olarak da biliniyor.

Beckett içini çekip limuzinden iner. Eğri büğrü gülümsemesiyle flaşları selamlar ve ben derin bir nefes alırım. Sıra bende.

Cebime uzanıp iki ağrı kesiciyi ağzıma atıyorum. Stresli olduğumda vücudum yanıcı bir acı ile çığlık atıyor. Sinir ağrısı. Şu anda, Theo ve Cara'ya bakarken, durumum çok kötü.

Dışarı çıktığımda kameralara bakmıyorum. Muhabirlerin gürültüsünü ve en büyük ağabeyimin bana attığı ölümcül bakışları görmezden geliyorum. Kalabalığı umursamadan doğrudan kaleye doğru yürüyorum.

Farcliff halkını neden umursayayım ki? Beni paramparça etmekten başka bir şey yapmayan gazetecileri ve haber muhabirlerini neden umursayayım? Cara'nın kardeşimle evlenmesinden dolayı ne kadar üzgün olduğumu göstermek için her bakışımı, her yüz ifademi, her sözümü arayacaklar.

Bunu bulmak zor olmayacak.

Theo'nun gözleri sırtımda delikler açıyor. En üst basamakta duruyorum ve dönüp bakmadan bile onun yaklaştığını hissedebiliyorum.

"Uslu dur," diye kulağıma fısıldadı. "Farcliff'e yaptığımız bu ziyaret önemli."

"Senin için demek istedim."

"Hepimiz için. Argyle için. Unuttuysan, bu Singapur'dan sonraki ilk halka açık görünüşün. Kendini dünyaya gösterme şansın." Kesilmiş sakalında birkaç beyaz kıl var. Yaşlı görünüyor, bu da bana olması gerekenden daha fazla zevk veriyor. Kameralar flaşlarını patlatmaya devam ederken başını bana doğru eğiyor. "Sadece olay çıkarma. Randevun her an gelebilir."

"Harika." Gözlerimi devirdim. "Benim için uygun bir eş bulduğunuz için çok mutluyum, Majesteleri. Yoksa ben arkamı döndüğüm anda onu da yatağınıza mı alacaksınız?"

Beckett, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle öne çıkarak fotoğrafçıların dikkatini dağıtır. Bir anlığına bana bakar ve anlamlı bir şekilde gözlerimi diker.

Gözleri, "Yapma. Sakin ol. Bu geceyi atlat." diyor.

Theo da bana bakıyor ve gözleri alev alev yanıyor. Onun öfkesi benim öfkemi daha da körüklüyor. Sıvı ısı gibi içime akıyor ve göğsüme keskin hançerler saplanıyor.

O kim ki bana kızıyor? Ben onun hayatına girip gelinini çalmadım. Bunu *bana o* yaptı. Ve şimdi, olanları unutmam mı gerekiyor?

Siktir et.

İstersem olay çıkarırım.

Cara onun yanında belirir ve kolunu Theo'nun koluna takar. Yumuşak gözlerle bana gülümser. İçimdeki saldırganlık buharlaşır, yerini boş göğsümde donuk bir çarpıntı alır.

"İkiniz iyi misiniz?"

Başımı eğiyorum. "Elbette, Majesteleri."

"Luca, bana öyle demeyi keser misin?" Dolgun, kırmızı alt dudağı dışarı çıkıntı yapıyor ve ben de kısa bir süre önce o dudağı kendi dudaklarımın arasında emdiğimi hatırlıyorum.

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden olmasın? Bu unvanı hak ettin."

Ben omuriliğimi diktirip yeniden yürümeyi öğrenirken kardeşimle yatarak bu unvanı hak etti. Beni bekleyeceğine söz verdikten sonra bu unvanı hak etti.

Theo boğazını temizledi. "Randevun geliyor. Uslu dur."

Geniş merdivenlerin altına dönüp, bizimkinden daha büyük bir maiyeti olan sarışın bir kadın görüyorum. Elbisesi mükemmel vücuduna boyanmış gibi duruyor ve onun ne kadar güzel olduğunu inkar edemem. Göğüsleri dolgun ve dik, merdivenleri çıkarken attığı her adım onu bir öncekinden daha çekici gösteriyor. Buraya aitmiş gibi içeri giriyor, bana göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyor, yüzünü kameralara çeviriyor.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Boşum, Theo yakınımıdayken her zaman içimde kaynayan düşük, içten içe yanan öfke dışında.

"Majesteleri," diyor kadın, kardeşim ve karısına reverans yaparken. Sarışın güzel kadın bana dönüyor ve yanakları hafif pembe bir renk alıyor. Başını eğiyor. "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum, Prens Luca."

Elini dudaklarıma götürüyorum, parlak mavi gözlerine bakıyorum. Muhabirler bize kameraya bakmamızı haykırırken flaşlar patlıyor. Onları görmezden geliyorum, ama kadın fotoğrafçılara gülümsüyor.

Burada olduğum bir ay boyunca onunla birlikte olabilirim, sanırım, tabii dinlemesi çok sıkıcı değilse.

Cara'ya baktığımda, ikimizi izlediğini görüyorum. Kaşları hafifçe çatılıyor ve gözleri kadının vücuduna kayıyor.

Kısa bir an için, tüm öfkem eriyip gidiyor ve yerini parlak, heyecan verici bir ilgi alıyor. Başımı eğip onu inceliyorum.

Kraliçe kıskanıyor mu?

Kafamda bir fikir belirir ve kaşlarımı kaldırıyorum. Belki de bu sarışın, tahmin ettiğimden daha yararlı olabilir. Randevumun elini tutup koluma takarım ve kaleye doğru ilerlerim. "Gidelim mi?"

"Lütfen." Bana tekrar gülümsüyor, biraz daha cilveli bir şekilde. Topuklu ayakkabılarıyla neredeyse benim kadar uzun. Çiçek kokuyor ve biraz fazla tatlı. Randevum kameralar için başını bir kez daha eğiyor ve ben gözlerimi devirme isteğine direniyorum.

Cara boğazını temizler, bize bir kez daha bakıp arkasını döner.

Gülümsüyoru

m. Kameralar

flaş patlatıyor.

Söylemesi şok edici olsa da, bu aslında acımasız ve çarpık bir şekilde eğlenceli olabilir.

Kaleye açılan büyük çift kapıya doğru dönüyoruz ve randevum son basamakta tökezliyor. Yüzüstü yere düşmeden onu yakalıyorum.

Çıt-çıt-çıt. Kameralar bize çevrilmiş durumda.

Randevum bana gülümsüyor, yanakları kızarıyor. "Teşekkürler."

"Tabii ki." Elimi sırtına koyuyorum, Cara'ya bir bakış atma isteğine direniyorum.

Kaleye girer girmez biri bana bir kadeh şampanya uzattı. Tek yudumda içip yumruğuma geçirdim. Kadın

—ne ne adı adı neydi?—banabana bana ve sonra hemen yüz hatlarını bir gülümsemeye dönüştürür.

"Senin ilginç bir karakter olduğunu duymuştum." Kirpiklerini kırıştırır ve göğsünü bana doğru çıkarır.

Sanırım "dinlemesi çok sıkıcı olmayan biri" demek fazla bir istekmiş.

"Senin iyi bir sevişken olduğunu duydum," diye cevap veriyorum. Büyük Salon'a doğru giderken bir kadeh şampanya daha alıyorum ve onun ağzından çıkanları duymazdan geliyorum.

Farcliff Kalesi, evimizdeki kaleden farklı. Bu kale de aynı derecede görkemli, ama daha soğuk bir havası var. İçinde daha fazla taş ve çelik var. Büyük Salonda, üzerinde kalın beyaz masa örtüleri olan uzun masalar kurulmuş. Görevli beni, Beckett ve randevumun oturduğu masadaki yerime götürüyor. Farcliff Prensi Damon ve Prenses Dahlia yanımda oturuyorlar, birkaç lord ve leydiler de masanın ilerleyen kısımlarında yerlerini almışlar.

Farcliff Kralı Charlie ve Kraliçesi Elle baş masada yerlerini alırlar. Neyse ki kardeşim Theo, Kraliçe Cara ile birlikte masanın diğer ucunda oturmaktadır. Akşam yemeği boyunca onlara bakmak zorunda kalmayacağım, ki bunun kasıtlı yapıldığına eminim.

Aramızdaki mesafe ne kadar uzak olursa o kadar iyi.

Beckett masanın karşısından bana bakıyor, randevuma göz atıyor. Sanki "*İyi misin?*" der gibi kaşlarını kaldırıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum.

Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Bir yandan, yıllardır ilk kez ailemi görüyorum. Onları gördüğüme mutluyum, ama bir yandan da beni hiç ziyarete gelmedikleri için onlara kızgınım. Argyle'a geri dönmek istiyorum, ama neyle karşılaşacağımı bilmediğim için endişeliyim.

Beckett bana bakıyor, sonra yüzü buruşuyor ve hapşıyor. "Alerji mi?" diye soruyorum, peçeteyi bacaklarımın üzerine sererek.

Beckett onaylayarak homurdanıyor. Kardeşim toza, kedilere, köpeklerle, atlara, polene, fıstık ezmesine, yani su dışında hemen hemen her şeye alerjik. Tekrar hapşıyor ve ben gülümsememi saklıyorum.

Çocukken burnunu karahindiba ile gıdıklar ve o sinirlenince kaçırdım. O da beni kovalardı, bu sırada sürekli hapşırdı. Çocuktuk. Çocukluğumuz mutluydu.

Şimdi ise o mutluluk parmaklarımın arasından kayıp gitmiş gibi.

"Seni hiçbir yere götüremem," diyorum gülümseyerek. Beckett iç geçiriyor.

hayal kırıklığına uğramış. Böyle insanları görmekten hoşlanmam yanlış mı?

Rahatsız, acı çeken ve incinen insanları görmek?

Her zaman böyle değildim. Kazadan önce mutlu bir insandım. Gülmeyi severdim.

Ancak omurganız kırılıp felçli hale gelmek, hayata bakış açınızı değiştiriyor. Ailem beni tedavi ettirmek için Singapur'a gönderdi ve şimdi mucizevi bir şekilde iyileştiğim için beni kollarını açarak karşılıyorlar.

Artık sakat değilim, bu yüzden onların ilgisini hak ediyorum.

Randevum koltuğunda kıpırdanıyor. Küçük el çantasından bir hap kutusu çıkarıp Beckett'e uzatıyor. "Al," diyor gülümseyerek. "Sürekli alerjim var. Bu antihistaminikler reçeteli."

Beckett kaşlarını kaldırır ve minnettar bir baş hareketiyle hapı kabul eder. "Teşekkürler. Sen aktrissin, değil mi? Son *James Bond* filminde oynadın."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Evet, ben Margot LeBlanc. Bond kızı oynamayı çok sevdim. Kötü karakteri oynamak gerçekten eğlenceli ve özgürleştiriciydi." Gülüşü melodik ve saçlarını omzunun üzerinden atıyor.

Margot. Doğru. Kardeşime sorduğu için içimden teşekkür ettim.

"Beckett," der kardeşim, elini uzatarak. Margot elini uzatıp elini tutmak için uzandığında, koluyla şampanya kadehimi devirir. Kadeh, tabağımın üzerine dökülürken onu yakalarım ve garson birkaç saniye içinde onu götürür.

Margot utanmış görünüyor ve özür diler. Beckett'e bakar ve ikisi birbirlerine biraz fazla uzun süre bakışırlar. Beckett'in gözleri parlar ve benim randevuma aptal gibi gülümser.

Bu kıza ilgi duyuyormuş gibi davranmayacağım, ama bu Beckett'in ona saldırmasına izin vereceğim anlamına gelmez. Cara dışında, Margot odadaki en seksi kız. Kolumu sandalyesinin arkasına uzatıp Margot'a yaslanarak kardeşime bakıyorum. Gülümsemesi kayboluyor ve Margot boğazını temizleyip bana gülümsüyor.

Aramızda garip bir sessizlik hakim olurken şampanyamı yudumluyorum. Prenses Dahlia nazikçe gülümser ve yumuşak bir ses çıkarır. "Peki,

Prens Luca, lütfen bize son birkaç yıldaki iyileşme sürecinizi anlatın. Çok çalışmış olmalısınız."

"İki kez yürümeyi öğrenmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim," diyorum ve şampanyadan bir yudum daha alıyorum.

Prens Damon başını sallar ve bize kendi ölümle yüzleşmesini anlatmaya başlar. Ancak onunki kendi hatasıydı. Birkaç yıl önceki haberleri hatırlıyorum. Prens Dahlia ile tanışmadan hemen önceydi.

İkinci yemeğe geçtiğimizde, ben yarı sarhoşum ve tuvalete gitmek için can atıyorum. Masadan izin isteyerek kalkıyorum, kalenin koridorlarında sendeleyerek yürüyorum, destek almak için duvarlardaki pahalı tabloları yaslanıyorum. Koridorda sendeleyerek yürüyorum, lüks odalara kafamı sokuyorum.

Bu kalede tuvalet yok mu?

Dudaklarımı sıkıştırıp sonunda rastgele başka bir kapı seçiyorum. Ne olursa olsun, içinde işeyeceğim.

Meğer balkonlu resmi bir oturma odasıymış. Balkona çıkıyorum, pantolonumun fermuarını açıyorum ve bitkilerden birine işiyorum. Rahatlamış bir şekilde inleyerek fermuarımı kapatıyorum ve cebimden esrarlı sigarayı çıkarıyorum.

Acıyı dindirmeden oraya geri dönemem. Başka bir ağrı kesici almak için henüz çok erken ve alkol, omurgamdan aşağı doğru yayılmaya başlayan ağrıyı dindirmek için hiçbir işe yaramıyor. Esrar yardımcı olacaktır.

Beckett ve Margot yemek masasında birbirlerine göz kırpmıyorlar, ben çoğu zaman dalmış durumdayım ve Cara'nın kahkahasını Büyük Salon'un diğer ucundan *hala* duyabiliyorum. Esrarımı yakıp bir nefes çekiyorum, balkona bakarken dış duvara yaslanıyorum.

Farcliff fena değil, sanırım. Argyle'dan daha soğuk, ama bu çok daha kuzeyde olduğu için. Burada Karayipler ikliminden daha fazla ağaç var ve hava serin ve taze. Mayıs sonu ve tüm ülke çiçeklerle ve ilkbaharın son günlerinin heyecanıyla dolup taşıyor.

Bu durum beni zaten hissettiğimden daha da acı hissettiriyor.

Farcliff, Margot gibi; hoş, güzel ve tatlı, ama tek istediğim onu elde etmek ve ardımda kırık bir kalp bırakmak. Farcliff'e yaptığım bu yolculuk benim için eve dönüşün başlangıcı olmalıydı, ama tek istediğim kardeşimin hayatını mahvetmek.

Umarım her şey yolunda giderse, Cara bu yolculuğun her dakikasından nefret eder. Belki o zaman bana çektirdiği işkencenin küçük bir parçasını tadar.

Dumanın başımın etrafında dönmesini izlerken, dudaklarım gülümsemeye başladı. Halkla ilişkiler ekibim Margot ile çıkmamı mı istiyor? Tam da bunu yapacağım, ama mutlu sonla biteceğini vaat etmiyorum.

ÜÇ IVY

TARÇINLI ÇÖREKLER, kötü günleri daha iyi hale getirmek için icat edildi.

Benim özel tarifim mi? Pişirmeden önce içine küçük elma parçaları ekliyorum, böylece elmalı turtta ve tarçınli çöreklerin mükemmel birleşimi oluyor.

Fırından çıkarır çıkarmaz bir tanesini yırtıp, buharlı hamuru ağzıma tikiştiriyorum.

Büyük hata.

Sıcak çörek ağzıma girer girmez, damağımı o kadar kötü yakıyorum ki derimin bir kısmı yanıyor. Çiğnerken nefes veriyorum, mutfakta zıplarken kendime küfrediyorum.

Her zamanki gibi.

Asla sabırlı, asla akıllı, asla ileri görüşlü değilim. Hep aynı hataları tekrar tekrar yapıyorum. Yediğim parçayı yutarken, kalan tarçınli çöreğe bakıp kararımı verdim. Ağzım zaten yandı, neden geri kalanını da yemiyorum ki?

Mutfak tezgahına yaslanarak, dişlerimle hamuru ezip duruyorum, öfkeden hiçbir şeyin tadını alamıyorum. Neden kızgın olduğumu bile bilmiyorum. Bunları yemek için beş dakika bekleyemeyecek kadar sabırsız olduğum için mi? Kız kardeşim hayallerindeki prensle buluşmaya gittiği için ve ben burada tek başıma kaldığım için mi? Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kız kardeşimi birazcık bile sevmemeyi başaramadığım için mi?

Telefonum yanımdaki tezgahta çalışıyor. Ekranında haber uygulamam yanıp sönüyor. Tarçınli çörekle yapışkan olmayan tek parmağım küçük parmağım, onu kullanarak ekrana basıyorum. Dolaplara yaslanarak telefonumda görünen başlığı okuyorum:

KÖTÜ ÇOCUK PRENS FARCLIFF'İN SEVGİLİSİYLE AYRILIYOR: KIVILCIMLAR UÇUYOR

Ateşli bir ok gibi göğsümden bir sıcaklık geçiyor. Küçük parmağım ile haberleri kaydırıyorum ve Prens Luca ile kız kardeşimin başları birbirine yakın, sadece onların duyabildiği bir şeye gülerek çekilmiş fotoğrafında duruyorum.

Paparazzi fotoğrafında bile, ikisi sanki geri kalanımızı yetersiz hissettirmek için yaratılmış gibi görünüyorlar. Kız kardeşim mavi elbisesiyle ışıltı ışıltı, saçları ve makyajı bir akşam boyunca yemek yedikten sonra bile hala kusursuz.

Prens... O, mükemmelliğin tanımıdır. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri, haylaz bir gülümsemesi var. Çenesi güçlü ve kare şeklinde, vücudu her fotoğrafta kız kardeşimin vücudunu gölgede bırakıyor. Elini kız kardeşimin beline koymuş ve mükemmel dikilmiş takım elbisesinden bir dövmenin ucu görünüyor.

Fotoğraflara bakıyorum, onları yakınlaştırıyorum ve burnum neredeyse telefonumun ekranına değecek kadar öne eğiliyorum.

Prens, kız kardeşimden biraz daha yaşlı. Sanırım otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu okumuştum. Neredeyse gümüş tilki gibi bir görünümü var ve kız kardeşime bakışları midemi bulandırıyor.

İkisi de çok yakışıklı. Tiksinti içinde arkayı dönüp dolaplara yaslanıyorum ve tavana bakıyorum.

Yapışkan, tarçınlı çöreklerle kaplı ellerime bakıyorum ve sonra dilimi ağzımın tavanındaki çiğ derinin üzerinde gezdiriyorum. Kraliyet mensuplarının kapımı çalmamasına şaşmamalı mı? Akşamlarımı mutfakta, kendimden başka kimse için pişirerek geçiriyorum. Her gün yırtık kot pantolon ve beyaz tişört giyiyorum. Taksi şoförü ya da kasiyer olanlar dışında erkeklerle konuşmuyorum.

Ön kapı açılır ve beni acıma partimden çıkarır. "Ivy!" Hunter koridordan seslenir.

"Buradayım." Ellerimi yıkamak için lavaboya yöneliyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve ben önlüğümü çözüp duvardaki kancasına asarken, o da köşeden başını uzatıyor.

"Gitmelisin."

"Anlamadım?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Burada yaşadığımı unuttun mu?"

Hunter kirli sarı saçlarını eliyle tarar. Gözleri yüzünde ince çizgiler halindedir ve çenesini kapıya doğru sallar. "Prens ve Margot yoldalar. Evi kendilerine bırakmalısın."

Kalbim hızla çarpmaya başlar. "Neden?"

Margot'un menajeri gözlerini devirdi. "Hadi ama Ivy. Bakire olduğumu biliyorum, ama son altı aydır ne için çalıştığımızı anlamalısın."

Yanaklarım yanıyor. Yutmaya çalıştığımda boğazımdan sıvı ateş akıyor. Benim bakire olduğumu nasıl anladı? Hunter kapı eşiğine yaslanarak kaşlarını kaldırıp gözlerini vücudumda gezdiriyor. Bakışları üzerimden geçerken yapışkan bir his bırakıyor.

Sadece utancımı gizlemek için ondan uzaklaşıyorum. "Nereye gitmem gerekiyor?"

"Umurumda değil. İstersen benim evime gelebilirsin."

Başımı çevirip ona bakıyorum, ama yüzünde iğrenç bir sırıtış görüyorum.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kum yemeyi tercih ederim."

Hunter omuz silkiyor, tırnaklarına bakıyor. "Senin kaybın. Sana neyi kaçırdığını gösterebilirdim."

"İğrenç. Lütfen git."

Bana keskin bir bakış atar ve ben iç çekerek ıslak ellerimi kot pantolonuma silerim.

"Peki. Gidiyorum. Bütün malikaneyi seks sarayı olarak kullanabilirler. Sevgili ablam için ne gerekirse yaparım."

"İyi." Hunter kapı pervazından ayrılır ve bana sırtını döner. Durur, omzunun üzerinden bana bakıp sırtarak, "Eğer benim evime gelmek istersen teklifim hala geçerli."

"Az önce ağzıma biraz kusmuk geldi."

Hunter alaycı bir şekilde gülerek koridordan geri yürür. Ayakkabılarının sesi mermer zeminde yankılanır ve ben mutfaktan çıkmadan önce kapının çarpmasını beklerim. Omuzlarım çöker ve küçük bir çanta hazırlamak için yatak odama doğru yürürüm.

Cep telefonumu alıp en yakın arkadaşımın numarasını çeviriyorum.

"Merhaba, Bayan Ivy," diyor Georgina telefonu açarken. "Görüyorum ki kız kardeşin hayatta yükseliyor."

"Hatırlatma. Menajeri resmen bir pezevenk. İğrenç bir şey. Onlar seks yapabilsin diye kendi evimden ayrılmak zorundayım.

"İğrenç. Senin evinde milyonlarca yatak odası yok mu? Neden bütün evi kullanmak zorundalar? Kız kardeşin çığlık atanlardan mı?"

"Lütfen yapma." Kafamı sallıyorum. Yüzümdeki gülümsemeyi gizlemeye çalışıyorum.

"Neyi yapma?"

"İğrenç olma. Günlük hayatımda yeterince iğrençlik görüyorum zaten." Georgie kıkırdar. "Kusura bakma. Lokantada buluşmak ister misin?"

Giselle ve ben vardiyamızı bitirmek üzereyiz ve Marcus bizim için fazladan pasta yaptı. Yeni bir tarif deniyor.

"Yirmi dakikaya oradayım."

Milkshake'leri hazırlayıp bekleyeceğim.

Telefonu kapatıp rahat bir nefes aldım. Georgie ve Giselle'i anaokulundan beri tanıyorum. İkizler, Margot'un ünlü olması, annemin vefatı, babamın yeni sevgilisiyle dünyayı dolaşmak için bizi terk etmesi gibi her şeyde, altı yaşımızdan beri yanımda oldular.

Onlar benim dayanağım ve kız kardeşimin kirli, kraliyet seks partisi yapabilmesi için kendi evimden atılmamın acısını hafifletebilen tek insanlar.

Dürüst olmak gerekirse, tüm kardeşler benim için bir nevi yedek aile oldular. Yedi kardeş var — beş erkek ve ikizler — ve beni sekizinci aile üyesi olarak görüyorlar.

Uzun yolumuzdan bir araba motorunun sesini duyuyorum, bu yüzden arka kapıdan aceleyle dışarı çıkıyorum. Vespa scooter'ım evin yan tarafına park edilmiş durumda ve evin köşesinden gizlice bakıyorum. Köşeye yaklaşırken deri ceketim gıcırıyor, görebilmek için kafamı biraz dışarı çıkarıyorum.

Kız kardeşim kıkırdarak prensin kollarına girmiş, ön kapıya giden patikada sendeleyerek yürüyorlar. Prens beklediğimden daha uzun boylu ve karanlıkta, uzaktan bile onun yakışıklılığının büyüleyici olduğunu görebiliyorum. Elini kız kardeşimin beline dolayarak dudaklarını onun dudaklarına kilitlediğini görünce göğsüm sıkışıyor.

Kafamı köşeden uzatarak, onun kollarında eriyip gittiğini görebiliyorum. O inliyor, Prens ise parmaklarını onun saçlarına geçiriyor. Gözlerim büyür ve karnımı bir sıcaklık dalgası kaplar.

Acaba kimse bana böyle dokunacak mı? Onların dalgalar halinde yayılan arzularını neredeyse hissedebiliyorum.

Hunter haklı. Ben bakireyim. Birkaç erkekle öpüştüm — genellikle sarhoşken, kız kardeşimle asla birlikte olamayacaklarını kabullendikten sonra — ama hiçbir erkek bana Prens'in kız kardeşime dokunduğu gibi dokunmadı.

Parmaklarım binanın kenarına kıvrılır ve ikisini izlerim, Prens'in elinin kız kardeşimin cildine nasıl battığını, onun ona nasıl eridiğini ve vücudunu ona nasıl bastırdığını izlerim.

Gözlerimi kısarak onlara bakarken gözlerimin çevresi geriliyor, ellerim malikanenin köşesine tutunuyor. Kaburgalarım nefesimi keserken dudaklarım açılıyor. Prens düşük bir inilti çıkararak kız kardeşimin vücudunu kendine doğru çekiyor.

Lucifer kahkahalar atıyor ve cehennemde benim için ayırdığı koltuğu okşuyor.

Biliyorum, bu çok garip. Kız kardeşim biriyle öpüşürken onu izliyorum... ve sanırım bu beni biraz tahrik ediyor? Yoksa sadece kıskançlık mı duyuyorum?

Alt dudağımı ısıyorum, gözlerimi onlardan ayırmak istiyorum. Ama yapmıyorum ve bu bir hata.

Büyük bir hata.

Çünkü kafam evin köşesinden dışarı çıkarken, Prens'in gözleri yukarı kayıyor ve benimkilerle buluşuyor. Bakışları gözlerime değdiği anda, utanç beni ateşten bir banyoya sokuyor. Midem alt üst oluyor ve boğazımda bir nefes sıkışıyor.

Normal bir erkek, bir kızla öpüşürken birinin onu izlediğini görse, muhtemelen yaptığını bırakırdı. Normal bir erkek, binanın yanında gizlenen kişinin kim olduğunu sorardı.

Ama Prens Luca öyle yapmaz.

Hayır, Prens kız kardeşimi daha sıkı sarar ve *beni izlerken onu öpmeye devam eder.*

Sonsuz ve son derece rahatsız edici bir an boyunca birbirimize bakıyoruz. Gözleri karanlık ve büyüleyici, beni olduğum yerde sabit tutuyorlar. Gözlerimi ayıramıyorum, hareket edemiyorum, nefes bile alamıyorum. Karnımda, uyluklarımın arasında, ayak parmaklarıma kadar uzanan bir sıcaklık yayılıyor. Kız kardeşimin başını geriye çekiyor, boynunu öpüyor ve gözlerini tekrar bana çeviriyor.

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, kaburgalarımı kıracakmış gibi geliyor.

Bayılacağım.

Onun bakışlarından kendimi kopararak, sırtımı evin yan tarafına yaslarım. Soğuk gece havasını içime çekerek göğsüm hızla inip kalkar. Gözlerimi kapatır ve hızla çarpan kalbimi kontrol altına almaya çalışırım.

Vücudum berbat durumda. Terliyim ve titriyorum. Utanıyorum...

...ve bundan hoşlanıyorum?

Prensın alçak, lezzetli bir şekilde hırıltılı sesinin, anlayamadığım bir şey söylediğini duydum, sonra ön kapı açılıp kapandı.

Nefesimi verip yıldızlı gece gökyüzüne bakıyorum. Damaklarım hala hassas ve acıyor, dilimle pürüzlü deriyi okşuyorum. Sonra başımı sallayıp scooterıma biniyorum ve lokantaya doğru yola çıkıyorum.

Vücudumu saran rüzgâr, damarlarımda kalan son sıcaklığı da silip süpürdü. Normalde olduğundan daha hızlı sürerek, Prens'ten olabildiğince uzaklaşmak istedim.

Georgie doğruyu söylüyordu. Grimdale Lokantası'ndaki en sevdiğimiz masada iki milkshake hazır bekliyordu. Ailesi lokantayı ebeveynlerinden miras almıştı ve yedi kişi birlikte işletiyorlardı. Masalar hala çatlak, yeşil vinil, köşedeki müzik kutusu yıllardır çalışmıyor ve duvardaki solmuş resimler eski Farcliff ve klasik Hollywood'dan.

Georgie ve Giselle kabinin bir tarafından bana gülümsüyorlar. Georgie'nin gece mavisi saçları yüzünün iki yanına sarkan iki örgüye bağlanmış, Giselle'in parlak turuncu saçları ise yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Georgie milkshake'imi bana doğru itiyor — her zamanki gibi vanilyalı — ve çilekli olanından bir yudum alıyor.

"Irving'den senin milkshake'ine votka koymasını istemeliydi," Georgie gülümser. En büyük kardeşleri lokantayı işletiyor ve o da benim için bir ağabey gibidir

gibi.

Giselle bana başını salladı. "Biraz alkole ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Belki kusmak istersem." Vinil koltuk, ben otururken gıcırıyor, başımı arkaya yaslayıp derin bir nefes alıyorum.

"O kadar mı kötü?"

"Daha da kötü."

Georgie mavi örgüsünü omzunun üzerinden atar ve sırtarak gülümser. Milkshake'inden bir yudum daha alır ve devam etmemi bekler.

"Prens Luca'nın kız kardeşimle öpüştüğünü gördüm."

Yüzümü buruşturuyorum. İkizlerin gözleri parlıyor. Birlikte başlarını sallıyorlar.

"Devam et," diyor Giselle.

"O, benim onlara baktığımı *gördü*..." Utanç duygusu yeniden içimi kaplarken yanaklarım kızardı. "...ve sonra bana bakarken onu öpmeye devam etti."

"Vay canına, çok garip," diyor Georgie. İkiziyle gülümsüyorlar ve ikisi de tekrar başlarını sallıyor. "Bayıldım."

"Korkunçtu." Kafamı sallayıp burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

En iyi arkadaşlarım güldü ve o akşamki utanç duygusu biraz olsun azaldı. Irving masaya büyük bir dilim pasta koyarken ben milkshake'imden bir yudum aldım.

"Çilek ve ravent. Ekstra gevreklik için hamur tarifini biraz değiştirdim. Gizli malzemeyi tadabildiyseniz bana haber verin."

Pastayı kokladım ve yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. "Zencefil."

Irving gülümseyerek başını salladı. "Çok iyisin Ivy. Tadına bile bakmam gerekmedi."

"Kokusu harika." Zorla gülümsüyorum, ama düşüncelerim yine Prens'e dönüyor. Hala rahmimin kenarlarını okşayan sıcaklığın izlerini hissedebiliyorum, onun bakışlarının sıcaklığını hatırlatan hafif izler...

...o benim kız kardeşimi öperken.

Benim neyim var böyle?

DÖRT LUCA

MARGOT ve ben içeri girdiğimizde, ellerimi onun fit, neredeyse mükemmel vücudunda gezdiriyorum. Beni öpüyor ve sonra çekiliyor. Yanakları kızarmış ve gözleri içkiden dolayı biraz bulanık görünüyor. Yoksa başka bir şey mi aldı? Belki de alkolü kaldıramıyor.

"Yukarı çıkmak ister misin?" diye sordu.

Midemde bir rahatsızlık hissediyorum. O hiç de ayık değil.

Margot ince kaşlarını kaldırır ve manikürlü elini uzatır. Ben başımı sallar ve onun beni üst kata çıkarmasına izin veririm. Evi güzeldir, ikinci kata çıkan geniş bir merdiveni vardır. Burası yeni paranın kokusuyla doludur. Halılar kalındır, sanat eserleri moderndir ve dekor sterildir.

Buradan nefret ediyorum.

Ama bu güzel, genç kadının elimi tutup beni yatak odasına götürmesine izin veriyorum. Kral boyutu, dört direkli yatağı yapılmış, bu hoşuma gidiyor. Dağınık insanlardan daha fazla rahatsız eden bir şey yok.

Margot düğmelerimle uğraşırken ben hareketsizce duruyorum. Şu anda birlikte yatmamız mümkün değil. Uyandığında pişman olabilir ya da olmayabilir, ama ben pişman olacağımı biliyorum. Sonunda gömleğimin düğmelerini açtığında, omuzlarımdan aşağı indirip kıkırdarak gülüyor.

"Vücudun gerçekten *çok seksi*." Aktris kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve en seksi dudak büküşünü yapıyor. Eli pantolonumun dışına doğru kayıyor.

Kasığıma bakıyorum.

Hareket yok.

Boğazımı temizliyorum. "Tuvalete gitmem lazım. Tuvalet nerede?"

Margot yanımdaki kapıyı işaret eder ve ben nazikçe onun kollarından kurtulurum. Ona göz kırparak dudaklarına hafifçe bir öpücük kondururum ve banyosuna girerim.

İçeri girince içimden bir iç çekiyorum. Neyim var benim? Normalde hazır olurum. Onu yatağın üzerine yatırır ve Argyle'a kadar onu becerirdim. Lavaboya yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve kendimi toplamaya çalışıyorum.

Bunun sebebi Cara. Biliyorum. Bu geceki etkinlikte ona yakın olmak beni altüst etti. Evlenmelerinin üzerinden bir yıl geçmesine rağmen, onu kardeşimle birlikte görmeye bir türlü alışamıyorum. Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Onun başka biriyle birlikte olduğunu hayal edemiyorum.

Nişanlandıklarını öğrendiğim gün, deneysel bir ameliyat ve uzun fizyoterapi sürecinin ardından ilk adımlarımı attığım gündü. Hayatımın en güzel ve en kötü günüydü. Felçli kaldığım kazadan sonra sürekli Cara'yı düşünmüştüm ve ona geri döneceğim düşüncesi, sonraki zorlu ayları atlatmamı sağlamıştı.

Sonra bir mucizeye dönüştüm ve hayatım bir kabusla dönüştü. Hepsi aynı gün içinde.

Küçük çocukluğumuzdan, biraz fazla sığ olan bir uçurumdan suya atladığım ana kadar birbirimizden hiç ayrılmadık. Sırtımı kırdığımda her şey değişti. Onunla sonsuza kadar birlikte olacağımı sanıyordum ve bunun olmayacağı gerçeğine hala alışamıyorum.

Beni bekleyemedi. Beni ziyaret bile edemedi.

Yedinci ameliyatım için Singapur'a gönderildiğimde, dudaklarımdan öptü ve beni sevdiğini söyledi. Sonra, dört yıl sonra, bir yıl önce, kardeşimle evlendi ve benim kraliçem oldu.

Ona göre aşk bu mu?

Musluğu açıp suyu akıtıyorum ve birkaç saniye suyu izliyorum. Sonra ecza dolabını açıp içine bakıyorum. Omzumun üzerinden bakıp kapının diğer tarafında herhangi bir ses olup olmadığını dinliyorum.

Hiçbir şey duymuyorum.

Margot'un Prozac, Celexa, Zoloff'u var — üçü de eski ve son kullanma tarihi geçmiş — bir sürü antihistaminik, bazı saçma sapan yağ yakıcı takviyeler ve biraz Advil. Çok ilginç bir şey yok. Çok

eğlenceli bir şey yok. Margot gibi. İlaç dolabını kapatıp yüzüme biraz su serpiyorum. Yüzümü kurularken, bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmak için kafamı yoruyorum.

Cara'yı kıskandırmak için bile olsa Margot'la kalmam lazım. Halkla ilişkiler ekibimin bir ay boyunca birlikte olmamızı istemesi umurumda değil, ama Cara'nın bana attığı bakışları çok sevdim.

Yani, ayrılmakla Margot'u incitmem, ama onunla yatamam da. Sarhoş olup düşüp kalkarken olmaz. Konuşurken kelimeleri gevelemesi, onu istememi hiç de teşvik etmiyor. Penisim nasıl düzgün çalışacağını unutmuş gibi.

Kendimi hazırlayıp kapıyı açtım, ama Margot yatakta sızmış, hafifçe horluyordu. Omuzlarım gevşedi, rahat bir nefes aldım ve yatak odasının kapısından çıktım.

Evde sessizce dolaşarak, rastgele kapıları açmaya başlıyorum.

Ne diyebilirim ki? Gözetlemeyi seviyorum.

Bence bir kişinin evini nasıl tuttuğuna bakarak o kişi hakkında çok şey öğrenilebilir. Açıkça misafir odası olduğu belli olan bir yatak odasını açıyorum. İki banyo, bir ev spor salonu, bir başka misafir odası.

Sonra, Margot'un odasının tam karşısındaki evde, sonunda birinin yaşadığına benzeyen bir oda buluyorum. Harika kokuyor. Tatlı, kadınsı bir alt tonu olan taze çamaşır gibi. Belki biraz tarçın gibi? Kokuyu ciğerlerime derinlemesine çekiyorum ve sikim kıpırdanıyor.

Sakin ol, evlat.

Aynaya fotoğrafların yapıştırıldığı makyaj masasına doğru yürüyorum. Onlara bakarken, genç Margot'u koyu saçlı bir kızla birlikte görüyorum — kız kardeşi mi acaba? Koyu saçlı kızın gülümsemesi çukurlu ve gözleri fotoğrafta bile parlıyor. Başka bir fotoğrafta ise kollarını ikizlere dolamış. Üçü de bir şeye gülüyorlar.

Bu samimi fotoğraflara bakmak yanlış geliyor ama gözlerimi ayıramıyorum. Makyaj masasının üzerinde eski, oymalı bir kutu var. Kutuya bakıyorum ve içinde eski, lekeli kartlar buluyorum. Birini çıkarıyorum ve kaşlarım yükseliyor.

Yüzlerce tarif. Alfabetik sırayla düzenlenmiş ve yemek kategorilerine ayrılmışlar, ve benim A tipi kişiliğim onaylayarak başını sallıyor. Kutuyu tekrar kapatıp yatağa uzanıyorum, yastıkların üzerine uzanıyorum.

Burada olmam tuhaf mı? Biraz.

Umurumda mı?

Hiç de bile.

Cebime uzanıp, esrarlı sigaralarımı sakladığım sert sigara kutusunu çıkarıyorum. Odaya bakarken bir tane yakıyorum. Oda düzenli, ama evim gibi hissettiriyor. Düşüncelerim, evin köşesinden gizlice bakan kıza gidiyor. Burası onun odası mı?

Kız kardeşi ile öpüşürken bana bakıyordu. Belki de o da benim kadar sapık biridir. Esrarımı yatak başındaki masadaki su bardağına söndürdüm, diğer kolumu da başımın arkasına koydum. Dumanın tavana çarpmadan önce kıvrılıp dağılmasını izledim, odayı süsleyen tüm biblolar ve resimleri gözlerimle süzdüm.

Bu oda diğerleri kadar steril hissettirmiyor. Yaşanmışlık hissi veriyor

Gerçek gibi.

Kulağa tuhaf gelse de, burada olmayı seviyorum. Sanki hiç farkında olmadığım bir ev gibi.

Bir süre sonra, yatağından kalkıp Margot'un odasına geri dönüyorum. Hâlâ yatağında baygın durumda, bu yüzden kapıyı kapatıp aşağı iniyorum.

Evin içinde kişisel dokunuşlar çok az. Her şey mükemmel bir şekilde sergilenmiş, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş, mükemmel bir şekilde tasarlanmış. Oturma odasında, duvarda Margot'un çıplak bir resmi var, kolları ve bacakları tüm eğlenceli kısımları gizleyecek şekilde stratejik olarak yerleştirilmiş. Kaşlarımı kaldırıp başımı eğiyorum.

Kesinlikle çok seksi. Belki ayık olduğunda onu seçeceğim. Belki kız kardeşi de katılmak ister.

Mutfağa girene kadar o hissi tekrar yaşamadım — burada gerçekten birinin yaşadığı hissini. Burası inanılmaz kokuyor. Köşede parlak sarı bir stand mikseri ve yanında taze pişmiş tarçınlı çörekler var.

Midem guruluyor ve aniden acıkıyorum. Hayır, acıkmak değil. Midem boş bir çukur gibi hissediyorum ve dünyadaki tüm yiyeceklerle doldursam bile, yine de daha fazla yiyebilirim.

Corn dog yiyen bir çocuğu gören aç martılar gibi çöreklerin üzerine atlıyorum. İlk tarçınlı çöreği yaklaşık üç saniyede yutuyorum. İkincisi birkaç saniye daha uzun sürüyor, ama kesinlikle bir dakikadan az.

Zevkle inleyerek, yumuşak, tatlı hamur, tarçın ve elma ile ağzımı dolduruyorum! Bir başka tarçınlı çörek daha açarken gülüyorum. İçinde elma parçaları var! İlk ikisini çok hızlı yedim, ama bunu gerçekten tadını çıkarıyorum. Hamurlu bir sihir gibi tadı var.

Bir tane daha yiyorum.

Sonra bir tane
daha. Sonra bir
tane daha.

Bunlar. Çok. Lanet. İyi.

Seksten bile daha iyi. Bu gece seks yaptığımdan değil, ama bu yemek beynimin zevk merkezinde bir şeyleri tetikliyor. Dopamin dalgası içimi kaplıyor ve ağzım doluyken gülüyorum.

Kapının açıldığını, ayak seslerini ya da başka bir şeyi duymuyorum bile, bir ses beni irkiltmeden önce.

"Ne oluyor lan?"

Arkamı döndüğümde *onu* gördüm. Fotoğraflardaki kızdı. Koyu, neredeyse siyah saçları dağınıktı ve alnında büyük kırmızı bir iz vardı. Kaşlarını kaldırarak bana bakıyordu.

"*Ne oluyor? Ne yapıyorsun?*" diyorum.

Onu baştan aşağı süzerken çiğniyorum. Soluk ve uyluklarında yırtık olan kot pantolon ve düz beyaz tişört giyiyor. Koluna deri ceket asmış ve küçük bir sırt çantası taşıyor. Diğer elinde kask var ve alnındaki iz anlaşılıyor.

Yutkunuyorum. "Tarçınlı çörek yiyorum."

Gözleri arkamdaki boş tabağa kayarken yanakları kızardı. Dudakları - kan kırmızısı, alt dudağı üst dudağından biraz daha dolgun ve abartılı bir cupid's bow - mükemmeldi. Onları da tatmak istedim. Gözleri öfkeyle parladı ve sikim seğirdi.

"Hepsini yedin mi?" Çantasını, ceketini ve kaskını mutfak tezgahına fırlatarak bana doğru yürüdü. Kız tabağa baktı, sonra tekrar bana. O kokuyu tekrar aldım — taze, tatlı ve kadınsı. Midemde bir arzu hissettim.

Gülümserim. "Çok lezzetliydim."

Dolgun kırmızı dudakları açılır ve başını sallar. "Hepsini mi? Sabahları bir tanesini yemek için sabırsızlanıyordum."

"Ne olmuş? Yeniden al."

"Onları ben *yaptım*, seni ahmak." Kız bana ateşli gözlerle bakıyor ve tek istediğim onu mutfak tezgahının üzerine eğip sikimi içine sokmak. O benim adımı haykırırken o yanakları daha da kızartmak istiyorum. O benim sikimin üzerinde boşalırken onun abanoz saçlarını avuçlayıp bükmek istiyorum.

Ona doğru bir adım atıyorum, birdenbire hala gömleğim olmadığını fark ediyorum. O da aynı anda bunu fark etmiş gibi, gözleri göğsüme kayıyor.

Parmağımı kaldırıp yumuşak, yuvarlak yanağına dokunuyorum. Bana bakıyor, hareketsiz, sanki o anda donmuş gibi - tıpkı dışarıda Margot'la beni izlerken yaptığı gibi. Aramızdaki gerilim artıyor. Dudakları beni çağırıyor, öpülmek için yalvarıyor. Vücudu yumuşak, esnek ve tam da şu anda ihtiyacım olan şey.

Ama onu istememe neden olan gözleri. Biri mavi, diğeri soluk yeşil renkte ve ikisi de acı, zorluklar ve karmaşık bir geçmişle dolu.

"Gözlerin farklı renklerde," diyorum boğuk bir sesle.

O, sersemliğinden sıyrılır ve benden uzaklaşır. "İyi fark ettin, Sherlock. Başka bir şey daha var mı?"

Kız arkama uzanıp, üzerinde tarçınlı çöreklerin olduğu tabağı alır. Kolu yanıma değince, yanakları daha da kızarır. Gözlerini benden kaçırarak, bana bakmadan tabağı bulaşık makinesine götürür.

Gülümserim. "Gömlek giymediğim için utanıyor musun? İstersen bakabilirsin. Dokunabilirsin bile. Isırmam... tabii sen istemedikçe."

Sonunda gözlerini bana kaldırır. "Birincisi, *iğrenç*. İkincisi, kız kardeşimin artıklarıyla ilgilenme alışkanlığım yok, ama teşekkürler."

"Bu hayal kırıcı."

Kızarıklığı saç çizgisine, alnındaki solmuş kırmızı izine kadar uzanır.

"Adın ne?" Ona biraz daha yaklaşıyorum.

Bulaşık makinesini kapatır ve bana tiksiniş bir bakış atar. "Ivy."

"Ivy," diye tekrarlarım, adını dilimde tadarak. "Belki de sana Poison demeliyim, çünkü orada öyle durarak beni öldürüyor."

Bu aptalca sözler onu bana bakmaya zorlar ve dudaklarından şaşkın bir kahkaha dökülür. Ben ona doğru bir adım daha atarken o başını sallar.

Ona ihtiyacım var. Avuçlarımın altında onun tenini hissetmeye ihtiyacım var. Onu tatmaya, öpmeye, onu benim yapmaya ihtiyacım var. O iki renkli gözlerin beni içime çekmesine ihtiyacım var ve kulağımda inlemesini duymaya ihtiyacım var.

Ivy çenesini dışarı çıkarır ve kaşlarını kaldırır. "Bu aptal sözler gerçekten işe yarıyor mu?"

"Sen söyle." Aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırarak kolumu onun sırtına doladım. Diğer elimle narin boynunu okşayarak yanağını avuçladım. Başparmağımı kırmızı dudaklarında gezdirerek dolgun alt dudağına doğru kaydırdım. Nefesi parmağımın ucunu okşadı ve penisim bacaklarımın arasında zonklamaya başladı.

Ivy'nin parmakları çıplak göğsümün üzerinde yayılır. Nefesi kesilir. Gözleri büyürken boynundaki nabzının attığını görebiliyorum.

Başımı eğerek ona doğru eğildim. Bir an sonra, o mükemmel dudakları benim dudaklarımla tatacağım. Parmaklarımı onun koyu renkli saçlarına dolayacağım ve ipeksi, beyaz tenini tadacağım.

Neredeyse bir yıldır öpmek istediğim tek kadını öpeceğim...

...ama son anda, başını çevirip beni beklediğimden daha sert bir şekilde geri itiyor.

Çok sert.

Bu gece çok içip çok sigara içtim, ya da belki çok hızlı yedim. Fazla ağrı kesici aldım. Belki de hâlâ bu dengesiz Bambi bacaklarımla yürümeyi öğreniyorum ve bundan sonra sürekli düşmeye mahkumum.

Sebepler ne olursa olsun, dengemi sağlayamıyorum ve geriye doğru sendeliyorum. Kollarım sallanıyor, bacaklarım titriyor, bir adım daha geri atıyorum ama yetmiyor. Bir şeye tutunmak umuduyla dönüp bakıyorum ama mermer tezgahın kenarı tahmin ettiğimden daha yakın.

O kadar yakın ki, kafamın kenarına çarpmadan ve yere yığılmadan önce tepki verecek zamanım bile yok.

BEŞ IVY

PRINCE, yere düşer.

Her yer kan içinde.

Ivy panik içinde.

"Oh. Kahretsin. Kahretsin." Prens ayaklarımın dibinde inlerken, yarı temiz bir çay havlusuna uzanmak için öne doğru sürünerek ilerliyorum.

Ses çıkarıyor, bu da en azından ölmediği anlamına geliyor.

Farcliff Almighty, beni öpmeye çalıştığı için ziyaretçi Argyle Prensi'ni neredeyse öldürüyordu. Bunu nasıl açıklayacağımı hayal bile edemiyorum. Akli başında kim bana inanır ki? Georgie ve Giselle bile doğruyu söylediğime inanmazlar.

"Oturur musun?" Prensın üzerinden atlayıp, dolaplara yaslanmasına yardım etmek için eğildim. Biraz yığıldı, ben de daha fazla destek olmak için diz çöküp üzerine oturdum.

Şu anda bir kraliyet mensubunun üzerine oturduğumu ya da az önce onun sert ereksiyonunun karnıma bastırıldığını düşünmeye bile vaktim yok. Ya da, aslında, öpüşmemize birkaç milisaniye kaldığından emin olduğumu.

Öpüşmek.

Ben, bakire, ve o, kız kardeşimle tuhaf bir şekilde ayarlanmış bir ilişki içinde olan Argyle Prensi.

Şu anda tek düşünebildiğim, kafasındaki yaradan akan kan. Kanamayı durdurmak için üzerine bir mutfak havlusu bastırıyorum.

Prensın elleri uyluklarımdan yukarı kayıyor ve kalçama yerleşiyor. Onun dokunuşuna tepki olarak karnımda hissettiğim elektriksel kıvılcımı ya da külotumun sırlıslıkla olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum — ve ona bacaklarımı açarak oturduğumu söylemiş miydim?

Hiç bir erkeğin üzerine oturduğumu söylemiş miydim?

"Bu o kadar da kötü değil," diyor, sesi biraz boğuk çıkıyor. "Yüzümü göğüslerine gömebilmek için seve seve bir yara alırdım." Yarasına baskı uygulamaya çalışırken, burnunun göğüslerimin arasına sıkıştığını görüyorum.

"İğrençsin." "Ben de insanım."

Sırtımı kamburlaştırarak yüzüyle göğüslerim arasında biraz mesafe yaratıyorum, ama içten içe yüzünün göğüslerime gömülmesi hiç de umurumda değil.

En azından yüzü meşgul olursa, yukarı bakıp yanaklarımın ne kadar kızardığını göremez. Saç çizgime kadar uzanan utançtan yanma hissediyorum.

Bacaklarımı sallayarak kasıklarımız arasında biraz mesafe bırakıyorum, elini tutup kafasındaki havluya koyuyorum.

"Baskıyı sürdür."

"Evet, hanımefendi. Bana emir veren kadınları severim." Dudakları gülümsemeye kıvrılıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bırak şunu. Mutfağımın zemininde kanamanı önlemeye çalışıyorum."

Bir çekmeceyi açıp temiz bir mutfak havlusu buluyorum ve kanla ıslanmış olanı onunla değiştiriyorum. Sonra başka bir temiz mutfak havlusu alıp ıslatıyorum. Prensın yüzündeki kanı silmeye başıyorum.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama elimdeki işe odaklanıyorum. Yanaklarındaki kanı silerken, çene hattının ne kadar güçlü olduğunu fark ediyorum. Biraz sakalı var — dürüst olmak gerekirse, bir kraliyet mensubundan beklediğimden daha fazla. Bu ona sert, biraz haylaz bir görünüm veriyor.

Onun pürüzsüz, geniş alnındaki kanı silerim ve saçlarından çıkarmaya çalışırım. Saçları koyu, kalın ve biraz kaba. Şakaklarında yarım düzine gri saç beliriyor. Parmak uçlarımla saçlarını okşarken, saçlarından biraz kanı silmeye çalışırım ve parmaklarımı saçlarına dolandırmanın nasıl bir his olacağını merak etmeye başlarım.

Prensın dudakları dolgun ve neredeyse kadınsıdır, kanı silerken dudaklarını hafifçe aralar. Dilini aşağı dudağını yalamak için dışarı çıkarır ve midemden bir sıcaklık dalgası geçer.

Birkaç kez gözlerine bakıyorum. Gözleri karanlık, fırtınalı ve tamamen günahkar. Bana bakışları, bacaklarımı birbirine sıkıştırmak istememe neden oluyor. Dudaklarının dudaklarıma değmesini, ellerinin belimi kavramasını, onun...

Kafamı sallıyorum. Birkaç saat önce, onun kız kardeşimi öptüğünü izliyordum. Şimdi ise, onun benim ilk erkeğim olmasını hayal ediyorum?

Kendine gel, Ivy.

Göğsünü silmeye başladığımda kalbim hızla atıyor. Cildimin onun cildine değmemesine dikkat ediyorum, ama çay havlusunun arkasından bile vücudunun ısını hissedebiliyorum. Göğsü sert, kaslı ve inanılmaz derecede geniş. Kafamı omzunun ve göğsünün arasındaki kıvrıma koymak nasıl bir his olur acaba?

Boğazımı temizliyorum.

"Buraya silahlarla doluşarak girdiğinde, seni şefkatli bir tip olarak görmezdim," diyor Prens sessizliği bozmak için. Gözlerimi ona çeviriyorum.

Büyük hata.

Bu noktada külotum neredeyse mahvolmuştu.

"Öyle mi?" diyorum, göbeğine damlayan kana odaklanarak.

"Hayır, buraya sert bir motorcu kız gibi, deri giysiler ve havalı tavırlarla daldın, ama aslında çok nazıksın." Prens eli kalçama doğru kayıyor ve ona elini çekmesini söylemek istemiyorum. Ellerin vücudumda hissettirdiği duyguyu seviyorum. Onun sıcaklığını ve her yerinde hissedebileceğim kıvrılmış gücü seviyorum.

Gözlerine bakmamaya dikkat ederek omuz silkiyorum. "Vespa kullanıyorum, yani tam olarak sert bir motorcu kız sayılmam. Daha çok küçük bir scooter kızıyım."

Prens Luca kıkırdar ve bu ses midemi kaskatı yapar. Sertçe yutkunurum ve ayağa kalkarak çay havlusunu sıkarım. Gözleri hâlâ üzerimde. Onu hissedebiliyorum ve ona bakmamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Mutfığa girdiğimden beri yüzüm sürekli kızarıyor.

Prens ayağa kalkarken inliyor. Çay havlusuna odaklanıyorum, kanlı olanları atıp tezgahı silmeye başlıyorum. Mutfak bir suç mahalli gibi görünüyor.

Prens Luca'nın bana doğru uzattığı elini görünce duruyorum.

"Bu arada, ben Luca. Kendimi tanıtmamıştım."

"Kim olduğunu biliyorum," derim, gözlerimi onun gözlerine dikerek. Avucumu onun eline kaydırırım ve tüm vücudum elektriklenir. Elim onun elinde yanıyormuş gibi hissederken, karnımın içi sıcaklık ile dolup taşar. Ağzım kurur ve yutkunmakta zorlanırım. Gözlerimi çok fazla kırıyorum.

Öpücük. Bacaklar. Ereksiyon. Külot. Dudaklar. Gözler. Eller.

Ne hakkında konuşuyorduk?

"Burada neler oluyor?" İkimiz de kapıda duran Hunter'a dönüp bakıyoruz. Yüzü kararmış, bakışları benden, gömleksiz Prens'e, mutfak zemindeki kan gölüne kayıyor.

İçgüdülerim geri çekilmemi söylüyor, ama Prens Luca öyle yapmıyor. Aksine, göğsünü şişirip bir adım öne çıkıyor, sanki üzerinde yürüdüğü yer ona aitmiş gibi. Kendi evimde bile, o benden daha rahat hissediyor.

"Sen kimsin?" diye soruyor Luca, beni Hunter'dan korumak için yana doğru adım atarak.

Kalbim çok hafifçe çarpıyor.

Tamam, peki, çok çarpıyor.

Bir adım öne çıkıp prensin pazısına elimi koyuyorum — bu arada, çok sert bir pazı — ve prene hafifçe başımı sallayarak bakıyorum.

"Bu Hunter, Margot'un menajeri. O..." Kapıdaki sıska adama bakıyorum. "Burada ne işin var, Hunter?"

"Sadece kontrol etmeye geldim. Hastaneye gitmen gerekiyor mu? Çok kan var.

Luca elini salladı. "Kalede bir doktora baktırırım. Gitsem iyi olacak." Bana döndü, bakışları beni yakıyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Zehir."

"Bana gerçekten öyle seslenmeyeceksin, değil mi?"

Gülümsemesi başımı döndürüyor. Bir erkek nasıl bu kadar yakışıklı olabilir?

...ve neden kız kardeşime söz verilmiş olması gerekiyor?

Prens Luca eğilip dudaklarını yanağıma değdirdi. Nefesi boynumu gıdıkladı ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. Nabzım hızlandı ve bacaklarımın arasında kıvılcımlar çıktı.

"Tekrar görüşeceğiz, Poison Ivy."

Ben cevap veremedim, bana dizlerimi titretiren bir gülümseme atar. Başına bir çay havlusu tutmuş, hala gömleksiz olan Prens, sanki hiçbir şey olmamış gibi mutfaktan çıkar.

Hunter onun arkasından bakıyor, sonra bana. Gözleri kısılıyor. "Seni izliyorum, Ivy. Margot için bunu mahvetmesen iyi olur, yoksa bedelini ağır ödersin."

"Ona *yardım* ediyordum." Yerdeki, dolaplardaki, tezgâhtaki kanı işaret ettim. "Hiçbir şeyi mahvetmiyorum."

"Neden gömlek giymiyordu?"

"Bilmiyorum, belki de kız kardeşimi pazarlayıp onu onunla birlikte olmaya zorladığın içindir? Neden bana bunu soruyorsun? Gidebilir misin? Sen burada yaşamıyorsun bile, sapık."

Hunter gözlerini devirip uzaklaşır. Kapının kapandığını duyduğumda, Margot'un menajeri anahtarı olsa da koşarak kapıya gider ve kilitletim. Parmak uçlarında yukarı çıkıp kız kardeşimin hala iyi olduğundan emin olurum. Yatağında yan yatmış, hala elbisesini ve topuklu ayakkabılarını giyiyor.

Kalbim çarpıyor. Belki de seks yapmamışlardır? Bu neden beni bu kadar mutlu ediyor?

Margot'un parlak stilettoalarını çıkararak iç çekiyorum. Üzerine bir battaniye örtüyorum, sonra aşağı inip mutfığı temizliyorum. Prens kanının son damlalarını silerken, gözyaşlarımı geri çekiyorum.

Muhtemelen ilk tercihi seks yapmadan bayıldığı için üzgündü ve sonra ben içeri girdim. Her zamanki gibi ikinci tercihtim. İlgiyi seven aptal.

Bu gece ağlamayacağım. *Ağlamayacağım.*

Kız kardeşimin sahip olduğu her şey ve benim asla sahip olamayacağım her şey için ağlamaktan bıktım. Prens'in bu gece neden benimle ilgilendiğini bilmiyorum. Belki de bu onun her zamanki davranışdır. Kızlarla flört eder, sonra da kız kardeşleriyle flört eder.

Mutfığı onun varlığının izlerini silmek için temizliyorum, hem kendim hem de diğerleri için. İşimi bitirdiğimde sırtım ağrıyor, ellerim yaralı ve tek istediğim yatağıma uzanmak.

Ama odama girdiğimde, ellerim yumruk oluyor. Öfke göğsümde alevleniyor, nefes almaya çalışırken beni yakıyor.

O *buradaydı*.

Onun kokusu var. Onu burada hissedebiliyorum, rüzgarda bir fısıltı gibi. Yatak dağınık. Komodinin üzerinde kül var.

Tekrar ediyorum: *komodinimde kül*
var. Ne oluyor lan?

Kulaklarım yanıyor ve kafam patlayacakmış gibi hissediyorum. Bütün bu zaman boyunca benimle oynuyor muydu? Yatak odama gizlice girip, benden hoşlanıyormuş gibi mi davrandı? Sırf yapabileceğini düşündüğü için benimle flört edip, benim alanıma izinsiz mi girdi?

Yatağımdaki battaniyeleri yırtıp top haline getirip yere atıyorum. Pencereyi açıp bardaktaki suyu dışarıya döküyorum, onun küllerini de onunla birlikte uzaklaştırıyorum. Komodini siliyorum ama yine de yetmiyor.

Burada uyuyamam. Onun izlerini silmeden uyuyamam.

O çok tehlikeli. Çok bağımlılık yapıcı. Hem kendisi hem de benim için fazla seksi.

Bu gece misafir odasında uyuyacağım. Yarın odamı ondan arındıracağım ve sonra Prens Luca'dan uzak duracağım.

ALT LUCA

KRALİYET DOKTORU yaralarımı diker, sonra ben banyoda Ivy'yi düşünerek mastürbasyon yaparım. Boşaldığımda, kafamdaki yara deli gibi zonklar. Muhtemelen bunu yapmamalıydım, ama aylardır bu kadar tahrik olmamıştım.

Ivy'nin sıkı, esnek vücudunu üstümde hissetmek neredeyse dayanılmazdı. Eğer daha uzun süre üstümde kalıp, farkında olmadan kalçalarını bana sürtmeye devam etseydi, o anda patlayabilirdim. Göğüsleri sihir gibi kokuyordu. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi üstüme tam oturuyordu.

Onun kız kardeşiyle nasıl çıkabilirim ki?

Yatağa yığılıp, gamzeli gülümsemesi ve iki renkli gözleri olan koyu saçlı güzeli hayal ediyorum.

SİNGAPUR'DA YAŞARKEN, kraliyet turunda olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Her gün sabahdan akşama kadar etkinliklerle doludur. Düşmem ve hala her gün sırtım için iki saat fizik tedavi görmem gerektiği için, akşam yemeği hariç, ertesi günün programının çoğunu atlayabiliyorum.

Ne yazık ki, kardeşim en azından akşam yemeğine katılmam gerektiğini açıkça belirtiyor. Bu, sadece Farcliff kraliyet ailesi, bizim ailemiz ve birkaç üst düzey yetkiliyle birlikte samimi bir yemek. Randevum da burada olacak.

Ağzıma birkaç ağrı kesici atıp bir yudum şarapla yutuyorum. Saçımı elime alıp odama bakınıyorum ve siyah kravatımı buluyorum. Boynuma takıyorum ama bağlayacak vaktim yok ki kapı çalıyor.

Kapıyı açtığımda, yatak odamın kapısında Prenses Dahlia'yı görünce şaşıyorum. Bana gülümsüyor, bebek mavisi gözlerini kırptırıyor.

omzunun üzerinden saçları.

"Majesteleri," dedi. "Umarım rahatsız etmiyorumdur."

"Hiç de değil." Kenara çekilip odama girmesini işaret ettim. Farcliff kraliyet ailesi, her birimize kendi yatak odası, oturma odası ve banyosu sağlayacak kadar nazikti. Süslü oturma odasındaki kanepelerden birini işaret ettim ve Prenses Dahlia oraya doğru yürüdü. Yürüyüşü yumuşak ve neredeyse peri gibiydi, tıpkı diğer her şeyi gibi.

"Bu akşamki etkinlikten önce sizinle konuşmak istedim," diyor, lacivert elbisesini elleriyle düzelterek. Başını eğip keskin gözleriyle bana bakıyor.

"Tamam," diyorum, biraz endişeli bir şekilde.

"Kocam ve ben, Farcliff'e yapacağımız tur hakkında konuşuyorduk. Belki biliyorsunuzdur, belki bilmiyorsunuzdur, ama Damon bir nevi ruh sağlığı sözcüsü haline geldi."

Başımı eğiyorum.

Dahlia bana gülümser. "Sizin de bize katılmanızı umuyorduk."

"Ben mi? Ben pek sağlıklı bir zihnin örneği sayılmam," diye burun kıvrarak başımı sallarım. Dizim yukarı aşağı zıplıyor ve ensemin kaşıyorum. Aldığım hapların etkisi birkaç dakika sonra başlayacak ve omurgamda bir kaşıntı hissi yayılıyor.

İhtiyaç.

Bağımlılık.

Prenses farkında değil gibi görünüyor. Soluk mavi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp gülümsemesini genişletiyor. "Elbette ruh sağlığı için bir örneksiniz! Omurilik yaralanmasından kurtuldunuz ve sadece hayatta kalmakla kalmadınız, yeniden yürümeyi de öğrendiniz. Siz bir ilham kaynağısınız, Prenses."

"Çok nazıksınız," diyorum, kıpırdanma isteğine direnerek. Ellerimi birbirine sıkıca kenetliyorum ve hapların bir an önce etkisini göstermesi için dua ediyorum. Belki bu gece fazladan bir tane almalıydım, Cara'nın akşam yemeğinde olacağını biliyorum. Yemek bitene kadar gergin olacağım.

Prenses Dahlia gülümser. "Tur, bir ay sonra ayrılmanızdan kısa bir süre sonra başlayacak. Damon ve ben, birkaç hafta, en fazla bir veya iki ay kalmanızı umuyorduk. Krallıkta ruh sağlığı kaynaklarını tanıtmak için etkinlikler ve

atölye çalışmaları planladık."

Dahlia ayağa kalkar, ben de aynısını yaparım. Elini bana doğru uzatır ve ben eğilip parmak uçlarını öperim.

"Umarım bunu düşünürsün," diye gülümser. "Ailenle yeni bir araya geldiğini biliyorum, ama bazen mesafe iyi bir şeydir."

Gözleri keskin ve ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

Cara.

Bu beni ne kadar üzdüğü o kadar belli mi? Onun kibarca gülümseyerek kalbimi göğsümden söküp çıkardığı tüm dünyaya bu kadar acı verici bir şekilde belli mi?

Elbette öyle. Duygularımı saklamakta hiç iyi olmadım.

Prenses Dahlia'ya dudaklarımın kenarından bir gülümsemeyle başımı eğdim. "Bunu düşüneceğim."

"Sizinle birlikte olmaktan onur duyuyoruz."

O ayrılır ve ben yine yalnız kalırım.

Düşüncelerim kafamın içinde dolanıyor ve onlara yetişmekte zorlanıyorum. İlaç şişesine gidip iki tane daha alıyorum, sonra esrar kutumu bulup bir sigara çıkarıyorum. Pencerenin kenarına oturup sigarayı yakıp bir nefes çekiyorum.

Gerginliğimi atmam lazım.

Gerginlikten de öte bir şey bu. Bütün vücudum pürüzlü kenarlardan oluşuyor. Kalbimi kıran kadının yanında bir akşam daha geçirmek zorunda olduğumu unutmak için bile olsa, uyuşukluk arzuluyorum.

Gözlerimi kapatıp, düşüncelerimi dün geceye, Ivy'ye, onun teninin kokusuna, vücudunun benim vücudumun üzerinde hissettirdiği duyguya, onunla birlikte uykuya daldığım anlara, onunla birlikte uyandığım anlara, onunla birlikte uyandığım an

Cildinin kokusu. Vücudunun benim vücudumun üzerinde hissettirdiği duygu. Çıplak göğsüme bakarken gözlerindeki ifade.

Belki Farcliff'te kalmak o kadar da kötü olmazdı. Belki Dahlia haklıydı ve ailemden biraz uzaklaşmak bana iyi gelirdi. Ruh sağlığı turundan sonra her zaman Argyle'a geri dönebilir ve Cara ile sorunlarımı o zaman halledebilirdim.

Vücudumdaki huzursuzluk yavaş yavaş azalıyor. Düşüncelerim o kadar dağınık değil ve hareketlerim daha yumuşak olmaya başlıyor.

Yüzümdeki gerginlik azalıyor ve sonunda, *sonunda*, tam bir nefes alabiliyorum.

Pencereden bir nefes daha duman üflerken, bir limuzinin durduğunu görüyorum. Randevum arabadan iniyor ve bekleyen valeye elini uzatıyor.

Ama benim baktığım kişi o değil.

Onun arkasında Ivy arabadan iner. Gördüğüm kıyafeti görünce gülümserim —kot pantolon ve beyaz tişört. Onun lehine olan şey, pantolonunun yırtık olmaması. En azından siyah kot pantolon. Kız kardeşi gibi merdivenlerden yukarı çıkmıyor. Bunun yerine, vale görevlilerinden biriyle birlikte hizmetçi girişine doğru yöneliyor.

Evet, belki de Farcliff'te kalmak o kadar da kötü bir fikir değildir.

Kravatımı bağlamayı bitirip şarabımın kalanını bir dikişte içiyorum. Kapıdan koşarak çıkarken şarap midemde sallanıyor. Adımlarım gevşek, neredeyse dengesiz hissediyorum. Resmi kabul odalarından kaçınarak, hizmetkarların bulunduğu bölgelere doğru koridorlarda süzülüyorum.

Bir kelebek ışığa çekilir gibi zehire çekiliyorum. Bu benim tüm hayatımın teması değil mi? İster hap, ister iksir, ister acı verici bir kalp kırıklığı olsun, her türlü zehire can atıyorum. Damarlarımda dolaşmasına izin veriyorum, ta ki aynı anda hem uyuşmuş hem de canlı hissedene kadar.

Ivy de farklı değil. Gözleri beni büyülüyor ve vücudu beni asla kurtulmak istemediğim bir büyü'nün etkisine sokuyor. Bana karşı karşı konulmaz bir zehir gibi etkisi var ve ben de doymayana kadar onu içmeyi planlıyorum.

YEDİ IVY

BU SABAH Margot, bu akşamki etkinlik için bir bakıcıya ihtiyacı olduğuna karar verdi, bu yüzden buradayım. Son zamanlarda çok gergin. Anksiyete bozukluğu olduğu söylentileri duydum, ama Margot bu konuyu açmaya çalıştığımda dudaklarını sıkı tutuyor. Ama içten içe, bana ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Onu endişelendiren bir şey var, ama ne olduğunu bilmiyorum. Belki de şöhret ve ünlü olmak sonunda ona da etki etmeye başladı. Belki de Prens Luca ile olan ilişkisi onu çileden çıkarıyor.

Onu kıskanıyor olsam da, kız kardeşimi tüm kalbimle seviyorum. Annem öldü, babam da Karayipler'de "emekliliğin" tadını çıkarmak için kaçtı, birbirimizden başka kimsemiz yok.

Kaleye bakıcı gerekiyorsa, ben de gelirim.

Kırmızı yelekli valeyı dar koridorlardan takip ederek kalenin alt katına ulaşıyorum.

Başımın üstünde binanın ağırlığını hissedebiliyorum. Hiç bu kadar büyük, bu kadar süslü ve bu kadar önemli bir binada bulunmamıştım. Taş ve çeliğin kokusunu içime çekiyorum ve vale beni mutfaklara bitişik büyük bir odaya götürüyor. Burası personel yemekhanesi gibi görünüyor.

"Burada bekleyebilirsiniz," diyor ve gözleri vücudumu süzerken kaşlarını kaldırıyor.

Belki daha şık bir şey giymeliydim, ama siyah kot pantolon genellikle her türlü etkinliğe uygun olur. Resmi bir yere gittiğim de yok ki.

Burnumun kokusunu takip ederek mutfağa giderim, orada yüzlerce lezzetli koku beni zevkle inlememe neden olur. Girişin yanındaki duvara yaslanıp önümdeki hareketliliği izlerim.

Şeflerin çalışmasını izlerken dudaklarım gülümser.

Burası benim mutlu olduğum yer. Burası kendimi canlı hissettiğim yer — mutfakta, yemeklerin kokuları, sesleri ve gürültüsüyle çevrili.

Bir sous-chef, omzunun üzerinden bakarak ve başka bir şefe bir şeyler bağırarak soğanı doğrayıyor. Parmaklarını kesmemesi

anlamıyorum. Mutfak uğultulu. Gözlerim yan duvardaki bir kapıya kayıyor. Kapıdan fırınları ve mikserleri görebiliyorum ve zaten orada olmak istediğimi biliyorum.

Duvara yaslanarak, hala fark edilmeden, pencereden içeriye bakıyorum. Pastacılardan biri, alnındaki teri silmeden önce, yüksek bir pastanın üzerine narin güller yapıştırıyor. Nefesim kesiliyor ve camın önüne yaslanarak izlemeye devam ediyorum.

"Seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm."

Prens Luca'nın sesini duyunca irkilirim. Dün olduğu gibi yine aynı sırtışıla bakıyor bana. Midem kasılır, karnımda kelebekler uçuşur. Kanatları midemin kenarlarını gıdıklar, boynum kızarır.

"Majesteleri," diyorum. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Seni arıyordum." Prensın sesi alçalır ve eli belimin altına kayar. Ateş içimi yakar, dokunuşu vücuduma sıcaklık yayarken lezzetli bir ısı ile uyluklarımı yalar.

Bir çarpma sesi ve ardından gelen çığlık, ikimizin de başımızı tatlı odasına çevirmemize neden olur. Pastacılardan biri başını tutarken, diğeri koşarak gelir. Kapıdan dalgalar halinde yayılan paniği hissedebiliyorum.

Salınan kapıyı iterek açtım ve içeri girdim.

Nedenini bilmiyorum. Orada bulunmaya hakkım yok. Prens Luca olmasaydı, beni hemen dışarı atarlardı. Pastacılar, şoktan öfkeye, sonra da nazik bir teslimiyete dönüşen ifadelerle prene selam verdiler.

Ayaklarımızın dibinde, üç katlı pasta ve üzerinde özenle yapılmış güller parçalanmış bir şekilde yerde yatıyor. Odanın bir ucundan diğeri ucuna kadar her yer tereyağı kreması ile kaplı.

Pişirme torbasını tutan genç pasta şefi, yaşlı adama bakar ve başını sallar. "Çok üzgünüm George, ne oldu bilmiyorum."

"*Mon dieu*," yaşlı adam şef şapkasını çıkararak saçlarını parmaklarıyla tararken diyor. "O bizim *en önemli yemeğimizdi*. Artık sadece küçük atıştırmalıklar servis edebileceğiz." Yaşlı adamın yüzü buruşuyor ve başını sallıyor. "Westhill Palace dışında ilk kez

ve bunu gösterecek hiçbir şeyim yok."

Gözleri Prens Luca'ya kayar ve yaşlı adamın yanakları kıpkırmızı olur. Ondan yayılan utanç ve mahcubiyeti hissedebiliyorum.

Prens Luca'nın omuzlarına ellerimi koyarak onu döndürüyorum. "Seni görmek güzeldi. Hoşça kal!" diyerek onu kapıdan dışarı itiyorum. Kapı ona doğru geri sallanıyor ve prensin poposuna çarpıyor. Prens öne doğru sendeleyerek kapının penceresinden bana bakmak için hızla dönüyor. Gözleri şoktan fal taşı gibi açılmış, ama şu anda bununla ilgilenecek vaktim yok.

Genç pasta şefinin ağzı açık kalmış, yaşlı adam ise kaşlarını çatarak bana bakıyor. Ancak, Prens Luca ile olan tuhaf ilişkimizi onlara açıklamaya vaktim yok, çünkü ayaklarımın dibinde bir tatlı felaketi var. Eğer doğru düzgün yapabildiğim bir şey varsa, o da pişirme kazalarını düzeltmektir.

"Tamam," diye başlıyorum. "Bunu servis edemeyiz. Başka neyimiz var?" "Biz mi?" diye soruyor genç şef, kollarını kavuşturarak.

Yaşlı olan George, bende bir şey görmüş olmalı ki, başını sallayıp arkasındaki paslanmaz çelik masalara dönüyor.

"Yarın için hazırlanmış ağaç ahududulu cheesecake'ler - Kraliçe Elle'nin en sevdiği tatlılar - ve bunun minyatür versiyonları olan iki küçük çikolatalı kek. Ev yapımı çikolatalardan küçük parçalar ve birkaç makaron var." Aksanından Fransız olduğunu anlayabiliyorum, ama önümdeki tatlılardan başka bir şey düşünmeye vaktim yok.

Yaşlı adam duvardaki kancadan bir önlük alıp göğsüme fırlatıyor. Önlüğü yakalayıp başıma geçiriyorum.

George genç pasta şefini işaret ediyor. "Ben, bu dağınıklığı temizle." Yere doğru işaret ediyor.

Gözlerim kapıya kayıyor, Prens Luca meraklı bir gülümsemeyle bana bakıyor. Başını eğip uzaklaşıyor.

Düşüncelerimi silkelemek için başımı sallıyorum. Şu anda onu ya da vücudumu ateşleyen halini düşünemem.

önlüğün bağlarını sıkıştırıp ellerimi belime koyuyorum.

"Büyük bir tatlı için yeterli malzememiz yok, o zaman tek tek yapmaya ne dersiniz?"

George kaşlarını kaldırır.

Cheesecake'leri işaret ederek başımı sallıyorum. "Tek kişilik ahududulu cheesecake'ler ve temperlenmiş çikolata kubbenin içinde çikolatalı kek parçaları, sıcak ahududu sosuyla servis edilecek. Sos, iki tatlıyı birbirine bağlayacak. Kaliteli çikolatan var mı?"

"Elbette," George gülümser.

"Güzel. Hadi temperlemeye başlayalım. Cheesecake kareleri için pralin sosu yapabilir ve makaronlarla süsleyebiliriz. Her şeyi ayrı tabaklara koyup her misafire servis edelim."

Yaşlı adam ellerini omuzlarıma koyar ve gözlerimin içine bakar. "Dahisiniz, *mademoiselle*. Adınız ne?"

"Ivy," diye cevap veriyorum.

"Ivy, sen bir kahramansın."

"O kadar da abartmak istemem ama bu akşamki tatlıyı kurtarmış olabilirim."

Sonraki bir saat çok yoğun geçer. Üçümüz çılgınca çalışarak çikolata kubbeleri yapar, içine küçük tatlı parçaları yerleştiririz. George'un dikkatli bakışları altında ahududu sosu yapıyorum. George, sosu tadarken onaylayarak homurdanıyor. Tam o sırada bir uşak gelip misafirlerin tatlı için hazır olduğunu söylüyor. Ben de dolaplardan altın varak buluyorum. Çikolata kubbeleri üzerine biraz altın varak serpiştirip, ahududu sosunu zarif bir sürahiye koyunca tatlı, göz alıcı, zarif ve -kendi adıma konuşursam- mükemmel görünüyor.

Garsonlar tabakları kaldırırken, ben tezgaha yaslanıp derin bir nefes alıyorum. Kırık çikolata kubbelerinden birini alıp ağzıma atıyorum. Dişlerimin arasında nazikçe kırılıp dilimde eriyor. Homurdanarak başımı sallıyorum.

"Çok güzel." Gülümsemeye çalışıyorum ama çok yorgunum.

George önüme gelir ve elini uzatır. "Teşekkürler, Bayan Ivy."

Gülümserim. "Benim için zevkti. Daha önce hiç ticari bir mutfakta çalışmamıştım. İnanılmazdı."

Yaşlı şef kollarını kavuşturarak bana bakıyor. Parmak ucuyla dudaklarına dokunarak başını yana eğiyor. "Prens Gabriel ile Westhill Sarayı'na dönmeden önce bir ay burada kalacağım. O zamana kadar benimle birlikte çalışmak ister misin? Sen yeteneklisin, enerjin ve yaratıcılığın burada çok işime yarayabilir."

Gözlerim büyür ve tatlı odasına bakarım. Bu benim *hayalim*. Hayalimden de öte! Grimdale'de küçük bir pastane açmak istiyordum. Mütevazı hayallerim vardı.

Ama kraliyet ailesi için pasta yapmak? Dünyanın en iyi pasta şeflerinden birinden öğrenmek?

İnanılmaz.

Yüzümde bir gülümseme belirir. "Evet! Evet, çok isterim."

George başını sallar. "Güzel. Şimdi işe koyul, temizlenecek çok şey var." Gözleri parlar ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. Diğer çırak olan Ben'e bakarım, o da bana sırtarak bakar.

"Neye bulaştığını bilmiyorsun," diye gülüyor.

Ben de gülümsüyorum, çünkü aklımdan geçen düşünceyi söylemek istemiyorum: burada çalışmak cehennem olsa bile, kız kardeşimin kişisel asistanı olmaktan daha kötü olamaz.

Bu, kendim için bir şeyler yapma şansım. Sevdığım bir şeyi yapma şansım. Kız kardeşimin gelişmesini izleyip, sürekli ondan daha aşağı olduğumu hissetmeyeceğim.

Belki burada çalışarak, sonunda kendimi *yeterli* hissedebileceğim.

SEKİZ LUCA

AKŞAM YEMEĞİ alkol ve sıkıcı sohbetlerin sisinde geçiyor. Margot yanımda oturuyor ve Cara'nın bana attığı kıskanç bakışlar bile beni eğlendiremiyor.

Sadece tatlı geldiğinde ruhumda bir neşe kıvılcımı hissediyorum. Bütün akşam üzerimde olan uyuşukluk perdesi hafifçe titriyor ve servis edilen yemekte Ivy'nin dokunuşunu görüyorum.

Tatlı hakkında birkaç yorum yapılıyor, ama kimse tabaktaki dehayı takdir etmiyor gibi görünüyor. Pastanın yere çarpışını gördüm. Mutfaktaki felaketi gördüm.

Sonra bunun narin, lezzetli ve rafine bir şeye dönüşmesi... Bu, bir ustanın dokunuşunu gerektirir.

Ivy'nin dokunuşu.

Onun yarattığı şeyi tattığımda, *onu* tadıyormuşum gibi hissediyorum. Tabağıma inleyerek, onun kırmızı dudaklarını hayal ediyorum.

Ona ihtiyacım var.

Ya da belki de, benim yerime kardeşimle evlenmeye karar veren kadından uzaklaşmaya ihtiyacım vardır.

Bu masada olmak boşucu. Patlamak üzereymişim gibi hissediyorum ve tek yapabileceğim burada oturup buna katlanmak. Cara'ya bakmak acı vereceğini bilsem de gözlerim ona kayıyor.

Güzelliği. Gülümsemesi. Artık bana ait olmayan mükemmel vücudu.

Belki de hiç bana ait olmadı.

"... ve Luca'nın bu kadar iyi iyileştiğini görmekten çok mutluyuz," Cara gülümsüyor ve gözlerini bana çeviriyor. Gözleri mideme bir balyoz gibi vuruyor, gülümsemesi sırtımda bükülen bir bıçak gibi.

Dahlia boğazını temizliyor. "Prens Luca'nın Farcliff'te biraz daha kalmasını umuyorduk. O hepimiz için bir ilham kaynağı."

Tüm gözler bana çevrilir. Margot elini uyluğumun üzerinde gezdirir ve ben odadan çıkma isteğine direnirim.

Cara'nın gözleri, omurgamdaki acıyı artıran bir kadran gibidir. Bana her baktığında sinir sistemim çığlık atar ve acı tüm vücudumu sarar. Derin, zonklayan bir acı iliğimde yükselmeye başlar ve bir ya da üç hap daha yutmam gerekir.

Tabağımdaki ahududu sosuna bakarak, kaşıkla kalın, tatlı sıvıyı karıştırırım.

"O bir mucize," diye yanıtladı Cara, sözleri göğsüme zehirli bıçaklar saplıyordu.

Mucize.

Onun beni beklemesi bir mucize olurdu. Sözüne sadık kalması. Kardeşimle kaçmazdı. Ben iyileşene kadar yanımda olurdu.

Ama hayır.

O, sağlam olan kardeşi seçti. Yürüeyilen kardeşi. Onu kraliçe yapabilecek olanı.

Koltuğumda kıpırdanıyorum ve vücudum çığlık atıyor. İlaçların etkisi çoktan geçti.

Bu Cara'nın suçu. Bana o büyük, kahverengi, çekici gözleriyle bakmayı bıraksaydı, vücudum acı dolu bir kazan gibi kaynamazdı. O bal gibi sesiyle beni tokatlamayı bıraksaydı, düzgün nefes alabilirdim.

"Peki, kalacak mısın?" diye sorar Theo, kaşlarını kaldırarak.

İntikamcı tarafım hayır demek istiyor. Zalim tarafım ise Cara bana geri dönene kadar onun yanında olacağımı söylemek istiyor.

Ancak, şaşırtıcı bir şekilde, ağızımdan çıkan sözler bunlar değil. "Evet," diyorum ve kaşığımı dudaklarıma götürerek tatlı, keskin ahududu sosunu tadıyorum. "Kalacağım."

AKŞAM YEMEĞİ BİTTİĞİNDE, nihayet kaçabilirim. Margot'un gözlerinin sırtımda, Cara'nın bakışlarının ruhumda olduğunu hissediyorum. Arkama bakmıyorum.

Ayaklarım beni mutfağa götürürken, bana selam veren kale personelinı görmezden geliyorum. Pastaneye doğru ilerliyorum,

ama Ivy orada olmadığı için hayal kırıklığına uğradım.

Koridorlarda dolaşırken, iki kraliyet ailesinin oturup birbirlerine boş iltifatlar yağdırdığı resmi salona geri dönemeyeceğimi biliyorum.

Beş yıl boyunca Singapur'a gönderilmenin tek iyi yanı neydi? Beni sıkıntıdan öldürecek tek amacı olan kraliyet etkinlikleri yoktu.

Akşam yemeğine katılmak yerine, dışarı çıkıp bir esrar sigarası yakıyorum. Göğüs cebimdeki ilaç şişesinden bir ağrı kesici çıkarıp yutuyorum ve bir nefes çekiyorum.

Nefes verirken kravatımı gevşetiyorum.

Vücudum hemen gevşiyor ve bütün akşam beni rahatsız eden ağrılar azalmaya başlıyor. Topiary bahçesinden geçerek, malikanenin arkasındaki havuza doğru ilerliyorum.

Doktor dün gece çok net bir şekilde söyledi: Kafamdaki yarayı ıslatmamam gerektiğini. Ama vücudum su için çılgın atıyor.

Singapur'dayken, suda olmak fizyoterapimin önemli bir parçasıydı. Her zaman yüzücüydüm, ancak omurilik yaralanması geçirdikten sonra suyu daha da çok sevmeye başladım. Beni tekrar hareket ettiren şey buydu. Yürüyebilmem için körelmiş bacaklarımdaki kasları yeterince güçlendiren şey buydu.

Bu yüzden, havuzun kenarına vardığımda iç çamaşırlarıma kadar soyunup serin suya giriyorum. Eklemim hala dudaklarımdan kenarında asılı duruyor ve etrafına biraz duman üflüyorum.

Soğuk su vücudumu sıkıca sarıyor ve ben suya daha da dalıyorum. Yıldızlı gökyüzüne bakarak, kendimi havuzun ortasına doğru sürükleniyorum. Kaslarım tek tek gevşiyor. Soğuk su vücudumu sararken sinir sistemimdeki yanıcı ağrı hafifliyor.

"Yemek yedikten sonra yüzmek için bir saat beklemen gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Başımı kaldırıp havuzun kenarında sırtan Ivy'yi gördüm. Çömelip parmaklarını suya daldırdı, sonra soğuktan titremeye başladı.

"Burası çok güzel, sen de gelmelisin."

"Kız kardeşim beni zorla götürdüğü resmi akşam yemeğine mayomu getirmedim, ama teşekkürler." Ayağa kalkar, kollarını göğsünde kavuşturur

Gözlerim göğüslerine kayıyor, sonra tekrar yüzüne dönüyor.

Ivy bana bakıp kaşlarını kaldırır. "Bu arada, komodininin üzerindeki külleri ve kirli çarşafı hiç beğenmedim."

"Onları ben kirletmedim," diyorum gülümseyerek. "Sen olmadan bunu yapmazdım."

Onu utandırmak çok kolay ve benim için çok eğlenceli, bırakamıyorum.

"İğrençsin." "Bence

hoşuna gidiyor."

"Tabii ki hoşuna gidiyor." Başını salladı.

"Bana ne zaman tekrar tarçınlı çörek yapacaksın?" "Cehennem donduğunda."

Havuzda ayakta durarak gülümsüyorum. Esrarımı içip Ivy'ye başımı sallıyorum. "Kale arazisinde tek başına dolaşmana izin veriyorlar mı? Pek güvenli görünmüyor."

"Artık bir çalışanım," diye gülümser, elinde bir kordon sallayarak çantasını kaldırır. "George beni eğitmeyi teklif etti. Az önce depoya gidip üniformamı aldım." Ağaçların arkasında gizlenmiş bir binayı başparmağıyla işaret eder.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Ivy kalede mi kalacak?

Görünüşe göre Farcliff'te kalacağım. Kesinlikle.

Havuzun içinden ona doğru yürüdüm, ön kollarımı havuzun kenarına dayadım. Bana çok yaklaşımdan korkmuş gibi bir adım geri attı.

"Öyleyse, sen ve ben birbirimizi daha sık göreceğiz gibi görünüyor." Kaşlarımı kaldırarak ona esrarı uzattım.

O başını sallar. "Bunu bilemem, Majesteleri.

Çoğu zaman mutfakta olacağım." "Ben

tatlıya düşkünüm."

Karanlıkta bile Ivy'nin yine kızardığını görebiliyorum. Gözleri kollarımdan, omuzlarımdan ve sonra havuzun kenarına kayıyor.

"Kız kardeşim

nerede?" "Kimin

umurunda?"

"Sen, mesela. Onunla çıkmıyor musun?" Elimi salladım.

"Burada kamera yok."

Ivy kaşlarını çatıyor ve havuz kenarındaki sandalyelerden birine oturuyor. Ayak bileklerini çaprazlayarak bana merakla bakıyor.

"Ne?"

Ivy'nin dudakları gülümsemeye bükülür. Omuzlarını silker, siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına atar. "Birçok ünlü insanla tanıştım ve seni anlamaya çalışıyorum."

"Ne sonuca vardın, Poison? Beni psikanaliz et, lütfen. Bu beni tahrik ediyor."

"Kızgınsın ve belki biraz yalnızsın. Zekisin, bu da bu hayatın seni sıktığı anlamına geliyor."

"Bu burç okumak gibi bir şey. Herkes için geçerli olabilir. Tekrar dene."

Ivy'nin gözleri parlar. Öne doğru eğilir. "Sorunlarının özel olduğunu ve tüm evrenin senin etrafında döndüğünü düşünüyorsun. Sırf sen sensin diye, önünde diz çökmemi bekliyorsun."

Gülümserim. "Kimse önümde diz çökmekten bahsetmedi, ama eğer teklif ediyorsan..."

Cevap vermek yerine, Ivy sadece burnunu çeker. Sandalyesinden kalkar ve başını sallar. "Bu kadar iğrenç olmasaydın, aslında ilginç biri olabilirdin. Ama şu anda..." Yüzünü buruşturur. "Hayır, teşekkürler."

Sudan çıkarken, Ivy'nin vücuduma bakarken dudaklarının açıldığını görüyorum. Ayaklarım ıslak, damlayan izler bırakarak ona doğru yürüyorum ve ondan bir adım uzaklıkta duruyorum. O hareket etmemiş.

"Zehir," diye tısladım ve elimi uzatıp yanağına dokundum. "Kendini kandırma. Sen de beni istediğin kadar ben de seni istiyorum."

DOKUZ IVY

Prens'ten yüzümü çekerek geriye doğru sendeledim. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım ve neredeyse ondan kaçarcasına uzaklaştım.

Nasıl oluyor da her seferinde beni aptal gibi hissettiriyor? Kendisi düşüp yaralanmış o/sa bile?

Nabzım damarlarımdan güm güm atıyor. Kafam pamuk şekerle dolu gibi ve düşüncelerimi toparlayamıyorum. Yeni üniformamı göğsüme sıkıca tutarak, kaleye doğru sürünerek mutfağa geri dönüyorum. George bazı evraklarla beni bekliyor.

"Burayı imzala," diyor ve bana bir kalem uzatıyor. "Yarın başlıyorsun."

Prens hakkındaki düşüncelerimi bir kenara iterek, titrek bir el ile imzam atıyorum. George bana gülümsüyor, kalın gri kaşları gevşiyor ve elini bana uzatıyor.

"Aileye hoş geldin."

Margot'u beklemek için limuzine geri döndüğümde, kalbim hala damarlarımdan hızla atıyordu. Parıldayan kale ışıklarına bakarak iç geçirdim. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, düşüncelerim prence geri dönüyordu.

O havuzdan çıktığında, benim külotum da onunki kadar sıırılsıklamdı. Kaslı, yırtık pırtık bir Adonis gibi, su damlayan, seni yiyip bitirecekmiş gibi bakan bir erkekten daha seksi bir şey var mı?

Belki de hiç bir erkek bana öyle bakmadığı içindir. Belki de sadece benimle oynuyordur.

Belki sonunda incineceğim.

Gözlerimi sıkıca kapatarak, kalbimi saran korkuyu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Giselle buna en yüksek derecede kendini sabote etmek diyor. Bir erkekle birlikte olma fikri bile beni korkutuyor. Hala bakire olmam şaşırtıcı değil. Prens parmaklarıyla yanaklarımı hafifçe okşadı ve ben kelimenin tam anlamıyla topuklarımı döndürüp ondan kaçtım.

Bana ilgi duysaydı bile, hislerimi açıkça belli ettim.

Kendime alay ederek başımı sallıyorum. Prens benimle ilgilenmiyor. Benimle oynuyor.

Sadece kız kardeşime bakmaya ve kendimi geliştirmeye odaklanmam gerekiyor. George için kalede çalışmak, kendi pastanemi açmaya bir adım daha yaklaşmamı sağlayabilir. Kendi işimi kurmak için ihtiyacım olan eğitim olabilir.

Margot limuzinin arka koltuğuna oturduğunda yüzü gergin ve hareketleri tedirgin. Bana bir bakış atıp sonra başka yere bakıyor, parmaklarını tekrar tekrar saçlarında gezdiriyor. Eve doğru yola çıktığımızda dizleri yukarı aşağı zıplıyor.

Boğazımı temizledim. "Akşam yemeği nasıldı?"

"İyi idi." Tırnaklarını ısıyor, pencereden dışarı bakıyor.

"İyi misin Margot?" Bacağına dokunmak için uzanıyorum ama kardeşim benden uzaklaşıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, cildi nemli görünüyor. Kaşlarımı çatıyorum.

Margot başını yarım düzine kez sallar. "Ben iyiyim. Akşam yemeği iyi idi. Prens ortadan kayboldu. Benden hoşlandığını sanmıyorum."

Alt dudağımı dişlerimle ısırarak bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

Belki de bu Prens için bir oyun değildir? Belki de benimle ilgileniyordur, kardeşimle değil?

Margot'un yüzü buruşur ve zorlukla nefes alır. Ona yaklaşır, kolumu kız kardeşimin omzuna atmaya çalışırım ama o beni itekler.

Ona kalede çiraklık yaptığımı anlatmam gerekiyor, ama onun hiçbir şey dinleyecek havada olmadığını anlayabiliyorum. Belki de prensin onu terk etmesi egosunu incitmiştir.

Benimki de incinirdi.

Yine de derin bir nefes alıyorum. "Margie, önümüzdeki birkaç hafta senin asistanın olabileceğimden emin değilim."

"Bana öyle seslenmek zorunda mısın?" Başını bana doğru çevirir. Gözleri kısılır ve ağzı acımasız bir gülümsemeye bükülür.

Ondan uzaklaşıyorum. "Üzgünüm. Margot demek istedim."

Kız kardeşim pencereden dışarı bakarak homurdanır. Malikaneye vardığımızda -onun malikanesi, kendime hatırlatırım- Margot hızla ön kapıya gider ve merdivenlerden yukarı çıkarak yatak odasına kaybolur.

Limuzin şoförüne başımı sallayarak selam verip, onun arkasında ağır adımlarla yürüdüm. Omuzlarım gergindi ve mutfağa doğru yöneldim. Ada bar taburesinden birine çöktüm ve ellerime bakarak daldım.

Belki hem çıraklık hem de kız kardeşim için çalışabilirim. Sanırım bana ihtiyacı var. Kendi başına pek dengeli değil. Sabahları kaleye gidebilir, öğleden sonraları da onun programına göre çalışabilirim.

Zaten nadiren saat on birden önce yataktan kalkar.

Kafamda programımı planlayıp, bunu kız kardeşime anlatmak için kullanabileceğim bir senaryo düşünüyorum. Bir yanımda onun benim için mutlu olması ve bu stajı yapmama izin vermesi gerektiğini düşünüyor, ama daha büyük bir yanımda onun bana ihtiyacı olduğunu biliyor.

O her zaman bana ihtiyaç duydu ve ben de her zaman onun yanımdaydım. Şimdi durmam mümkün değil.

Bu yüzden, Margot mutfak kapısında yeniden görüldüğünde, ona ne söyleyeceğimi tam olarak biliyorum.

Ama bana bakan Margot, arabada bana bağırması olan Margot'tan tamamen farklı. Sakin, hareketleri daha yavaş ve daha az sarsıntılı. Sesindeki keskinlik kaybolmuş ve o kadar da kıpır kıpır değil.

Margot benim yanımdaki bar taburesine oturur ve omzuyla bana hafifçe dokunur.

"Bana ne diyordun?"

Bana bağırması için özür dilemiyor, ben de bunu kabullenmiş durumdayım. Ünlü olduğunuzda, insanlar size sanki osuruğunuz gül kokuyormuş gibi davranır, bu yüzden hatalı olabileceğinizi kabul etmek zordur. O, davranışları için özür dilemeyi çok uzun zaman önce bırakmıştı.

Ona sıkı bir gülümseme atıyorum. "Oradaki pasta şefinin yanında kalede çıraklık yapmam teklif edildi."

Margot'un yüzü neredeyse hiç hareket etmiyor. Başını sallıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Ama düşündüm de, senin asistanın olmaya devam ederken bu işi yapabileceğimi düşünüyorum. Sabahları kaleye gidip öğleden sonra işleri yapmak için buraya döneceğim. Zaten sadece bir ay sürecek, o kadar yorulmam."

Kız kardeşim kollarıyla bana sarılır. Kolları ve bacakları ağırlaşmış gibidir. "Teşekkürler Ivy," diye mırıldanır göğsüme. "Sana ihtiyacım olduğunu biliyorsun, değil mi? Sensiz bunu yapamazdım."

Göğsüm sıkışır ve kız kardeşimin başını öperim. "Biliyorum, Margie. Hadi, seni yatağına götürelim."

Kız kardeşimi yatağına yatırırken, başı yastığa düşer ve kolları yanlarına düşer. Margot çoktan bayılmıştır.

Kendi odama giderken derin bir nefes alıyorum. Kız kardeşimin ruh hali giderek kötüleşiyor. Bence bunun nedeni Prens ile olan ilişkisinin yarattığı stres ya da ünlü olmanın getirdiği baskı.

Bana annemi hatırlatıyor.

Annem Huntington hastalığına yakalanmıştı. Beynini etkileyen bir gen mutasyonu vardı. Titreme ve kontrol edilemeyen hareketlerle başladı ve ilerledikçe ruh halini de etkilemeye başladı. Daha sinirli hale geldi ve bambaşka bir insan oldu. Onun değişmesini, eskiden nazik olan birinin artık kötü davranışlar sergilemesini görmek zordu.

Gerçekten çok zordu.

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. Margot'ta Huntington hastalığı yok. Birkaç ay önce test yaptırдық. Sonuçlar negatif çıktı. Bana öyle söyledi.

Kendi yatağıma girerken, kız kardeşimin yanında kalacağıma söz veriyorum.

Margot benim için her şeyi yaptı. Ailemizin karnının doyması için henüz yürümeye başlayan bir çocukken çalışmaya başladı. Bana bir iş, uyuyacak bir yer ve istediğim kadar un torbası ve karıştırma kabı verdi.

Babam ve benim iyi bir hayat sürmemiz için kendini işkenceye maruz bırakıyor, açlık çekiyor ve kendini kamuoyunun gözü önüne seriyor.

Karşılığında ise sadece benim desteğimi istiyor.

Yastıklarına sarılıp yatarken, Prensi düşünüyorum. Bir yanımda, o odamda bulunduktan sonra çarşaf larımı yıkamamış olmayı diliyor. Belki

yattığı çarşaflarda hala hafif bir koku kalmış olabilirdi. Gözlerimi kapatıp, göğsünün hatlarını, karın kaslarını, omuzlarını, bu gece üzerlerine damlayan suyla belirginleşen her şeyi hayal ediyorum.

Bacaklarının arasında gördüğüm şişkinliği düşünüyorum ve heyecan omurgamı gıdıklıyor.

Bir iç çekerek, onu asla elde edemeyeceğimi biliyorum.

O, kız kardeşime söz vermiş ve benim en son yapmak istediğim şey onu ihanet etmek.

ON LUCA

UYANDIĞIMDA, güneş pencerelerden içeri giriyor ve biri kapıyı çalıyor. İnleyerek yastıklarımın kendimi kaldırıyorum. Dikişlerin olduğu yerlerde başım hala zonkluyor ve vücudum acıdan çığlık atıyor.

Her sabah, her öğleden sonra ve her gece olduğu gibi, ilaçlarla ağrıyı dindirmedığım sürece.

Kapıyı açmadan önce, komodini açıp öne yuvarlanan ilaç şişesini alıyorum. Birkaç ağrı kesici yuttuktan sonra, üzerine Farcliff arması işlenmiş terliklerimi giyip kendimi kapıya sürüklüyorum.

Beckett bana bakıyor, elinde bir fincan kahve ve üzerinde tarçınlı çörek olan küçük gümüş bir tepsi tutuyor.

"Bunlar bu arabada duruyordu," diye açıklıyor ve odamın kapısının yanındaki kahvaltılık arabasına başını sallayarak işaret ediyor.

Onları homurdanarak kabul ediyorum.

"Berbat görünüyorsun." Beni baştan aşağı süzdükten sonra yanımdan geçip odama girer.

"Teşekkürler." Ona dönerek yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Ağrımın azalması için birkaç dakika daha geçmesi gerekiyor ve her hareketim işkence gibi. Her adımda sanki kızgın kömürlerin üzerinde yürüyor gibiyim. Ayak tabanlarım yanıyor. Kanepeye oturup kahveden bir yudum alıyorum ve acılı tadına yüzümü buruşturuyorum.

"Bu gece burada uyuyacağını düşünmemiştim." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Yeni kız arkadaşının evinde bir after party vereceğini düşünmüştüm." Gözleri parladı ve kalbimde kötücül bir karıncalanma hissettim. Margot'a karşı bir ilgisi var. Bunu anlayabiliyorum.

Eğer ona ilgi duysaydım, bu bir sorun olabilirdi. Ama duymadığım için, bu sadece eğlenceli bir şey.

"After partiler benim tarzım değil."

Beckett burun kıvrır ve ben tarçınlı örekle ilgilenirim. öreği açtığında içinde küçük elma parçaları görürüm. Ivy'nin özel dokunuşunu düşününce dudaklarım gülümser.

Cehennem donmuş olmalı, çünkü benim için pasta pişiriyor. Aşağıda, pasta şefi ile birlikte çalışıyor olmalı.

"Dün gece nereye kayboldun?" diye sorar Beckett, odanın diğer ucundan bana bakarak.

"Neden? Beni takip mi ediyorsun?" Tatlı hamuru çiğnerken kardeşime bakıyorum.

Lanet olsun, Ivy çok iyi. Bu tarçınlı çörek inanılmaz.

Kardeşim soruma cevap vermiyor. "Neredeydin?" Küçük kardeşimin sesinde bir keskinlik var ve benim kötü tarafım onun kıskanç olmasını seviyor.

"Havuza girmeye gittim."

"Akşam yemeği partisi sırasında mı?" Beckett'ın kaşları çatılır ve başka bir şey olup olmadığını merak ederim. Bu basit bir kıskançlık mı?

İki yıldan fazla bir süredir kardeşimi görmedim. Tedavi gördüğüm süre boyunca ailemden kimse beni ziyarete gelmedi. Video görüşmesi yaptılar, mesajlar ve e-postalar gönderdiler, ama kimse beni görmeye gelmedi. Beckett de dahil.

Dürüst olmak gerekirse, belki de onları kendim uzaklaştırmışımdır. Belki de onlara, kırık ve hareketsiz halimi görmelerini istemediğimi defalarca söyledim ve sonunda beni dinlediler.

Şimdi aramızda bir düşmanlık havası var ve nedenini tam olarak bilmiyorum.

Beckett, koyu saçlarımın üzerinde beyaz bandajın bıraktığı izi işaret ederek başımı salladı. "Başına ne olduğunu bana hiç anlatmadın."

"Margot'un mutfağında düşüp kafamı vurdum."

Beckett kaşlarını kaldırdı. "Mutfakta ne yaptığını sormayacağım."

"Aslında tarçınlı çörek yiyordum," diye gülümserim ve çöreği kaldırırım. Margot'un kız kardeşinden bahsetmem — Beckett'in kıvranmasını izlemek çok eğlenceli.

Kardeşim arkamdaki duvara bakıyor ve bir şey söylemek için cesaret topladığını görebiliyorum. Sabırla onun konuşmaya başlamasını beklerken kahvaltımı yiyorum. Ivy sanki benim için özel olarak yapmış gibi.

Beckett sonunda gözlerini bana çevirir. "Theo bugün seni ve kız arkadaşını Farcliff Gölü'ne götürmemi istiyor. Yat ve fotoğraf çekimi ile ilgili bir şey."

"Belki de Theo, kamuoyundaki imajımızdan çok, Argyle'ı yönetmekle daha çok ilgilenmelidir. Zaten neden buradayız ki? Evimizde, halkımızla ilgileniyor olmamız gerekirdi."

Beckett omuz silkiyor. "Farcliff ile ticari ilişkilerimizi geliştirmemiz gerekiyor. O buradayken Dante Argyle'da işleri yürütüyor."

Diğer kardeşim Dante, Farcliff'e gitmemeye karar verdi. Onu suçlamıyorum. O her zaman kamuoyunun gözünden kaçınmıştır.

"Bu bir komedi," diye homurdandım.

"Argyle'ın imajını değil, kendi imajını düşünmelisin."

"Bu ne demek şimdi?"

"Boş ver. İki saat sonra hazır ol." Beckett bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açar, sonra başını sallar ve ayağa kalkar. Bana bir kez daha bakar ve başka bir şey söylemeden çıkar.

Kahvaltımı bitirirken, konuşmayı düşünürüm. Beckett'in bana bakışları, sanki bir nedenden dolayı benden şüpheleniyormuş gibi geliyor.

Ailem bana düşkün olmalı. Bana sevgi ve şefkat göstermeli, iyileşmem için beni tebrik etmeliler.

Oysa kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Bir davetsiz misafir gibi.

Reddedilmiş biri gibi.

Kahvemin geri kalanını içip, parmaklarımdaki yapışkan tarçını yaladıktan sonra ayağa kalktım. Uzunlarımda hissettiğim yanma hissi azalmış, tanıdık, rahatlatıcı uyuşukluk hissi yerini almaya başlamıştı.

Boynumu iki yana esnetip, gözlerimi kapatarak zihnimi boşaltmaya çalıştım.

Gözlerimi tekrar açtığımda, görüşüm daha netleşmiş gibi görünüyor. Bazı giysiler giyiyorum, sert çantamı yanıma aldığımdan emin olarak.

Otumu arka cebime, birkaç yedek ağrı kesiciyi de göğüs cebime koydum. Elimle üzerlerini okşayarak içimden bir nefes aldım.

Cebimde ilaçlar olduğunu bilmek beni sakinleştiriyor. Şu anda onları almak istediğimden değil, sadece yanımda olduklarını bilmem gerekiyor.

Odamdan çıktığımda adımlarım hafifliyor. İlaçlar vücudumu etkisi altına alırken dudaklarıma hafif bir gülümseme yayılıyor. Omurgam yepyeni gibi hissediyorum. Uzuvlarımda hissettiğim karıncalanma ve yanma hissi kaybolmuş, kemik iliğimdeki ağrı da tamamen yok olmuş.

Önümüzdeki bir saat kadar ağrısız olacağım. Normal olacağım. Sağlıklı. Bütün.

Ayaklarım beni geniş bir merdivenden aşağıya, hizmetçi koridoruna götürüyor. Nereye gittiğimi zaten biliyorum. Sanki görünmez bir ip beni mutfığa, Ivy'ye doğru çekiyor. Zehrim.

En azından onlardan biri.

Aşağı indiğimde, Ivy bir çöp torbası taşıyarak dış kapıyı açıyor. Kışında iki büyük, unlu el izi var.

Gülümserim ve onu dışarıya kadar takip ederim. "İlk günün nasıldı?"

Ivy çöp torbasını çöp kutusuna atıyor ve bana dönüyor. Alnında da un lekesi var. Siyah saçları, başının üstündeki topuzdan kaçmaya çalışıyor ve onu bulanık siyah bir hale ile çevreliyor.

"George köle sürücüsü gibi," diye homurdanıyor.

"Birkaç dakika yok olursan fark eder mi?" Ivy kaşlarını kaldırır.

Yolu işaret ederek başımı sallıyorum. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Ivy mutfığa açılan kapalı kapıya bakıyor. Gözleri parlıyor ve dudaklarının köşesinde bir gülümseme beliriyor.

Omuzlarını silkiyor. "Neden olmasın? Öncü ol, Majesteleri."

ON BİR IVY

Ellerimi önlüğümle silerim ve mutfak kapısına son bir kez bakarım. Prens Luca bana gülümser.

"Kötü George'dan mı korkuyorsun?" "Kötü *senden* korkuyorum."

Gülerek elini bana doğru uzattı. Avucumu onun avucuna koyduğumda, kolumdan bir sıcaklık dalgası geçti. Vücudumda bir karıncalanma hissettim ve yüzüm kızardı. O da parmaklarını benim elim etrafına doladı.

"Benden korkmamalısın," diyor yumuşak bir sesle, bana bakarak.

Kalbim hızla atıyor.

Prens'ten korkmuyorum. Hiç de bile.

Hunter benden ona yaklaşmamamı söylediğinde, ya da gazeteler omurga yaralanmasından beri değişken ve öfkeli olduğunu yazdığı anda bile.

Beni kaledeki yepyeni işimden alıp Farcliff'in bildiği bir yere götürdüğünde bile korkmuyorum.

Prens Luca'nın yanındayken hissettiğim tek şey heyecan. Bu, karnımın derinliklerinden başlayan, derin ve nabız gibi atan bir heyecan. Tüm vücuduma dalgalar halinde yayılıyor, yüzümden gülümsemeyi silemiyorum.

Prens elimi sıkıyor. "Senden hoşlanıyorum, Poison."

"Teşekkür ederim."

"Hepsi bu mu? Sadece 'teşekkürler' mi?"

Omuz silkiyorum, yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalışıyorum. "Şu anda senden hoşlandığımı söylersem, bu sahte görünür. Birine iltifat ettiğinizde, o kişinin size ayakkabılarınızı beğendiğini falan söylemesi gibi bir şey. Genelde doğru değildir."

Prens kıkırdar ve bu ses göğsümde bir heyecan dalgası yaratır.

"Ayrıca," diye devam ettim, "senin hakkında henüz karar vermedim. Seni gerçekten sevdiğimi söyleyerek yalan söylemek istemem."

Onu güldürmeyi çok seviyorum. Prens Luca gülümsediğinde, bambaşka birine dönüşüyor. Yüzündeki sert çizgiler kayboluyor. Gözleri yumuşuyor. Çok daha *insancıl* görünüyor.

Prensin gördüğüm tüm fotoğraflarında somurtuyor. Tüm haberler onun kazasını ve mucizevi iyileşmesini anlatıyor. Hiçbiri onun gülümsemesinden, kahkahasından ya da beni ona çeken manyetik enerjisinden bahsetmiyor.

Son iki gündür onu takıntılı bir şekilde Google'da aradığımdan değil tabii.

Her adımımızda kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Farcliff Kalesi'nin arazisinde dolaşırken, rüzgar ağaçların arasında hışırdarak Prens'in kokusunu bana taşıyor. Nefes alıyorum, onun yanında yürürken neredeyse sarhoş gibi hissediyorum.

Ona sarhoş oluyorum.

Onun varlığından. Onun aurasıdan. Beni ona çeken karşı konulmaz çekimden.

Yol sağa dönüyor ve tırmanmaya başlıyor. Prens yumuşak bir iç çekişle başını sallıyor.

"Kazadan sonra, bir daha yürüyemeyeceğimi söylediler. Hayatımın geri kalanını tekerlekli sandalyede geçireceğim düşüncesi beni neredeyse öldürüyordu. Her şey zihne bağlı."

Yol daralıyor ve Prens önümde yürümeme izin veriyor. Vücudunun arkamda olduğunu hissedebiliyorum, damarlarımdan sıcaklık dalgaları geçiyor.

Yutkunarak, derin bir nefes almaya çalışıyorum. Daha önce kimse bana böyle bir etki yapmamıştı.

"Yeniden yürümeyi nasıl öğrendin?" diye sormaya zorladım

kendimi. "Sadece kararlılık, şans ve bol bol fizik tedavi."

Prensin eli belime kayıyor ve bulunduğumuz yolu kesen küçük bir patikaya doğru başını sallıyor. Gömleğimin üzerinden dokunduğu yerlerde cildim karıncalanıyor. Nefesim sığ, ama bunun nedeni tırmanış değil. Prens Luca yüzünden.

Küçük patikaya adım atıyorum ve prensin geçmesi için bir ağaç dalını kenara çekiyorum. Prens geçerken göğsü benimkine değiyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. İçinde bir ateş yanıyor ve ormanın sessizliğinde, o ateşin çıtırtısını duyabiliyorum.

Elini uzatıp yanağımdaki bir saç telini çekip aldığımda, gözlerimi kapatıp onun dokunuşuna kendimi bıraktım. Yaptığı her şey kalbimin atışını hızlandırıyordu. Midem düğümlendi ve kendimi zorlayarak dar orman yoluna bakmaya başladım.

"Nereye gidiyoruz?"

Prens Luca gülümser. "Yeniden yürümeyi öğrendiğimden beri, bunu her gün yapmaya özen gösteriyorum. Kraliyet arazisini keşfediyorum ve burayı geçen hafta buldum. Doğada olmak, daha önce benim için ulaşılmaz olan bu yollarda yürümek. Burada olmak beni canlı hissettiriyor."

Yolu dönerek, başını sallayarak beni de onu takip etmem için çağırır. Prens geniş sırtına bakarken boğazımda bir yumru oluşuyor.

Onu çok sert yargılamışım. Onu sadece bir oyuncudan, kötü bir çocuktan, ahlaksız birinden ibaret olarak görmüşüm. Ama ya görünenden daha fazlası varsa?

Ömür boyu felçli kalacağının söylenmesi, bir insanda mutlaka bir etki yaratır.

Gözlerim onun dar beline ve kalçalarına kayıyor. "Kıçımı mı izliyorsun?" diye soruyor, arkasını dönmeden. Gözlerim büyüyor. "Hayır," diye yalan söylüyorum.

Prens kıkırdar, sesi içimi daha da titretir.

"Eğer önümde yürüyor olsaydın, kıçına bakıyor olurdu," diyor Prens, omzunun üzerinden bakarak. Dudakları bir gülümsemeye çekiliyor ve bakışlarının sıcaklığı yanaklarımı kızartıyor.

Burada ne işim var? George ile mutfakta pasta yapmayı öğreniyor olmam gerekirdi. Bunun yerine, bir Prens tarafından ormana sürükleniyorum.

Bu düşünceyi kafamdan atmak için başımı sallıyorum. Orman açılıyor ve Farcliff Gölü'ne bakan küçük bir açıklığa varıyoruz. Orman bir uçurumun kenarında sona eriyor ve yüzüme hafif bir rüzgar esiyor.

Uzak kıyı şeridi ağaçlarla çevrilidir ve gölün suları berrak, mavi ve soğuk görünür.

Prens Luca gülümsüyor. "Böyle yerler kendimi yeniden kendim gibi hissetmemi sağlıyor. Ayaklarımın beni götürdüğü, insanlardan ve onların sorunlarından uzak küçük sığınaklar. Sadece on dakika yürüdük ve bakın neredeyiz."

Gözleri bana doğru kayıyor ve gözlerinde daha önce görmediğim bir yumuşaklık görüyorum. Sonra yüzünde bir anlık bir ifade beliriyor.

"Atlalım mı?"

"N-Ne?" diye kekelerim, uçuruma bakarak. Midem bulanır ve bir adım geri atarım. "Hayır."

Zaten ilk başta bu yüzden yaralanmamış mıydı? Kardeşi Prens Beckett ve Kraliçe Cara ile uçurumdan atlamaya gitmiş ve suyun çok sığ olduğu bir noktadan atlamıştı.

Ölmek mi istiyor?

Prens Luca yüzümdeki ifadeye gülüyor.

Yanağımı avuçlar. "Yürümekten daha fazla canlı hissetmemi sağlayan tek şey, inanılmaz bir adrenalın patlamasıdır."

Prens Luca bana sırtarak elini indirir, sonra koşmaya başlar ve uçurumdan atlar.

Prens Luca havada uçarken, ben çığlık atıyorum ve ses gölün üzerinde yankılanıyor. O takla atıyor ve ayakları önde suya giriyor, Olimpiyat dalış hakemlerini gururlandıracak kadar küçük bir sıçrama yapıyor. Nefes nefese, kenara doğru sendeleyerek yürüyorum.

Kalbim hızla atıyor ve tekrar çığlık atıyorum. "Luca!"

Gölün yüzeyi karanlık ve prenssiz kalır. Rüzgar ağaçların arasında hışırdar ve arkamda bir ötücü kuş cıvıldar. Nefesim kısa ve hızlıdır, suyu tararım.

Hiçbir şey yok.

"Kahretsin. Kahretsin. Ahh..." Elimi saçlarıma geçirip topuzumu sıkıca tutuyorum, gözlerim etrafımı tarıyor. Telefonumu kalede çantamda bırakmışım. Yardım çağırıp geri dönmem en az yirmi dakika sürer. Burada suda tekne yok ve etrafta tek bir kişi bile görünmüyor.

Kenara sürünerek ilerledim, bir kaya uçurumdan yuvarlandı. Suyu sıçrayarak düştü ve kusacakmışım gibi hissettim.

Saniyeler tek tek geçiyor.

Güm, güm, güm.

Panik kanımı kaynatmaya başlarken, tek duyabildiğim kendi kalbimin atışı.

O öldü. Boğuldu. Sırtı yine kırıldı. Yüzüstü yüzeye çıkacak ve ben... Ne yapacağım?

Zihnim giderek daha derin bir kara paniğe sürükleniyor.

Sonra, bir çarpma sesiyle Prens Luca su yüzüne çıkar. Başını geriye doğru sallar ve su damlacıkları etrafa sıçrar. Bana bakarken gülümsemesi gözlerimi kamaştırır. Kollarını genişçe açar ve kahkahası bana doğru yankılanır.

"Hadi!" diye bağıyor. "Burası harika."

"Olmaz!" diye bağıyorum.

Prens gülüyor ve eliyle beni çağırıyor. "Hadi ama Poison. Biraz hayatın tadını çıkar!"

Ona bakarken içimde bir şey değişir. Belki gülümsemesidir, ya da onun yanındayken tüm vücudumun yanıyormuş gibi hissetmemdir.

Belki de yıkıcı bir yaralanma sonucu yürüme yeteneğini kaybetmiş olması ve onun tereddüt etmeden bir uçurumdan atladığını görmüş olmamdır. En derin korkularının yüzüne bakmış ve onları yenerek gülmüştür.

Her neyse, bu beni ayağa kalkmaya zorluyor. Sanki kendimi yukarıdan izliyormuşum gibi hissediyorum, uçurumdan dört adım geri çekilip, sinirlerimi sağlamlaştırmak için nefes alıyorum.

Sonra uçurumun kenarına doğru koşuyorum.

Havada uçtuğum birkaç saniye boyunca düşünemiyorum. Zihnim tamamen boş. Çocukluğumdan beri beni rahatsız eden kıskançlık yok. Korku, endişe ve kin yok. Arzu yok.

Ancak ayaklarım su yüzeyini kırdığında ve soğuk duyularımı şok ettiğinde çığlık atıyorum. Son anda dudaklarımı kapatıyorum ve Farcliff Gölü'nün buz gibi, mürekkep gibi suyuna batıyorum.

Soğuk nefesimi kesiyor. Batıyorum, batıyorum, batıyorum, su altında gözlerimi açıyorum ve etrafımın karanlık olduğunu görüyorum.

Güçlü bir tekmeyle kendimi yukarı doğru itiyorum. Yüzeye doğru yüzerek, nefes nefese çıkıyorum.

Prens Luca oradadır ve beni kollarına alır. Nefes nefese, onun sıcaklığına yaslanırım. Suyun kenarına doğru yüzeriz ve yazın ilk günlerinin güneşiyle ısınmış düz bir kayanın üzerine çıkarız.

Prens gömleğini başından çıkarır ve kaslı vücudu ve bronz teni ortaya çıkar. Fizyoterapisi, iyileşme sürecinde spor salonunda geçirdiği saatleri de içeriyor olmalı ve beynimin hain bir kısmı, dilimi karın kaslarının arasında gezdirip, tenindeki su damlacıklarını yalayarak temizlemenin nasıl bir his olacağını merak ediyor.

Onun yanına uzanıp iç çekerek başımı sallıyorum. "Hoşuna gitti mi?" O gülümsüyor.

"Sanırım."

Prens dirseğiyle kendini destekleyerek vücudunu bana doğru çevirir. Soğuk su yüzünden vücudumu onun sıcaklığına yaklaştırdığımı fark ederim. Eli ıslak gömleğimin üzerinden yüzüme doğru kayar ve çenemi okşar.

Dokunuşu yumuşak ama sahiplenici.

Kalbim göğsümde *güm güm* atıyor.

"Benimle atladığın için teşekkür ederim," diyor Prens, gözleri yumuşak bir şekilde dudaklarıma düşerken.

"Bunu yapacağımı sanmıyordum."

Gülümser. Başparmağı alt dudağımı okşar ve lezzetli bir titreme omurgamdan aşağıya doğru yayılır. Karnımda daireler çizerek, uyluklarımın arasında oynar.

Onu istiyorum. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, ama Prens'in beni öpmesini ve ona aitmişim gibi dokunmasını istediğimi biliyorum.

Saçından bir damla su yanağıma düşer ve Prens onu siler. Bu dokunuş beni titretir ve dudaklarımdan bir iç çekiş kaçar.

Elimi uzatıp Prens'in boynuna doladım ve ne yaptığımı bile bilmeden onu kendime doğru çektim.

Prens dudaklarını benim dudaklarımdan üzerine nazikçe, çok nazikçe değdirdi. Nefesiyle tenimi okşarken, ıslak göğüs uçlarım sertleşti.

giysiler. Vücudumda titreyen sıcaklık dalgaları yayılıyor ve birkaç saniye önce üşüdüğümü unutuyorum.

Dudaklarımı onun dudaklarına doğru eğdiğimde, o geri çekilir ve kıkırdar. Dudakları çenemi izler ve içimi ateş dalgaları kaplar. Sonunda, Prens'in eli enseme kayar ve gözlerimin içine bakar.

"Nereden geldin, Poison?"

Cevap veremiyorum. Sözlerimi ağzımdan çalmış. Yutkunuyorum ve Prens'in gözleri dudaklarıma kayıyor. Sonra, başka bir şey söylemeden, sonunda, *sonunda* beni öpüyor. Ağız benimkine değdiği anda, sıvı bir sıcaklık damarlarımdan akıyor. Dudaklarımı açıp öpücüğünü kabul ediyorum, parmaklarımı ıslak saçlarına doluyorum.

Dudaklarımdan bir inilti kaçar ve Prens onu sanki ona güç veriyormuş gibi yutar. Vücudunu benim üzerime kaydırır ve ağırlığı tüm vücudumu titretir.

Öpücüğü derinleştiren Prens, dilini dudaklarımdan üzerinde gezdirir ve onları kendine ait ilan eder. İçimde bir ateş yanar. Soğuk, ıslak giysilerim vücuduma yapışır ve daha da sıcak yanıyormuşum gibi hissettirir.

Prens'in eli gömleğime doğru kayar ve göğsümü avuçlar. Başparmağı, ıslak giysimin üzerinden sertleşmiş meme ucumu okşar. Nefesimi keserim, ondan daha fazlasını elde etmek için dudaklarını ısırıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var. *Ona* ihtiyacım var.

Vücudum onun için çılgılık atıyor — dokunuşu, öpücüğü, her şeyi.

Daha önce öpüldüğümü sanıyordum. O kirli gece kulüplerindeki sarhoş sarılmaların öpücük sayıldığını sanıyordum.

Yanılmışım.

Prens'in bana verdiği elektriksel ısıya hiçbir şey beni hazırlayamazdı. Parmağı çıplak tenime her dokunduğunda, kıvılcıklar çıkıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Sırtımı kamburlaştırıp, o ağzıma inerken iki kolumu boynuna doluyorum.

Tadı bal ve tehlike gibi. Adrenalin ve tatlı günahın birleşimi gibi. Ellerimi saçlarında gezdiriyorum, başını göğsüme eğdiğinde nefesim kesiliyor. Gömleğimi aşağı çekip, sertleşmiş meme ucumu dişlerinin arasına alıyor.

Gölden gelen soğuk hava, Prens'in sıcak nefesi ile karışıyor ve başım dönüyor. Kıvılcımlar uyluklarımı okşuyor ve bacaklarım kendi isteğiyle açılıyor.

Prens Luca'yı istediğim kadar hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim. Ellerim kaslı omuzlarının hatlarını, ıslak tenini ve belirgin belini okşuyor.

Elini tekrar göğsümün üzerinde gezdirir ve dudaklarını bir kez daha öpmek için bana yaklaştırır.

"Beklediğimden daha da lezzetlisin, Zehir," diye fısıldadı Prens.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden titriyorum. Kafam çok karışık. Tek düşünebildiğim, damarlarımdan akan erimiş lav, bacaklarımın arasında kıvılcımlar saçan inkar edilemez sıcaklık ve beni ele geçirmeye başlayan derin, nabız gibi atan arzu.

Hiç böyle hissetmemiştim. Hiç kimseyle birlikte olmamıştım, Prens Luca gibi biriyle hiç olmamıştı.

Kendimi kimseye vermeye hazır hissetmemiştim...

...şimdiye kadar.

ON İKİ LUCA

IVY'NİN CİLTİ sihir, tarçın ve tatlı, yasak meyvenin bir araya geldiği bir tada sahip. Dudaklarını tekrar öpüyorum. Onlara doyamıyorum. Beni baştan çıkaran o dolgun alt dudağı nihayet dudaklarımın arasında.

O bana doğru kalçalarını sürerken, benim penisim kaya gibi sertleşir ve onun bacağına bastırılır.

Sonra, başladığı gibi, bitti.

Yukarıdan birinin seslenmesi Ivy'yi donduracak ve benden uzaklaşacak. Gömleğini açıkta kalan göğsünün üzerine çekecek ve sesin kaynağını görmek için yukarı bakacak.

Ben kayanın üzerine uzanıp nefes nefese kalıyorum. Kalbim göğsümde hızla atıyor, kafesinden kurtulmak için elinden geleni yapıyor. Kafamı çevirip Ivy'ye baktığımda, ellerini başının üzerinde düzelttiğini görüyorum.

"Geri dönmeliyim," diyor. Gözlerime baktığında yanakları kızarıyor ve sonra tişörtüne dokunuyor. Farcliff Gölü'nde yüzdüğümüz için hala sıırılsıklam ve ıslak kumaşın içinden meme uçları bana sesleniyor.

Ivy başını salladı. "Bunu nasıl açıklayacağım?" "Gerçeği söyleyebilirsin."

Bana yan gözle bakıp başını sallar. "Eminim bu çok iyi olur. Kız kardeşimin menajeri seninle ilgili olarak bana çok sert bir şekilde konuştu. Sana yaklaşmamam gerekiyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi?" Gülümsüyorum. "Yine de buradasın."

Ivy cevap vermez. Bunun yerine, kuru bir kahkaha atar ve başını sallar. Sanki saatin kaç olduğunu belirlemeye çalışır gibi güneşe bakar.

"Ama muhtemelen gitmem gerek. Kız kardeşimle aptal bir yat partisine gitmem gerekiyor, çünkü görünüşe göre kendi başına bir şeyler yapamıyor."

kendi başına bir şey yapamıyor." Ivy yutkunur ve başını sallar. "Ben öyle demek istemedim."

"Öyle demek istemişsin gibi *geliyor*," diyorum, onunla birlikte ayağa kalkarak. "Ben de o aptal yat partisine gidiyorum, en azından bunu dört gözle bekleyebilirsin."

Ivy'nin yanakları daha da kızarır ve başını sallar. "Yapamam. Eğer biri bunu öğrenirse" — parmağını ikimizin arasına getirir — "ölürüm. Seni öpmemeliydim."

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Öyle mi?"

Elimi kalçasına koyup Ivy'yi kendime çekiyorum. Göğsüme yaslanıyor, elleri ıslak gömleğime uzanıyor. Bir an gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor.

"Burada olmamalıyım." "Ama buradasın."

Geri dönmeden önce son bir kez tadına bakmak için dudaklarımı Ivy'nin dudaklarına değdirdim. Kaleye dönüş yolu uçurumun dibinden biraz daha kısaydı ve ağaçları geçmeden önce geride kaldım.

"Sana beş dakikalık bir avantaj vereceğim. Bilirsin, itibarın için."

Ivy gülererek başını sallar. "Çok nazıksın. Ama bu, neden sıırılsıklam olduğumu açıklamıyor."

"Diyelim ki ayağın takıldı ve havuza düştün." "Çöp konteynırlarına giderken mi?"

Omuz silkiyorum. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Ivy'nin gözleri parlar. "Bu hiç olmamış gibi davranmalıyız, yoksa başım büyük belaya girer. Ciddiyim, Majesteleri."

"Denesem bile, bu olay hiç olmamış gibi davranabileceğimi sanmıyorum."

Ivy derin bir nefes alır ve uzun bir süre bana bakar. Dudaklarını dişleriyle ısırır ve endişeyle oynar, ve bir başka arzu dalgası beni altüst etmek üzereyken. Sonra kaleye doğru yola çıkar. Poposundaki unlu el izleri yıkanmış, ama bu onun uzaklaşmasını izlememi engellemez.

Ancak odama döndüğümde, bütün sabah ağrı kesici almam gerekmediğini fark ettim. Atladıktan sonra bile

suya dalıp buz gibi derinliklerine son hızla çarptığımda, hiçbir şeyi köreltmememe gerek kalmadı.

Ağrı kesiciyi daha çok alışkanlıktan ağzıma attım, çünkü ihtiyacım olmamasının sebebinin Ivy ile birlikte olmam olduğunu biliyordum.

BECKETT ve ben yat partisi için iskeleye vardığımızda, paparazzilerin marinada gizlice dolaştığını görebiliyorum. Neden saklanmaya çalıştıklarını anlamıyorum. Buraya kasten çağrıldıkları çok açık. Bu bir fotoğraf çekimi. Her şey ayarlanmış.

Koruma ekibimiz Beckett ve beni devasa yata doğru götürdü.

Tekneye yaklaştığımızda arkamda heyecanlı bağırışlar duydum.

Bir limuzin yanaşıyor ve Margot iniyor. Saçları güneşte parlıyor ve ince sundresi hayal gücüne yer bırakmıyor. Büyük boy güneş gözlüğü takıyor ama yine de kameralara gülümsüyor ve el sallıyor. Gözlerimi devirme isteğine direniyorum.

Bunu gerçekten seviyor mu? Kameraları, ilgiyi, mahremiyetin olmamasını?

Beckett arkamda bir iç çekiyor. "Lanet olsun..."

Kardeşıme bakıyorum, o da ağzını sıkıca kapatıyor ve sözde kız arkadaşımından gözlerini kaçırıyor. O iskelede yürüyen kıza tekrar bakıyorum.

Paparazzilerin ona olan ilgisi midemi bulandırıyor. Kameralara el salladığını görünce, Ivy'nin benimle görünmekten neden bu kadar çekindiğini anlıyorum. Yaptığı her şeyin abartılı bir şekilde yorumlanabileceğini biliyor.

Bunu zaten biliyorum. Bu benim de yaşadığım gerçeklik. Ben yeniden yürümeyi öğrenen, umut mesajımı kitlelere yaymak için geri dönen kayıp oğulum. Ben uçurumdan atlayarak iyileşen mucize çocukum. Bir daha asla yürüyemeyecek olan adam, yürüyor.

Kahraman gibi davranmazsam, medya tarafından parçalanırım.

Ama ben buna alıştım. Ivy alışkın değil. O hala yarı bilinmezlik içinde yaşıyor. Şöhretin sınırında ama spot ışıklarının doğrudan ısınısını hissetmiyor.

Bir parçam bunu saygı duymak istiyor. Ivy'yi tüm bunlardan korumak ve sahip olduğu saf, masum ruhunu korumak istiyorum. alılıklarda saklanan kameramanlardan endişe duysaydı, o uçurumdan atlar mıydı?

Belki de atlamazdı.

Margot'un arkasında, Ivy limuzinden iner. Kimse onun fotoğrafını çekmez. Kimse onu fark etmez bile.

Ama ben fark ediyorum.

Yırtık kot pantolon. Beyaz tişört. Beyzbol şapkası. Seksi, öfkeli bir ifade. O tam da benim hissettiğim gibi görünüyor.

Kalbim çarpıyor ve tüm kan bacaklarımın arasına akıyor. İki kız kardeş bize doğru yürüyor. Margot çantasını kız kardeşine uzatıyor ve elini benim elime koyuyor. Kafasını kaldırıp yanağıma öpücük konduruyor ve ben omzunun üzerinden Ivy'ye bakıyorum.

Koyu saçlı kız bana öfkeyle bakıyor. Gözleri bana ateş püskürüyor ve ben sırtıyorum.

Margot'un elini tuttuğum için kıskanıyor mu, yoksa öpüşmemiz hakkında bir şey söyleyeceğimden mi korkuyor?

"Harika görünüyorsun," diyorum Margot'a, onu yatın dış güvertesine çıkan merdivenden yukarı çıkarırken. Paparazzilerin arkamızda koşturduklarını, Farcliff Gölü'ne kadar bizi takip edecek teknelere binmek için acele ettiklerini duyabiliyorum. Beckett, randevuma garip bir şekilde merhaba diyerek etrafımızda dolanıyor.

Ivy de peşimden geliyor. Arkamı dönmeden bile onun hareketlerini hissedebiliyorum. Aramızda görünmez bir bağ var ve hiç umursamadığım bir kadına sevgi dolu bir erkek arkadaş rolünü oynamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Birkaç ünlü ve sosyetik daha davet edilmiş ve hepsi gemide bizi bekliyor. Personel herkesin etrafında dolaşıyor, kokteylleri dolduruyor ve kimsenin yemediğı mezeleri dağıtıyor.

Kardeşim Theo'nun bunun Argyle'ın itibarını nasıl artıracığını düşündüğünü hiç anlamıyorum. Ama bu sayede öğleden sonrayı Ivy'nin yakınında geçirebiliyorum, o yüzden şikayet etmiyorum.

Ivy arkamızda gizleniyor, ben hariç herkes tarafından unutulmuş durumda. Her yerde onun varlığını hissedebiliyorum. Deniz yosunu ve tekne yakıtının kokusunu içime çektiğimde, hafif bir tarçın ve

tatlılığın hafif notalarını algılayabiliyorum. Omzumun üzerinden bakınca, onun lüks yatın içine süzüldüğünü görüyorum.

Margot beni teknenin pruvasına sürükler, orada büyük şezlonglar kurulmuştur. Beckett bunlardan birine oturur ve koyu renkli güneş gözlüklerini gözlerine takar. Margot'tan asla çok uzaklaşmaz. Margot güneş elbisesini çıkarır ve neredeyse hiç görünmeyen siyah bikinisini ortaya çıkarır.

Beckett hafif bir inilti çıkarır.

Margot bana bir bakış atar ve dolgun göğüslerinin üzerindeki minik bikinisini düzeltir. Utangaç bir gülümsemeyle gülümser ve sonra şezlonglardan birine uzanır. Onu takip ederim, gömleğimi çıkarırım ve yatın üst güvertelerine bakarım.

Margot'la burada olmak neredeyse yanlış geliyor. Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum. Ben, yeniden düzeltilmiş kırık prensim. Ben, yamalanmış ve yeniden iyileşmiş Humpty Dumpty'yim ve Margot da benim yanımda olması gereken güzel kız.

Omuzlarımın arasında başlayan ve vücuduma yayılan bir kaşıntı hissi oluşmaya başlar. Ceplerimi yoklayarak, uçağa binerken yanıma aldığım küçük hap kutusu ararım. Ağrı kesiciyi ağzıma attığımda Margot bana bakar. Güneş gözlüklerinin arkasından gözlerini göremiyorum ama bakışlarında beni duraklatan bir şey var.

Yutkunur ve sonra başını tekrar öne çevirir.

Çılgılık atma isteğine direnerek, Margot'un yanındaki büyük şezlonga yaslandım. Yapmam gereken her şeyi yaptım. Argyle'ı düzeltmek için terk ettim. Kardeşim sevdiğim kadını çaldığında şikayet etmedim. Beş yıl sonra ilk kez Argyle'a dönmek istediğim halde Farcliff'e gelmeyi kabul ettim.

Krallığın iyiliği için Margot'la birlikte görünmeyi kabul ettim. Ama şimdi?

Şimdi tek istediğim tüm kuralları çiğnemek. Renkli camların arkasından Ivy'nin bakışlarını neredeyse hissedebiliyorum... Yoksa hayal mi ediyorum?

Margot güneşlenme yatağında bana yaklaşıyor. Fotoğrafçılarla dolu bir sürat teknesi yanımdan geçiyor. Margot bana yaslanıyor. Sırtını kamburlaştırıp elini göğsüme koyuyor, yüzünü kameraların iyi bir fotoğraf çekebilmesi için eğiyor. Eminim kıcı tamamen görünür olacak.

"Bunu gerçekten abartıyorsun, değil mi? Sen ve ben?" Aktrise bakarak kolumu onun omzuna attım.

Omuzlarını silkiyor. "Bu yüzden burada değil miyiz?"

Onu takdir etmeliyim, bu kadın bir profesyonel. Margot, başka bir sürat teknesi geçerken bana yaslanıyor. Vücudunu öyle bir açıyla eğiyor ki, fotoğrafların internette yayılacağını şimdiden tahmin edebiliyorum.

Ne yaptığını çok iyi biliyor.

Bir yanım onu bunun için saygı duyuyor — Margot benden hiçbir şey istemiyor. Benim kız arkadaşım olmak istemiyor. Medyayı heyecanlandırmak için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor ve bunu yapıyor. İlk geceden sonra, öpüştükten ve onu odasında bıraktıktan sonra, bir daha özel olarak beni öpmeye çalışmadı.

Bu onun için bir iş.

Bir başka yanım ise bundan nefret ediyor. İşte bu güzel, muhtemelen zeki kadın, birkaç fotoğraf için kendini daracık bir bikiniyle sergiliyor.

Bir iç çekerek ondan uzaklaşıp ayağa kalkıyorum. Margot bana bakıyor, kaşları kalkık. Kameralara başını sallıyor, sanki iş varken nereye gittiğimi soruyormuş gibi. Ona bir şey söyleyecek enerjim yok.

Tüm bu deneyim çok yorucu. Yat, ünlüler, fotoğrafçılar... Hepsi saçmalık. Hepsi sahte. Bunların hepsi, kardeşim Kral'ı Farcliff halkının gözünde iyi göstermek için uydurulmuş bir PR reklamı.

Halka açık yerlerde görünmek istemediğim gerçeğini boş ver. Her gün Cara ile vakit geçirmek ve kibar davranmak zorunda olduğum gerçeğini boş ver. Margot'un kendini beğenmişliği ve poz kesmesi beni tiksindiriyor gerçeğini boş ver.

Gerçek bir şey arzuluyorum. Samimi bir şey. Samimi *birini*.

Bu yüzden, ayaklarımın beni yatın iç güvertelerine götürmesine izin verdim.

Yatın ana salonunda, pruva tarafında, mükemmel bir şekilde cilalanmış zengin tik ağacından yapılmış bir bar bulunmaktadır. Üniformalı barmenler, düzgün papyonları ve yüzlerindeki gülümsemeleriyle barın arkasında beklemektedirler. Uzun kanepelere ve masalara göz gezdiriyorum, ancak aradığımı bulamıyorum.

Zehir.

Bu çok uygun bir lakap. Sanki damarlarıma bir şey enjekte etmiş gibi hissediyorum. Beni uyuşuk ve canlı hissettiriyor, daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını istememe neden oluyor. Kokusu sürekli etrafımda dolanıyor ve gözlerimi kapattığımda onu tatmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

Gerçekten tadını almak.

Eğer o zehirliyse, ben de isteyerek kurban olurum.

ON ÜÇ MARGOT

Prens Luca kalkıp gitmek üzereyken hayal kırıklığının içime çok fazla işlemesine izin vermemeye çalışıyorum. Giderken bana tek kelime etmiyor ve boğazımın arkasında ekşi bir tat bırakıyor.

Egom o kadar şişmiş ki, bana ilgi duymayan tek bir erkeği bile kaldıramıyor muyum?

Başımı sallayarak iç geçirdim. İlişkimiz gerçek bile değil. Tırnaklarım kadar sahte ve buna uymamın tek nedeni işim olması ve benim bir profesyonel olmam. Prensle olan ilişkim sayesinde elde edeceğim şöhretle, kariyerimin bir sonraki büyük rolü için telefonlar çalmaya başlayacak, biliyorum. Bir yıldan az bir süre sonra otuz yaşına gireceğim ve bir erkek için bu önemli olmayabilir. Ama spot ışığı altında olan bir kadın için?

Göz kenarlarımdaki kırışıklıklar çok tartışılan bir konu.

Endişeli düşünceler beni rahatsız ediyor ve onları kafamdan atmak için elimden geleni yapıyorum. Dolabımın arkasına sakladığım beyaz, mühürlü zarfı düşünüyorum.

Ivy'ye sonuçların negatif olduğunu söyledim, ama gerçekte onu açmaya cesaretim yok.

İç çekerek, sırtımın alt kısmında kaşıntı hissetmeye başlayınca güneşlenme yatağına yaslandım. Bu hissi tanıyorum. Dönen düşünceler. Karıncalanma hissi. Mide bulantısı.

İlk panik atak geçirdiğimde üç yıl önceydi, yirmi yedi yaşındaydım. Hollywood'daydım, kariyerimin en büyük rolünün ilk çekim gününe başlamıştım. Kameraların önüne çıkmadan hemen önce, bir saniye içinde tüm repliklerimi unuttum. Görüşüm daralmaya başladı. Nefes alamıyordum ve göğsüm daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde ağrıyordu.

Film ve televizyon oyuncusu olup da filme alınmaktan korkan birini duyduunuz mu hiç?

Evet, ben de duymadım.

Şimdi, her hafta terapiye gidiyorum ve bir dizi anti-anksiyete ilacı alıyorum. Çoğunlukla yardımcı oluyor.

Ama o beyaz zarf postayla geldiğinden beri işler kötüye gidiyor. İlaçlarım eskisi kadar etkili değil. Terapistim, kendimi tuttuğumu biliyor.

Ne zaman bir şeyi devirsem, düşsem veya elim titriyorsa, bunu bir işaret olarak alıyorum.

Annemin hastalığına yakalandım.

Bunun sadece anksiyetenin etkisi olduğunu düşünebilirsiniz. Tabii ki, anksiyete bozukluğunuz varsa, yüzde elli ihtimalle dejeneratif bir beyin hastalığına yakalanma ihtimalinizin olması hiç yardımcı olmuyor. Ama size ruh hali değişiklikleri, anksiyete ve depresyon gibi şeylerin de Huntington hastalığının *belirtileri* olduğunu söylersem ne dersiniz? Bu, gittikçe daha da güçlenen bir geri bildirim döngüsü.

O kadar yüksek ki, yılın ilk güneş ışınlarının tadını çıkaramıyorum, ya da gerçek bir kraliyet ailesiyle lüks bir yatta olduğum gerçeğinin.

Ivy'ye endişemden ya da mühürlü beyaz zarftan bahsetmedim bile. Neden bahsedeyim ki? O her zaman iyi olan, sağlıklı olan, mükemmel olan olmuştur. Benim yaşadığım baskıyı anlamaz.

Ayrıca, benden hayal kırıklığına uğradığında, gözlerinin beni delip geçmesi, şimdiye kadar yaşadığım herhangi bir panik ataktan daha kötü.

Ünlü olmak, bir kuleye kilitlenip aşağıdaki dünyayı izlemek gibi bir şey. Lüks ve her şey var, ihtiyacım olan her şeye sahip olabilirim, ama asla aşağıya inemem. Farcliff halkının arasına karışıp kalabalığın içinde dolaşamam, markete gidip saçımı kestiremem, çünkü fotoğraflarım internete düşer.

Biliyorum, biliyorum. Hak iddia eden, nankör bir velet gibi konuşuyorum. Sahip olduğum her şey için minnettarım ve Ivy ile babama bakabildiğim için mutluyum. Sadece bazen normal bir hayatı olan normal bir insan olmak istiyorum.

Normal hissetmek için ilaç almak zorunda kalmasam keşke. Ivy bana pişirdiği tatlıları her sunduğunda, sırf zayıf kalmak için reddetmek zorunda kalmasam keşke.

Bunun yerine, yüksek bir kuleye hapsolmuş, kendime işkence ediyorum. "Düşüncelere daldın mı?" Prens Beckett yanımdaki şezlongdan soruyor.

Zorla gülümsüyorum. "Öyle bir şey."

Omurganın tabanındaki kaşıntı daha da şiddetleniyor ve parmaklarım kıpırdanmaya başlıyor. Bikiniyi düzeltip yeniden düzeltiyorum, zihnimde dolaşmaya başlayan düşünceleri görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Antihistaminikler için teşekkürler," diyor genç prens utangaç bir gülümsemeyle.

Kaşlarımı çatıyorum ve sonra hatırlıyorum. "Ah, hoş geldin yemeğinde! Tabii ki." Başımı sallıyorum. "Alerjilerim yıl boyunca kötüdür. Hapşırmayı durduramadığında ne kadar acı verici olabileceğini bilirim."

Prens ayağa kalkar ve yanımdaki sandalyeye geçer. Elini garsona doğru sallar ve garson birkaç içki getirir. Gülümsemeyle birini kabul ederim. Alkol en sevdiğim şey değildir, ama şimdilik idare eder.

Elim titrediği için içki sallanıyor ve zihnimin kontrolden çıkmasını engellemek için alt dudağımı ısırıyorum.

"Peki, seni bu kadar üzen şey nedir?" diye soruyor, içkisinden minik şemsiyeyi çıkarıp kulağının arkasına takıyor.

Bir prensin bu kadar... *normal* bir şey yapmasına şaşırarak gülümsüyorum. Omuz silkiyorum ve kokteylimden bir yudum alıyorum. "Sadece iş meseleleri."

Ve hayatımın yavaş yavaş kontrolden çıktığı ve benim tek yapabileceğim şeyin izlemek olduğu gerçeği.

"Kardeşim sana zaman ayırmadığı için mi?"

Prens Beckett'in yüzüne bakarak alaycı bir ifade var mı diye bakıyorum. Kırıldığım o kadar belli miydi? O kadar acınası bir durumda mıyım?

Ama o ciddi görünüyor, ben de gülümsüyorum. "Zaten benim tipim değil."

Prens Beckett'in kaşları yukarı kalkıyor.

"Değil mi?" Kafamı sallıyorum.

"Peki, senin tipin *ne*?" Prens güneş gözlüklerini başına itti ve karanlık gözlerinde bir ışıltı gördüm. Kaşları yukarı kalktı. "Belki de 1,93 metre boyunda, çelik gibi karın kasları, haylaz bir gülümseme ve çikolata kahvesi gözleri olan bir adam?"

Vücudunu işaret ediyor ve ben gülüyorum.

"Saçında içki şemsiyesi takan erkekleri severim."

"Bu tuhaf bir şekilde spesifik." Gülümser ve içkisini yudumlar. "İnsanlara her zaman tam olarak duymak istediklerini mi söylersin?"

"İşimin bir parçası." Göz kırparım.

"Senin işin kendin olmak değil mi? Bildiğim kadarıyla herkes seni seviyor."

Bir iç çekerek, "Benim işim, her gün halka kendimden bir parça vermek" dedim.

"Benim işim de öyle."

Prens'e gülümsedim ve göğsümde bir titreme hissettim. Boğazımı temizleyip ondan uzaklaştım. İçkimin tadına baktım ve keşke daha sert olsaydı diye düşündüm. İçkimi koltuğumun yanındaki küçük sehpaye koyduğumda, gözlerimin arasındaki gerginlik azaldı. Artık titreyip içkimi dökme endişesi yaşamam gerekmiyordu.

Berbat durumdayım. Prens Luca'nın ilgisini hak etmiyorum, Prens Beckett'in da öyle.

Bu yüzden, Prens bana dönüp gülümsediğinde, başımı öne doğru tutuyorum. Gözlerimi kapatıp şezlonga uzanıyorum, cildimi ısıtan güneş ışınlarının tadını çıkarıyormuş gibi yapıyorum. Onun hareketlerini hissetmiyormuş gibi, kolonyasının hafif kokusunu alamıyormuş gibi davranıyorum.

Bana asılan her erkekten kendimi kapattığım gibi, ondan da kendimi kapatırım.

Prens Luca ile çıkmak gibi saçma sapan reklam kampanyalarına katılmayı kabul etmemin nedeni budur. Nefes aldığım her an magazin dergilerinin manşetlerine taşınmayı umursamamamın nedeni budur.

Hakkımdaki gerçeği bilselerdi, durum çok daha kötü olurdu.

ON DÖRT LUCA

Yatın ikinci katına çıkan merdivenleri tırmanırken, lüks kabinleri ve oturma odalarını dolaşıyorum, ama Ivy'yi hala bulamıyorum. Bu katta, teknenin ön tarafında bir yemek odası ve bir bar daha var, ardından yatak odalarına giden bir koridor var.

Yat çok büyük, iyi donanımlı ve sinir bozucu derecede saklanmak için uygun.

En üst güverteye çıktığımda, küçük bir tentenin altında saklanmış Ivy'yi görüyorum. Burnunu bir kitaba gömmüş, şapkası ve güneş gözlükleri yüzünün çoğunu kaplıyor. Kız kardeşinin aksine, o soyunmamış. Güneşte açıkta kalan küçük cilt kısımları şimdiden pembeye dönmeye başlamış.

Bu kızla aşağıdaki bronz tenli, sarışın modelin nasıl akraba olabildiklerini hiç anlamıyorum.

"Benden saklanıyorsun, değil mi?" Yanına yere çöküp bacaklarımı uzatıyorum.

"Sana tam olarak bunu yapacağımı söylememiş miydim?" Ivy gözlerini bana çevirir. "Söylesene, Majesteleri, gömleklere alerjiniz mi var?" Gözleri vücudumu baştan aşağı süzer, yanakları pembeleşir ve sonra tekrar kitabına döner.

Gülümserim. "Daha önce umursamıyor gibi görünmüyordun."

"Kafandan fışkıran kanı durdurmaya odaklanmıştım."

"Bu mutfağı açıklıyor," gülümserim. "Peki ya diğer zamanlar?"

Ivy'nin dudakları seğirir. "Diğer zamanlarda, karın kaslarından erimiş çikolatayı yalamak nasıl olurdu diye merak ediyordum." Başını çevirip bana bakar. "Duymak istediğin bu mu?"

"Bu ayarlanabilir. Sütlü mü, bitter mi tercih edersin?"

Ivy'nin yanakları kızarır ve başını sallar. "Benimle konuşmaman gerekiyor."

"Kim diyor bunu?"

"Ben söylüyorum, kardeşim ve kardeşimin arkadaşları da."

"O gruptan tek umursadığım kişi sensin ve benimle konuşmak istemediğine inanmıyorum."

Arkamızdaki korkuluğa yaslanıp mavi gökyüzüne bakıyorum. Ivy alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve ben gülümsüyorum. Onu sadece bir gündür tanıyorum ama o küçük hareketin dengesini kaybettiğinin işareti olduğunu biliyorum.

"Ne okuyorsun?"

Kitabı kapatır ve ben de kitabın başlığını görürüm — fırıncılıkla ilgili bir şey. Belki de kraliyet pasta şefi ona verdiği bir ödevdir.

"Burada olmanın bir nedeni var mı?" diye sorar Ivy. "Şu anda kız kardeşimle öpüşüyor olman gerekmiyor mu?" Vücudunu benden uzaklaştırır ve göle bakar. Ağaçlarla çevrili kıyı bizden uzaklaşır ve tek duyduğumuz ses, etrafımızda esen rüzgâr, birkaç martının çığlığı ve yatın motorudur. Alt güverteden bize hafif bir müzik sesi gelir.

"Belki de öyle yapmalıyım, ama istemiyorum," diye cevap veriyorum.

Ivy yutkunur ve ben boğazının hareketini izlerim. Dudakları açılır ve tek istediğim onları tekrar tatmaktır.

"Seni görmek istedim,"

diyorum. Ivy alaycı bir

şekilde gülüyor. "Tabii."

"Buna inanmak o kadar zor mu?"

"Neyin peşindesin? Bir kız kardeş yetmedi, şimdi de ikisini birden kaparak manşetlere çıkmak mı istiyorsun? Haberin olsun: medya benimle ilgilenmiyor, bu yüzden benimle birlikte olmaya çalışarak hiçbir şey kazanamazsın."

"Seni ele geçireceğim mi diyorsun?"

"Lütfen. Demek istediğim, motivasyonun ne olursa olsun, bunların bir anlamı yok. Ben kazanılacak bir ödül değilim, bu yüzden hemen şimdi durabilirsin."

"Bu sabahki halinden tam bir 180 derece dönüş," diye gülümsüyorum. Kızgın olduğunu biliyorum, ama bir yanımda onun güzel ağzından çıkan küfürlü sözleri duymayı seviyor.

"Kız kardeşime nasıl baktığını gördüm. Her zaman ikinci sırada olacağımı biliyorum."

Hayal kırıklığıyla iç çektim. "Kız kardeşin bir iş, Ivy."

O sadece iç çekip başını salladı. "Bugün seni ormana kadar takip etmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ben..." Ivy nefesini bıraktı. "Bu tür bir romantizm, ya da ilişki, ya da ne dersiniz deyin, bana göre değil. Burada olmamalısın."

"Gözlerime bak ve içtenlikle söyle."

Elleriyle kitabını sıkıca tutar ve bana döner. Alt dudağını ısırır, gözlerini benimkilere diker. Boynundaki nabzın attığını görebiliyorum ve dilimi onun narin boynunda gezdirmek için can atıyorum.

"Neden buradasın?" diye fısıldadı.

Ona doğru eğilip, dudaklarımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Çünkü burada olmak istiyorum."

Ivy'nin vücudunu hafif bir titreme geçer. Başımı ona yakın tutar, gözlerimi bir saniye kapatırım. Bu kızda beni çılgına çeviren ne var?

Ivy başını benden uzaklaştırır ve boğazını temizler. "Kız kardeşimle oynanıyor falan olmam gerekmiyor mu? İkinizi birlikte görmek için sabırsızlanan birkaç tekne dolusu fotoğrafçı gördüm."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kıskanıyor musun, Poison?" "Bana öyle deme."

"Soruma cevap vermedin."

Ivy'nin gözleri parlar. "Tüm evrenin etrafında döndüğü süper modelden aktrise dönüşen kız kardeşimi kıskanıyor muyum? Hmm, bir saniye düşünmeme izin ver." Kafasını sallar ve sesini alçaltır. "Hayır diyebilmeyi isterdim, ama bu yalan olurdu. Bu kelimenin anlamını öğrenmeden önce bile onu kıskanıyordum."

O basit cümlede, o tek bir anlık kırılganlıkta, Ivy'ye diğer çoğu insandan daha yakın hissediyorum. Ben de kardeşime karşı ezici bir kıskançlık hissetmenin ne demek olduğunu biliyorum. Theo'nun Cara ile evleneceğini duyduğumda yeşil kıskançlık içinde kaynayan ben değil miydim? Ailemin yanına sürünerek dönen,

kendimi yabancılaşmış ve garip bir şekilde utanmış hissederek, onların sağlıklı ve yetenekli bedenlerini kıskanarak geri dönen kişi değil miydim?

Yüzündeki acı, göğsümü sızlatıyor, çünkü onu anlıyorum. Ivy'nin şu anda nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Kıskançlık, damarlarına sızan ve seni içten içe yiyip bitiren kirli, sinsî bir zehirdir. Her şeyi ve herkesi sorgulamana neden olur ve seni eskiden olduğun kişinin kabuğuna dönüştürür.

Elimi onun uyluğuna koydum. "Kıskanmamalısın, Ivy."

Ivy bana bakıyor. Yutkunmasını izliyorum, gözlerim onun her hareketini takip ediyor. Dudakları açılıyor ve dili dışarı çıkıp dudaklarını yalıyor. Bir titreme geçiyor içimden.

"Benimle oynamaktan hoşlanıyor musun? Beni kötü hissettirmekten hoşlanıyor musun?"

"Seninle oynamaktan hoşlanıyorum, ama seni kötü hissettirmek için değil. Aslında tam tersi." Elim, uyluklarından bir santim kadar yukarı kayar. Ivy yutkunurken boğazı titrer.

Yine dudaklarına bakıyorum. Kendimi durduramıyorum. O kadar kırmızı ki, sanki çilekli lolipop emmiş gibi lekelenmiş gibi görünüyorlar. Alabaster teni ve koyu saçlarıyla birlikte, öpmek için neredeyse dayanılmaz hale geliyorlar.

Onun kız kardeşi gibi binlerce kadın tanıdım. Güzel, uzun boylu, zayıf, sarışın ve sıkıcı.

Ama Ivy gibi bir kadınla hiç birlikte olmadım. Gözlerim göğüslerine kayıyor ve yüzümün yine göğüslerinin arasında gömülü olmasını diliyorum. Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdiğimde, kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Onu tekrar öpmem gerekiyor. O dudakları tatmam gerekiyor. Vücudunun benimkine eridiğini hissetmem ve o narin parmakların saçımı tırmaladığını hissetmem gerekiyor. Bu sabah, içimde bir şeyi uyandırdı ve onu elde edene kadar bu his geçmeyecek.

"Başın nasıl?" diye sorar Ivy, düşüncelerimden beni kopararak. Bandajımı işaret eder.

Omuz silkiyorum. "İyi. Ben dayanıklıyım."

Ivy gülüyor, ben de sırıtırıyorum. Gamzeleri, ellerimle yanaklarını tutup onu daha çok güldürmek istememe neden oluyor. Ama Ivy'nin kahkahası çabucak sönüyor ve yine göle bakmaya başlıyor.

"Argyle nasıl bir yer?"

"Bahamalar'a hiç gittin mi?"

Kafasını sallar. "Farcliff'ten hiç ayrılmadım." "Kız kardeşin bu kadar ünlü olmasına rağmen mi?"

Ivy hüzünle gülümser. "Annem hastalandığında, ona bakmak için evde kalmak zorunda kaldım. Onunla birlikte giden babamdı. Şimdi bile, kız kardeşimin kişisel asistanı olarak seyahat etmiyorum. Sanırım evde kalmaya alıştım. Ben evcimen biriyim."

"Bu yüzden pasta yapıyorsun."

"Zaten kekler insanlardan daha iyi arkadaşlar." Tekrar kıkırdayarak başını sallar. "Ama belki de bu yüzden vücudum Margot'un ki kadar mükemmel değil."

"Vücudun mükemmel."

Ivy'nin gözleri benimkilere kayıyor ve o karşı konulmaz dudaklar yine beni çağırıyor. Onun vücudunun benimkine yaslanmasını tekrar hissetmek ve kar beyazı teninin her santimini öpmek istiyorum. Etrafta kameralar olsa da, tekne bizi yakalayabilecek insanlarla dolu olsa da.

Şu anda umurumda değil. Sadece onu istiyorum.

Ona ihtiyacım var.

Arzu bedenimde dalgalanmaya başlarken, şehvet dilimde tatlı bir tat bırakıyor. Ivy bana bakarken kirpikleri titriyor.

Elimi uzatıp Ivy'nin kulağının arkasına siyah bir saç telini koyuyorum ve başımı ona doğru eğiyorum. Ivy'nin nefesi kesiliyor ve dili dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor. Aramızdaki hava gerginleşiyor.

Dalgalar tekneye çarparak, teknenin hafif sallanması yavaşlar gibi görünüyor. Ivy'nin gözleri büyür ve bakışları ağzıma düşer.

Damarlarımda dolaşan bağımlılık onun için çığlık atıyor. O benim zehrim ve panzehirim. O benim ihtiyacım olan her şey ve beni paramparça etme gücüne sahip olduğunu zaten biliyorum.

Ama onu öpmeden önce, motorlar teklemeye başlayınca yat sallanır. Aşağıdan yüksek bir çığlık duyulur, ardından bir sıçrama sesi gelir ve Ivy'nin başı geminin ön tarafına doğru döner.

"Margie!" diye fısıldadı. Bütün vücudu gerildi.

Aşağıdan panik dolu çığlıklar yükselir ve yat tekrar sallanır. Bir hava kornası çalar.

Ivy elimi itti ve ayağa fırladı. Göz açıp kapayana kadar, merdivenlerden aşağı inip teknenin pruvasına doğru koşmaya başladı.

ON BEŞ IVY

Ana güverteye inerken merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Güneşlenme alanına giderken köşeyi dönünce neredeyse bir basamakta takılıp düşüyordum. Tekne sallanıyor ve ben kendimi korkuluğa tutunuyorum. Boğazımın dibinde karışık bir yumru var. Yutmaya çalışıyorum ama bu beni kusmak istememe neden oluyor.

Kaptan yatın motorlarını kapatıyor ve tekne geri hareket etmeye başlayınca tekrar çalıştırıyor. Yatı önünden çığlıklar geliyor.

Margot'un Farcliff Gölü'ne düştüğünü biliyorum. Üst güverteden gelen çığlıkta bunu duyabiliyordum ve kemiklerimde hissedebiliyorum.

Bu sorun olmazdı, çünkü ben de bu sabah Farcliff Gölü'nde yüzdüm, ama Margot yüzme bilmiyor. O her zaman sudan korkmuştur ve annem ne kadar öğrenmesini istese de, o her zaman reddetmiştir.

Ve Margot Margot olduğu için, ailem de ona boyun eğdi.

Prens Beckett pruvada durmuş, gömleğini çıkarıyor. Bu Argyle erkeklerinin mükemmel vücutları neyin nesi? Her iki prens de mermerden oyulmuş gibi görünüyor. Beckett, soğuk ve karanlık suya bakarken gözlerini kocaman açmış.

Ne kadar soğuk olduğunu çok iyi biliyorum. Bu sabah içine girdim.

Pervazın yanına koşuyorum. Prens Beckett karanlık suya bakarken tereddüt ediyor. Yazın bile Farcliff Gölü'nün suyu buz gibi.

Kız kardeşim çırpınıyor. Yatdan beklediğimden daha uzakta. Ondan uzaklaşmış olmalıyız. Onu bir saniye izlerken, motor rölantide olsa bile yavaş yavaş birbirimizden uzaklaştığımızı fark ediyorum.

Güverteyi tararken, korkuluğa asılı bir halka şamandıra görüyorum. Onu yakalayıp teknenin kenarına atmam sadece bir saniye sürüyor

Kız kardeşimden otuz fit uzağa düşüyor.

"Şamandıraya yüz!" diye bağıriyorum.

Kız kardeşim boğuk bir çığlık attı. Kolları çirpiniyor, başı suya batarken suya sığıyordu. Yüzündeki panik midemi burkuyordu. Beckett hala korkuluğun yanında donmuş halde duruyor, ona can simidine yüzmesini bağıriyordu. Herkes etrafında toplanmıştı ama kimse bir şey yapmıyordu.

Beckett korkuluğa tutunur ve atlamaya karar verdiğini görebilirim.

Ama atlamıyor.

Neden kimse bir şey *yapmıyor*?

Nefes almakta zorlanıyorum. Kaslarım kasılmaya başladı ve geçen her saniye paniğim daha da artıyor. Konuklar çığlık atıyor. Personel can simidini ona daha yakın bir yere atmak için geri çekmeye çalışıyor.

Her şey çok, çok uzun sürüyor. Margot'un başı suya batıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

Artık daha fazla bekleyemem.

Giysilerim üzerimde, telefonum, cüzdanım ve anahtarlarım hala arka cebimdeyken, bir bacağımı korkulukların üzerinden geçiriyorum.

"Ivy, hayır!" Arkamda Prens Luca'nın sesini duydum, ama onu görmezden geldim. Kız kardeşimden farklı olarak, ben yüzmeyi biliyorum.

Diğer bacağımı korkuluğun üzerine atıp, parmak uçlarım uyuşana kadar sıkıca tutunuyorum. Derin bir nefes alıp, teknenin kenarından atlıyorum. Kollarımı çirpıyor, bacaklarımla havayı tekmeliyorum ve Farcliff Gölü'nün buz gibi sularına uçuyorum.

Yine.

Ve yine, vücudumu şok eden soğuğa hazır değilim. Suyu girer girmez, kollarım ve bacaklarım kurşundan yapılmış gibi hissediyorum. Her şey ağır, yavaş ve zor.

Suya girer girmez, yüzeye çıkmak için tüm gücümle ayaklarımla vuruyorum. Nefes nefese, bir nefes hava alıyorum ve damarlarımda kanımın kalınlaşmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Güvertede bulunan insanların çığlıkları kulağıma çok zayıf geliyor ve kız kardeşimi bulmak için yüzeyi tarıyorum. Çirpinişları zayıflamış. Bana bakıyor

ve gözlerinin beyazlarını görebiliyorum.

Yüzündeki dehşet hissedilir derecede. Suyun yüzeyinde kayıyor ve bir tsunami dalgası gibi bana çarpıyor, dilimde keskin ve acı bir tat bırakıyor.

"Dayan!" diye bağıyorum, bacaklarımı çırparak ona doğru serbest stil yüzüyorum. Çok uzun sürmüyor. Birkaç kulaç sonra onun yanındayım.

"Ivy," diye nefes nefese bağıyor, sonra çığlık atıyor. Kollarını boynuma doluyor ve panik içinde beni suya itiyor, karnıma tekme atıyor.

Ağzıma bir yudum göl suyu alır, ondan uzaklaşmak için çırpınır ve tekrar su yüzüne çıkarım.

"Sakin ol," diye bağıyorum, bana yapışan kollardan kaçmaya çalışıyorum. Tekrar bana uzanırken tırnakları kollarımda keskin, kırmızı izler bırakıyor. Dudaklarından bir çığlık daha kaçıyor.

Panik yapıyor. Onunla mantıklı bir şekilde konuşamıyorum ve bu haldeyken bana yaklaşmasına izin verirsem, beni boğacak.

Sert davranma zamanı.

Onun bileklerini tutarak suda kalabiliyorum, ama paniği onu çok güçlü yapıyor. Yine bana vurarak beni suya çekiyor. Bu sefer ağzımı kapatıp Farcliff Gölü'nün tadını tekrar almaktan kaçınıyorum. Güçlü bir tekmeyle tekrar su yüzüne çıkıyorum ve kollarımı kız kardeşimin gövdesine doluyorum.

Hayatını kurtarmaya çalışırken bana karşı direnerek çığlık atıyor.

Sonunda onu döndürüp kolumu göğsüne dolayabiliyorum.

"Hareket etmeyi keser misin?" diye bağıyorum, istemeden daha yüksek sesle.

Margot'un nefesi düzensiz. Bacaklarımı tekmelemeye başlayarak bizi tekneye yaklaştıırken, tırnakları koluma batıyor. Yüksek bir sesle, bir halka şamandıra benden iki adım uzağa düşüyor. Meğer mürettebat bu şeyleri benden daha iyi atıyormuş.

Bir tekme daha atarak can simidine ulaştım ve kolumu ona doladım. Margot hareket etmeye çalışır.

"Sakin yapma," diye tıslarım. "Hareket etme."

O, bana yaslanarak inliyor. Mürettebat bizi geri çekmeye başladığında, kolumu göğsüne sıkıca sarıp onu kendime yakın tutuyorum.

Yat. Onların bizi sürüklemesine izin verdim, kız kardeşimi elimden geldiğince sıkı tutarak.

Kalbim deli gibi atıyor. Bir an için gözlerimi kapatıp, açtığımda berrak mavi gökyüzüne bakıyorum. Kız kardeşimin bana yaşattığı travmadan habersiz, birkaç ince beyaz bulut görüş alanımda süzülüyor.

Onu kaybedebilirdim.

Prens Luca ile yukarıda olmamalıydım. Margot'un bana ihtiyacı var. Yanında olmalıydım.

Nefesimi vererek kız kardeşimi göğsüme sıkıca sarıyorum. Onu kucakladığımda kalbi koluma çarpıyor ve tekneye yaklaştıkça nabzının biraz yavaşladığını hissediyorum.

Yatın mürettebatı, geminin yan tarafına bir Jacob merdiveni indirir. Merdiven yanımıza çarparak düşer ve ben kız kardeşime bakarım.

"O merdivenden tırmanabilir misin?"

Yüzü buruşur ve ilk basamağa uzanırken elleri titrer.

"Sıkı tutun, seni yukarı çekeceğiz!" diye bağırır biri yukarıdan. Halka şamandıraya yaslanıp kız kardeşime başımı sallarım. "Sıkı tutun."

"Çok güçsüzüm."

"Yapabilirsin Margot," derim ve merdivene tutunmasına yardım ederim. Bacakları arkaya doğru savrulur ve karnıma bir tekme daha yerim, acı içinde inlerim.

Ama kız kardeşim merdivene tutunmayı başarır ve ben rahat bir nefes alırım.

Mürettebat onu yukarı çekmeye başlar. Titriyor, onu güverteye çıkarırken gözlerini kapatıyor. Yukarı çıktığında, yarım düzine kol onu yakalamak ve güvenli bir yere çekmek için uzanır. Ciğerlerimdeki havayı boşaltarak başımı sallarım.

Kız kardeşim iyi.

Merdiven bir başka şaplaqla tekrar aşağı iner ve ben yukarıya bakarım. Hiç kimse korkulukların üzerinden başını uzatmaz ve Margot'u içeriye götürürken seslerin giderek uzaklaştığını duyabilirim. Merdiveni olabildiğince sıkı tutarak iç geçiririm. Yavaşça tırmanmaya başlarım, vücudumdaki adrenalin azalmaya başladıkça titrerim. Yarı yolda bir basamakta tökezlerim ve sonra derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiririm.

Yukarıya bakınca göğsüm sızlar. Bana yardım etmek için kimse kalmamıştır. Herkes Margot'la o kadar meşgul ki, beni burada tek başıma mücadele etmeye bırakmışlardır. Gözyaşlarımı silerek, kendime kızarım.

Tabii ki kimse kalmadı. Neden kimse benim için kalsın ki? Neden kimse Margot'un tuhaf küçük kız kardeşini umursasın ki? Neden kimse kız kardeşimin hayatını kurtarmak için atladığımı umursasın ki?

Merdivende tekrar durup, kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Kollarımdaki ve bacaklarımdaki kaslar ağrıyor, küçük kasılmalar tırmanmamı zorlaştırıyor. Alt dudağımı ısırıp kanın demir tadı ağızıma gelene kadar ısıriyorum ve sonra tırmanmaya devam ediyorum.

Öfkemle biraz daha yukarı tırmanıyorum. Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırıyor ve tepeye ulaşmadan önce derin bir nefes alıyorum, ıslak, kaygan ve duygusal olduğumda korkulukların üzerinden tırmanmanın zor bir iş olacağını biliyorum.

Ancak kendimi toparlayacak vaktim yok, çünkü iki kalın, güçlü kol uzanıp beni yukarı çekiyor.

Prens Luca'nın sıcak, geniş göğsü beni karşılıyor ve beni korkulukların üzerinden yatın güvenli kısmına taşıyor. Bana bir havlu sarıyor, başımı okşarken beni kendine yakın tutuyor.

"İyi misin?" Sesi yumuşaktı. Alıştığım alaycı tonu yoktu.

Göğsüne başımı yaslayıp, hıçkırıklarımı saklamaya çalışıyorum. "İyiyim. Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Prens uzaklaşmak yerine, orada durup beni kucaklıyor. Vücudu çok sıcak. Çok güvenli. Gözlerimi kapatıp göğsüne yaslanarak teninin kokusunu içime çekiyorum. Su ve şoktan dolayı titriyorum. Gözyaşlı gözlerimi silip, ondan uzaklaşarak kabinlere doğru bakıyorum.

"Margot nerede?"

"O iyi. Onunla ilgileniliyor." Prens beni bırakmıyor. Elleri omuzlarımda, az önce bana sardığı havluyu tutuyor. Kaşları çatılmış, gözlerime bakıyor ve başını sallıyor. "Beni korkuttun."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Dudaklarına bakıyorum, o kadar dolgun ve öpülesi ki, yasaklanması gerekirdi.

Prens'in eli yanağıma doğru kayıyor. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyuyor.

Yüzü benimkine doğru eğilir ve o aptalca öpülesi dudaklar ağızma dokunur. Bir anda, göldeki soğuk suyu unuturum. Damarlarımda bir sıcaklık hissedirim ve Prens'in güçlü kollarına titreyerek yaslarım. Başımı yukarı kaldırır, ellerimle belini sararken öpücüğümüzü derinleştiririm.

İkimiz de yatımızın yanına yanaşan sürat teknesini fark etmiyoruz. Mürettebattan biri onlara gitmeleri için bağırıncaya kadar, yarım düzine fotoğrafçının bizim fotoğraflarımızı çektiğini görmüyoruz. Ancak o zaman Prens'ten uzaklaşıyorum, yanaklarım yanıyor.

Omzumun üzerinden uzaklaşan sürat teknesine bakıyorum ve midem düğümleniyor. O öpücüğü kesinlikle görmüşlerdi, ama tek soru, benim kim olduğumu bilip bilmedikleriydi.

Yutkunuyorum. "Kız kardeşimi bulmalıyım."

Prens Luca'nın gözleri üzerimde kalır ve ben havluyu daha sıkı sararım. İç güvertiyi işaret eder ve sessizce birlikte oraya doğru yürürüz. Tüm konuklar içeridedir, çoğu kanepelerde ve barda uzanmaktadır. Yatak odalarına giden koridorda bir kargaşa vardır ve Margot'un oraya götürüldüğünü biliyorum.

Kalbim gırtlığımda. Prensi yanımda hissedebiliyorum, her kalp atışı içimde titreyen bir arzu uyandırıyor.

Bu yanlış, yanlış, yanlış.

O benim kız kardeşime söz verdi. Güzel olan o. Model, oyuncu, sosyetik olan o. Paparazzilerin onunla birlikte görmek istediği kişi o.

Ben değil.

Ama prensin eli ana salona girerken belimin alt kısmına kayıyor ve karnımda bir sıcaklık dalgası yükseliyor. Onu bu kadar istememeliyim.

O da beni hiç istememeliydi.

Margot'un göle düşmesi benim için bir işaret olmalı. Evren bana Prens Luca'dan uzak durmam gerektiğini söylüyor. O ona ait. Ben onun gibi birini hak etmiyorum.

Onun yanında olmam gerektiğini.

Prens benimle birlikte teknenin arkasındaki kabinlere doğru yürüdü, orada hala kargaşa vardı ve insanlar dolaşıp duruyordu.

Ana kabine vardığımızda, Prens Beckett ileri geri yürüyordu. Beni görünce hemen kollarına aldı. "Onu kurtardın." Sesi, omuzlarımı saran havluya boğuk bir şekilde yankılandı. Omuzlarımdaki havluya boğuk bir sesle söylüyor.

Ne yapacağımı bilemeden kaskatı kesildim. Bugün bana sarılan iki kraliyet ailesi üyesi oldu.

Prens Luca'nın gözlerinin kardeşine öfkeyle baktığını fark ettim. Boğazımı temizledim ve kabine girdim. Margot duştan çıktı, etrafında buharlar yükseliyordu. Yüzünde endişe vardı ve yorgunluktan ayakları sürünüyordu.

Kız kardeşim beni görünce alt dudağı titrer. Başını sallayarak iç çeker. "Üzgünüm, Ivy."

"Özür dileme."

"Bunu yapmamalıydım. Fotoğraf çekmeye çalışıyordum, sonra tekne sallandı..." Başını sallayarak utançla gülümsüyor.

Margot bana doğru yürür ve uzun, zarif kollarını bana dolandır. Ona yaslanıp iç geçiririm.

Bir an için, eski Margot'u hissediyorum. Çılgın şöhretten önce, Prens Luca ile olan bu PR ilişkisinden önce, annem ölmeden önce. Gözlerindeki sis kaybolmuş ve çocukluğumuzdaki gibi kokuyor.

"Çok aptaldım," diyor kardeşim, burnunu çekerek. "Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Başka biri devreye girerdi." Sesim düz ve duygusuz. Kendimi bitkin hissediyorum.

Kız kardeşim başını sallar. "Kimse atlamadı. Bu yüzden sana ihtiyacım var Ivy. Güvenebileceğim tek kişi sensin."

Boğazıma yükselen kusmuğu yutuyorum. Güvenmek mi? Bana güvenemez. Onu en kötü şekilde ihanet ettim. Onun çıkması gereken adamı öptüm, hem de iki kez.

Margot banyoyu işaret etti. "Isınmak için sıcak bir duş almalısın."

Gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ve ona başımı sallayarak omuzlarımı düşürüp tuvalete doğru yöneliyorum.

ON ALTI LUCA

MARGOT, yeni makyajını ve göz kamaştırıcı gülümsemesini takınarak kabinden çıktığında, yattaki herkes onun etrafına toplanır. O utangaçça gülümserken, beyaz bornozunu göğsüne sıkıca sarar ve sahte bir utançla başını sallar. Aktris, bir şekilde havlu kumaştan yapılmış bornozu pahalı ve şık göstermeyi başarır.

Odadaki herkes onu hayranlıkla izliyor, gözleri bir ateş böceği gibi ona çekiliyor.

Herkes, ben hariç.

Geri çekilip, omzunun üzerinden kız kardeşini görebilecek miyim diye bakıyorum. Arkasında kabinin kapısı kapanıyor ve Margot ana salon alanına çıkıyor. Bir garson ona su ve atıştırmalık bir şeyler uzatıyor, o da gülümseyerek kabul ediyor.

Bir yudum su içer, ama peynir ve krakerleri dokunmadan masanın üzerine koyar. Yüzü rahatlamış, neredeyse gevşemiş görünüyor ve gözleri yarı kapalı.

Omurgamdan bir kaşıntı hissi yayılıyor. Yüzündeki o ifadeyi tanıyorum ve bu ifade, cebime uzanıp bir ağrı kesici alıp onunla birlikte uyuşuk bir mutluluğa dalmak istememe neden oluyor.

Göğüs cebimi okşuyorum, ama hap şişesini çıkarıp bir tane yutmadan önce Ivy'yi düşünüyorum. Kokusu, dokunuşu ve dudakları benimkilere değdiğinde hissettiğim duyguyu düşünüyorum.

Bunu uyuşturmak istemiyorum. Zihnim açık ve bedenim uyanıkken, bunu tam ve eksiksiz olarak hissetmek istiyorum.

Gözlerim kapalı kalan kabin kapısına kayıyor. Göğsüm sıkışıyor. Onların etrafında dolaşmaları gereken kişi Ivy, kardeşi değil.

Cesur olan Ivy'di. Margot'un tek yaptığı ise ona aşık olmaktı.

Başka bir aktris Margot'un yanına oturur, telefonunu çıkarır ve ikisinin fotoğrafını çekmek için telefonu onlara doğru uzatır. Margot poz verir ve sonra gülerek ilgiyi üzerine çeker. Beckett onun yanına oturur, gözleri güzel, sarışın kafasına yapışır.

Bu beni tiksindiriyor.

Ivy nerede? Sosyal medyada birkaç beğeni için denize atlayan kadını değil, kız kardeşini kurtarmak için denize atlayan kadını kutlamalıyız. Kapalı kapıya tekrar bakıyorum, ama Ivy kapının arkasında kalıyor. Endişe midemi düğümlerken yutkunuyorum.

Bir şişe su ve bir sandviç alıp odaya doğru yürümeye başlıyorum. Ağzımda güçlü, acı bir tat yayılırken gruba bir kez daha bakıyorum.

Bu, sevdiğimi numara yapmam gereken kadın mı? Ivy, Margot'un hayatını kurtardıktan hemen sonra onu geride bırakan kadın mı? Kız kardeşi acı çekerken selfie çekip arkadaşlarıyla gülen kadın mı?

İğrenç.

Ben mükemmel değilim — ailemle, özellikle Theo ve Cara ile kendi sorunlarım var — ama aile her zaman önce gelir. *Her zaman*. Ailemi önemsemeseydim, bu aptalca gezi için Farcliff'e gelmezdim. Bu reklam kampanyasına katılmayı kabul etmezdim. Ailemi önemsemeseydim, Beckett'in Margot'a karşı dayanılmaz tavırlarına tahammül etmezdim.

Bunu yaptım çünkü Theo benden istedi ve çünkü ailem için iyiydi.

Margot'a bir kez daha nefret dolu bir bakış attım, ama o da bana bakıyordu. Kafasını hafifçe eğdi. Gözleri yumuşadı ve yüzünde bir anlık acı belirdi. Sanki *teşekkür eder* gibi gözlerini kırptı.

Görünüşü korumak için burada olmam gerekirken Ivy'yi kontrol ettiğin için teşekkür ederim.

En azından, onun bakışları bana öyle geliyor. Bu bakış, ortaya çıktığı kadar çabuk kayboluyor. Yüzü normale dönüyor ve kardeşim bir şey söylediğinde gülüyor. Başka bir adam ona iltifat edince kıkırdıyor, kirpiklerini kırıştırıyor ve muhtemelen adamın aletini kaya gibi sertleştiriyor. Yatın ana kabinine geri dönerken kaşlarımı çatıyorum. Belki de

daha fazlası vardır. Belki *de* kız kardeşini önemsiyor, ama burada olması gerektiğini biliyor.

Bu onun işi.

Yine de midem bulanıyor. Kimsenin beni koridorda takip etmemesine seviniyorum. Kapıyı hafifçe çalarak, başımı kapı çerçevesine yaslıyorum.

"Poison?"

Bir süre bekledim, ama

hiçbir ses duymadım.

Tekrar kapıyı çaldım.

Hâlâ cevap yok.

"Ivy?"

İnce ahşap kapıdan hafif bir hıçkırık sesi geliyor ve ben bunu içeri girmek için bir işaret olarak alıyorum. Ivy yatakta kıvrılmış, sıkı bir top gibi kıvrılmış ve yastığa ağlıyor. Kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum, sandviçi ve suyu komodinin üzerine bırakıp onu kollarımın arasına alıyorum.

Başlığı yaslayarak Ivy'yi göğsüme yakın tutuyorum. Onu ileri geri sallayarak saçlarını okşuyorum. Bir an için kaskatı kesiliyor. Siyah saçlarına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve o kollarımda hıçkırarak ağlıyor. Ivy bana eriyor, her yeri titriyor.

Kalbim sıkışır ve onun acısını dindirebilmeyi dilerim. Onun acı çekmesini görmek kanımı kaynatır. Beni kaşındırır, vücudumu yakar — ve bu, bir hapla geçecek türden bir şey değildir. Onu daha sıkı sararım, elimi yanağına koyup okşarım.

Ivy, burnunu havlu kumaş bornozuna siler ve uzaklaşır. "Özür dilerim, Majesteleri. Bu çok utanç verici. Burada ne yapıyorsunuz?"

"Endişelendim."

"Ne hakkında?"

"*Sen* hakkında." Yanağını okşayarak, bana bakmasını sağlıyorum. İki farklı renkteki gözler bana bakıyor ve nefesim kesiliyor. Yanağından bir damla gözyaşı akıyor. Başparmağımla onu siliyorum.

Ona dünyayı vermek istiyorum.

Ivy başını sallar ve gözlerini tekrar siler. "Neden ağladığımı bile bilmiyorum. Sadece korkutucu, anlıyor musun? Onu kaybedebilirdim

."

Ivy göğsüme yaslanıyor ve ben onu sıkıca sarıyorum. Onu kollarımda tutmak Bu doğru geliyor. En son ne zaman bir kadını böyle kucakladığımı hatırlamıyorum — ya da en son ne zaman cebimden esrar, hap ya da acıyı uyuşturacak bir şey çıkarmak için sabırsızlanmadığımı.

Ivy parmaklarını gömleğime geçirir ve başını tekrar kaldırır.

"Gömlek giyiyorsun."

"İstersen çıkarabilirim."

Gülüyor, mükemmel, yumuşak yanaklarında gamzeleri görünüyor. Kafasını sallayarak iç çekiyor. "Sen tam bir köpeksin." Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Kız kardeşimle birlikte dışarıda olman gerekmez mi?"

"Onunla ilgilenen bir sürü insan var." "Ama senin... bilirsin..."

"Ne?"

"Birlikte olmanız gerekiyor." "Öyle mi?"

"Senin halkın ve onun halkı başından beri bunu planlamıyor muydu?"

"Benim halkım beni kontrol etmez," diye cevap veriyorum. Ivy'nin yanağını okşuyorum ve elime değen teninin hissi kalbimi çarptırıyor.

Bana tarçınlı çöreklerini yediğim için bağırdığı andan itibaren, onu mahvetmek istedim. Dudaklarını, tenini, balını tatmak istedim. Dahası, vücudunun benimkine sürtünmesini hissetmek ve kendimi onun içine daldırmak istedim.

Artık daha fazla bekleyemem. Ona nefes almaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım var.

Ivy'nin yanağını avuçlayarak, nefesinin kesilmesini izliyorum. Gözleri dudaklarıma düşüyor ve parmakları göğsüme batıyor. Kalbim güm güm atıyor, her uzvuma titreyen bir sıcaklık gönderiyor. Üzerimde sadece bornozla kucağımda yatarken, kendimi kontrol etmek gittikçe zorlaşıyor.

"Zehir," diyorum yumuşak bir sesle, başparmağımla dudaklarını okşayarak. Gözlerini kapatıyor. "Evet?"

Başparmağımla dudaklarında gezdiriyorum ve dudakları hafifçe açılıyor. Parmaklarımla dolgun, kırmızı dudaklarını okşarken, dilinin dışarı çıktığını izliyorum. Dilim başparmağımın ucunda dönüyor ve ben nefesimi bırakıyorum.

"Beni delirtiyorsun," diye homurdanırım.

Gözleri tekrar açılır ve içimi yine bir elektrik akımı geçer. Dudaklarını başparmağımın etrafına sarar ve nazikçe öper. Boynundaki nabız *güm, güm, güm* atıyor.

Dudaklarını başparmağımdan çektiğinde, onları özlüyorum. Kaşları seğiriyor ve başını eğip beni inceliyor.

"Neden buradasın?" diye tekrar sorar.

Cevap vermek yerine, boş olan elimi dizine koydum. Yumuşak, ipeksi cildi inanılmaz bir his veriyordu. Parmaklarımı bornozunun altına yavaşça soktum ve Ivy'nin gözlerinin büyüdüğünü gördüm. Bana yaslanarak nefesini hızlandırdı ve parmaklarını gömleğime geçirdi.

Dudaklarımı Ivy'nin dudaklarına değdirdiğimde, şimdiye kadar duyduğum en yumuşak, en seksi iniltiyi çıkar. Öpücüğü tereddütlü, kararsız ve hiç de normalde olduğu gibi değil. Dilimi alt dudağına sürüyorum ve onu bir kez daha tadarken inliyorum. Onun mükemmel ağzının tek bir detayını bile kaçırmak istemediğim için onu yavaşça, titizlikle öpüyorum. Onun tadını hafızama kazımak ve kendimi onun hafızasına kazımak istiyorum.

Ivy titriyor, yumuşak, kırmızı dudaklarını benim için açıyor, böylece öpücüğümüzü derinleştirebiliyorum. Kalbim göğsümde hızla atarken, elimi uyluğuna kaydırıyorum. Diğer elim siyah buklelerine dolanırken, o bana yaslanarak inliyor. Onu kendime çekerek, sonunda istediğim yoğunlukta beni öpmeye başladığında inliyorum.

İhtiyacım olan yoğunluk.

Parmaklarım uyluklarına gömülürken, pantolonumun içindeki penisim sertleşir. Ağırlığını değiştirir, dişlerini alt dudağıma sürterken hafifçe bana sürtünür. Ben homurdanırım. Dili benim dilimin üzerinde kayar ve penisim ona karşı zonklar. Dudaklarından başka bir yumuşak inilti kaçar ve ben onu tamamen yutarım.

Alt dudağını ısırarak, onu daha sert öpüyorum. Daha fazlasını istiyorum. Hepsini istiyorum. O kolunu boynuma dolarken, elim uyluklarından daha yukarı kayıyor. İnemeleri beni çıldırtıyor. Yanımda otururken, kalçalarını sertleşmiş penisime sürüyor ve bu hareket neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Ama elim daha yukarı kaydırıldığında, külot giymediğini anlayacak kadar yukarı, Ivy geri çekiliyor. Elinin tersiyle ağzını silerken göğsü inip kalkıyor.

Titreyerek nefes alır ve başını sallar. "Durmaliyiz."

"Neden?"

Kaşlarını çatarak başını çevirip bana bakıyor. "Birincisi, sen benim kız kardeşime söz verdin."

"Ben kimseye söz vermedim." Elini elimle tutarak, bileğinin altındaki hassas cilde yumuşak bir öpücük kondurdum. Ivy, dudaklarından titrek bir nefes kaçarken bir anlığına gözlerini kapattı. Kalçaları bana sürtündü ve ben titremeye başladım.

"Lütfen, Majesteleri..." "Luca."

Ivy'nin gözleri açılır, her iki rengi de parlak bir şekilde bana bakar.

Başımı sallarım. "Bana Luca demeni istiyorum."

"Luca," diye fısıldadı.

Ivy dolgun alt dudağını dişlerinin arasına alır ve benim aletim pantolonuma baskı yapar. Şu anda ne kadar tatlı, masum ve tamamen çekici görüldüğünün farkında mı acaba?

Yavaşça, nazikçe, başparmağımı kalçalarının üzerinde gezdiriyorum. Bir an için gözlerimi kapatıp, onu yatırıp bacaklarını ayırmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Tadı nasıl olurdu? Nasıl inlerdi? Nasıl orgazm olurdu?

Ivy göğsüme yaslanıyor, bacaklarını yatağın üzerine sallayarak üstüme uzanıyor. Sırtı göğsüme yaslanmış, kalçası hala kasıklarına sıkıca bastırılmış durumda.

Yaptığı her küçük hareket, damarlarımda elektriksel kıvılcımlar yayıyor.

Aramızdaki hava ağırlaşıyor. Yat hafifçe bir yandan diğer yana sallanıyor ve ben kollarımı Ivy'nin vücuduna doluyorum. Baş boynuma yaslanıyor, vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor.

"Majesteleri..." diye fısıldadı, bir anlığına gözlerini kapattı. "Luca."

"Söyle bana, Poison." Kalbim çarparken onu kendime doğru çekiyorum. Ivy üstümdeyken başımı yastığa yaslamak, olabileceğim en iyi yer.

ON YEDİ IVY

BAŞIM DÖNÜYOR.

Daha önce erkekleri öptüğümü *sanıyordum*. Tahrik olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanıyordum.

Yanılmışım.

Prens dokunuşu, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey. Elleri sıcak, güçlü ve damarlarımdan elektrik akımı geçiyor. Nefesim kesiliyor ve parmaklarımı onun ön kollarında gezdiriyorum. Prens Luca'nın cildi bir sanat eseri gibi ve ben, hızla çalışan zihnimi sakinleştirmek için dövmelerine odaklanıyorum.

Kollarını belime doladığında, sırtımı göğsüne yaslayıp iç çekiyorum.

Bunu şu anda yapıyor muyum? Prens'in benim ilkim olmasına izin verecek miyim?

Yapamam. Hazır değilim.

Yine de, Prens Luca'nın parmakları uyluklarıma kayarken, tek istediğim bacaklarımı onun için açmak. Bütün vücudu benimkini kucaklıyor.

Zihnim bana bağırıyor: *Dur! O senin kız kardeşinle çıkıyor.*

Vücudum dinlemiyor. Hâlâ göğsüne yaslanmış halde, havlu kumaştan bornozun bağlarını tutuyorum. Yavaşça, utangaçça, onları ayırıyorum.

Prens kalbi sırtıma çarpıyor. Sertliği kıcıma batıyor ve neredeyse istem dışı olarak kendimi ona sürtüyorum.

Bornozun yakalarını açıp yana doğru düşürdüğümde, Prens inilti çıkarır.

"Çok güzelsin," diye fısıldayarak ellerini karnımın üzerinde gezdirir. Parmak uçları göğüslerim ile kaburgalarım arasındaki kıvrıma dokunur ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissederim.

Prens dokunuşu nazik ama güçlüdür. Parmakları göğüslerimin üzerinde gezer, derin bir nefes verirken sertleşmiş meme uçlarımı okşar. Parmakları arasında meme uçlarımı sıkıştırdığında, vücudumda bir sıcaklık dalgası yayılır.

Göğsünden bir uğultu geçer ve ben ona karşı eriyip giderim, vücudumda ellerini hissetmekten başka bir şey istemem.

Vücudumun her sinir ucu onun ellerini, ağzını, penisini istiyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Acı.

İhtiyaç.

Şehvet.

Prens sert meme uçlarımı parmakları arasında sıkıştırdığında nefesim kesiliyor. Göğüslerimi avuçlayarak, ben onun üstüne uzanmışken güçlü kollarıyla vücudumu sarıyor. Ellerin yaptığı her hareket beni başka bir arzu sarmalına sürüklüyor.

Avuç içleri karnımın üzerinde kayarken, başımı boynuna yaslayıp yavaşça nefes veriyorum. Parmak uçları alt tarafımdaki dudaklarımın kenarlarını okşuyor, sonra uyluklarımın iç tarafına doğru ilerliyor. Ellerin yukarı doğru kaydırarak bacaklarımın arasında biriken ıslaklığı okşuyor.

Nazikçe

e.

Yumuş

akça.

Acı verici bir şekilde.

İnlerim, kolumu kaldırıp başının arkasına dolayarak yüzümü boynuna gömerim. Luca kıkırdar, ellerimle uyluklarımı ayırır. Ben de ona uyararak kendimi ona açarım.

Parmak uçları yine benim yarıklarımı okşuyor ve karnımda bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Kalbimin merkezinde atışların gürültüsünü hissedebiliyorum ve söylemek istediğim kelimeleri bulmak için elimden geleni yapıyorum.

Evet, seni istiyorum. İlk sevgilim ol. Beni senin yap.

Yutkunuyorum. İstediğim bu mu? Bu düşünceleri düşünmek çok hoş bir şekilde yanlış geliyor ve vücudum bana bunları yüksek sesle söylemem için çılgılık atıyor.

Yapamam. Bu doğru değil. Gitmeliyim.

Sözler boğazımda takılıyor ve tek yapabildiğim Prens'in vücuduna erimek. Elleri uyluklarımı kavıyor, bacaklarımı açıyor ve vücudum onun vücuduna sürtünüyor.

Bir erkeğin ereksiyonunun bana dokunmasının beni tahrik edeceğini hiç düşünmemiştim. Daha önce de gece kulüplerinde, sarhoş erkekler bana sürtündüğünde bunu hissetmiştim. Her zaman iğrenç ve yanlışı gelmişti.

Ama şimdi değil.

Şimdi, Prens'in bana değen ereksiyonunun hissi başımı döndürüyor. İçimde derin, acı veren bir ihtiyaç var. Daha önce hiç hissetmediğim bir boşluk.

O ellerini yukarı doğru hareket ettirip benim yarıklarımı okşarken, ben parmaklarımı onun ensesine geçiriyorum.

"Majesteleri..."

"Luca," diye düzeltiyor. Sesi sert. Emredici. "Luca," diye iç çekiyorum. "Ben hiç... Ben..."

Sözler boğazımda takılıyor. Elleri çok sıcak, çok güçlü. Avucunu bacaklarımın arasına kaydırıyor, parmakları bacaklarımın arasında kayarken avucunun içini tomurcuğumun üzerinde gezdiriyor. Nefesim kesiliyor, titreyerek ona yaslanıyorum.

"Ne?" diye sorar, elini ileri geri kaydırarak. Parmak uçları kıcıma doğru kayar ve vücudumu başka bir titreme sarar. Avucunun klitorisime sürtünmesi başımı döndürür.

Dudaklarımı ısıyorum, çılgılık atmak istiyorum. Prens bir elini göğsüme götürüyor, avucuyla kaplıyor ve meme ucumu okşarken diğer eli bacaklarımın arasına kayıyor.

Titriyorum. Bacaklarımın arasında kıvılcımlar uçuşuyor ve kabindeki hava o kadar elektrik yüklü ki, vücudumdaki her kıl diken diken olmuş gibi hissediyorum.

"Ben bakireyim," diye fısıldıyorum.

Durur. Yanaklarım yanar. Eli bacaklarımın arasında hareketsiz kalır. Hareket etmek için çok gerginim, tek istediğim onun eline sürtünmek olsa da.

"Bakire misin?" diye soruyor Luca, sık nefesleri kulağımı gıdıklıyor.

Alt dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. Prensın penisi bana karşı zonkluyor, daha da sertleşiyor.

Tamamen hareketsiz kalıyoruz ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Nabzım hala hızla atıyor. Vücudum onu istiyor. Uyluklarımın arasındaki ıslaklık, bu kadar ateşli olmasaydı utanç verici olurdu.

Luca'nın dudakları aşağı doğru eğilerek kulağımın arkasındaki hassas cildi öper. Dişleri kulak mememi okşar ve ben yumuşak bir inilti çıkarırım. Göğsümdeki eli nazikçe hareket eder, sertleşmiş meme ucumu okşar ve cildimde kıvılcımlar saçılır.

Kalçalarımı hareket ettirerek kendimi ona doğru itiyorum.

O inler, nefesi boynumu gıdıklar. Titrerim, dizlerimi daha da açarım.

Onun beni okşamasını, az önce yaptığı gibi bana dokunmasını istiyorum. Ağır, sıcak bir arzu topu mide deliğimde oturuyor ve onun bana dokunmasına ihtiyacım var. Onun bunu serbest bırakmasına ihtiyacım var.

"Sonuna kadar gitmeye hazır mıyım bilmiyorum," diye fısıldıyorum, kalçalarım ona sürtünürken bile.

Prens inleyerek kalçalarını benimkilerle aynı ritimde hareket ettiriyor. "O zaman yapmayız," diye homurdanıyor.

"Ama ben istiyorum..." diye devam edemiyorum. Yanaklarım yanıyor ve kelimeleri bulamıyorum.

Seni istiyorum. Ellerini. Dilini. Dudaklarını. Seni tatmak ve boşaldığında nasıl görüldüğünü görmek istiyorum.

Sözler dudaklarımda donuyor ve yüzüm daha da kızarıyor. "Söyle bana," diye emrediyor.

Sesim çıkmıyor, bu yüzden elim bacaklarımdın arasına düşüyor ve onun elinin üzerine koyuyorum. Aşağı doğru bastırarak Luca'yı beni zevke getirmesini sağlıyorum. O inliyor ve bu ses ayak parmaklarıma bir sıcaklık dalgası daha gönderiyor.

Prens, parmaklarını ıslaklığımın içinden geçirip klitorisimin etrafında daireler çizmeye başlar. O hassas sinir demetine dokunduğunda titreyerek ona karşı direnirim. Penisi kıcıma çarparak, kalçalarımın arasına yerleşir. Arkamda onun uzunluğu, önümde ise eli varken, aklımı kaçırmışım gibi hissederim.

Luca parmaklarını nazikçe tomurcuğumun etrafında gezdiriyor. Onları ıslaklığımın içinden geçirerek her titremeyi, her sarsıntıyı,

iniltiyi emiyor. Parmaklarını ağızımı çevrelemek için indirdiğinde, dudaklarımı yalayıp ona doğru eğiliyorum.

"Hiç parmakların içine girdi mi, güzelim?" diye sorar, eli açıklığımı okşayarak.

Nefesimi bırakıyorum, parmaklarını içeri sokmasını istiyorum. "Cevap ver," diye homurdanıyor.

"Sadece kendiminkiler," diye itiraf ediyorum.

Onun uzunluğu kıcıma çarparak titrer ve başka bir titreme dalgası vücudumu sarar. Elini benden çekip karnıma ve göğüslerime kaydırduğunda hayal kırıklığıyla inlerim. O, inleyerek penisini bana sürter.

"Çok güzelsin, Poison," diyor Luca kulağıma. Elleri göğüslerimi okşuyor, meme uçlarımı okşuyor, sonra yanlarımdan aşağı doğru kayıyor ve avuç içlerini uyluklarımdan kırımına koyuyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, dokunuşunu arzuluyorum. Beni işkence ediyor, ellerini ıslak amıma dokunmadan iç uyluklarıma kaydırıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum,
nefessiz. "Seni istiyorum,
Ivy," diyor. "Benimim."

"Hepsini." Eli bacaklarımdan arasına kayıyor ve damarlarım ateşe biniyor. "Senin o sıkı, mükemmel amcığının içinde hissettiğin ilk ve tek sık olmak istiyorum."

Yanaklarım yanıyor. Onun böyle konuşması beni tahrik etmesi yanlış mı?

Prens parmaklarını ıslaklığımın içinde gezdiriyor ve vücudum alevlerle kaplanıyor. Elini daha fazla, daha fazla, daha fazla istiyorum diye ona sürtünüyorum.

"Bana söz ver," diye kulağıma fısıldıyor. "Bana ilk erkeğin olacağıma söz ver."

"Söz veriyorum," diye fısıldıyorum.

Luca parmağını içime sokar, duvarlarıma doğru kıvrır ve damarlarımdan şehvet dalgaları geçmesini sağlar. Diğer eli klitorisime doğru hareket ederken inlerim ve ona karşı direnirim.

Parmakları onu tırmalıyor, geriye uzanıp ensesine yapışıyor. Ona olan ihtiyacım çılgınca hale geliyor. Hayvani. Vahşi.

Kalçalarım kendi kendine hareket ediyor. Artık kendi vücudumu kontrol edemiyorum. Tek bildiğim, Prens'in sert, kalın penisinin kalçalarımın bastırıldığı ve ellerinin bacaklarımın arasında sihirli bir iş yaptığı.

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Kollarını bana dolayarak, ben ona sürtünürken ve zıplarken beni göğsüne sıkıca sarıyor.

Prens inliyor, bir eliyle zonklayan klitorisimi okşarken, diğer elinin parmakları içime daha derine giriyor.

Sonra durur.

Elleri uyluklarıma kayıyor ve bana karşı homurdanıyor.

"Luca..."

Prens kıkırdar ve ellerini tekrar merkezime doğru kaydırır. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde acıyorum. Ona duyduğum ihtiyaç tarif edilemez. Her şeyi tüketiyor.

Bu sefer bana dokunduğunda durmaz. Elleri üzerimde sihirli bir etki yaratır, karnımın derinliklerindeki sıcaklık ve basınç topu büyüyene kadar bana dokunur.

Sonra, olan olur.

Prens Luca'nın üstüne yayılmış halde patlıyorum. Kalçalarımı ona doğru eğiyorum, içimde daha fazlasını istiyorum. Artık kendi vücudumu kontrol edemiyorum. Orgazmım doruğa ulaşırken, ellerinin hareketlerine karşı sürtünüyorum, içimde kurduğum tüm duvarları yıkarak içimi parçalıyor.

Nefes nefese kalıyorum.

Her şey sıcak ve soğuk. Daha fazlasını istiyorum. Elimi onun eline bastırıyorum, parmaklarını içime daha derine itiyorum, bu hissin tadını çıkararak nefes nefese kalıyorum.

Prens omzuma inliyor, ben onun ellerini sürerken cildimi ısıtıyor.

Homurdanıyor, penisini bana daha hızlı, daha sert sürtüyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, onun içimde olması nasıl bir his olur diye merak ediyorum. Bu düşünce içimde başka bir ateş dalgası yaratıyor ve sözümü tutacağımı biliyorum.

O benim ilkim olacak. Ben onunum. Tamamen.

Prens Luca arkamda sertleşiyor ve bizi ayıran kumaşın içinden onun penisinin zonkladığını hissediyorum. Beni sıkıca tutarak homurdanıyor

sıkıca tutuyor. Boşalacağını biliyorum.

Bana sürtünürken mayosunun içinde orgazm olacağı düşüncesi, tüm vücudumu lezzetli, karıncalanan bir enerjiyle yakıyor.

Prens Luca inliyor, ellerini tekrar karnımın üzerinde gezdirirken boynumu öpüyor. Açık bornozumu alıp vücuduma kapatıyor, ben ona karşı titreyip iç çekerek sıkıca sarılıyorum.

Orada ne kadar süre yattığımızı bilmiyorum. Kapı çalındığında, bir çığlık atarak Prens'in üstünden atlayıp kabinin zeminine yuvarlandığımda, yeterince uzun bir süre olduğu belliydi.

"İvy! İyi misin?" Margot kapıyı tekrar çaldı.

Titrek ellerimle bornozun kemerini sıkıştırıp ayağa kalktım. Kapıya bir göz attım. "İyiyim!"

"Beş dakika sonra limana varacağız. Arabayla bizi alacaklar, eve gidip temizlenebileceğiz. Orada iyi misin?"

"İyiyim! Hemen çıkıyorum!" Sesim sahte mi geliyor? Neden bu kadar tiz çıktı?

Şortunu düzelden ve saçlarını parmaklarıyla tarayan Prens'e gizlice bir bakış attım. Dişlerimin arasından nefes aldım ve bir saniye gözlerimi kapattım.

Ne oldu böyle?

Sanırım bana büyü yaptı. Az önce olanlara başka bir açıklama yok. İki gün önce onu öldürmek istiyordum. Şimdi ise neredeyse ona bekaretimi vermeye hazırdım.

Hayır, hazırdım. Hazırdan da öteydim. Onu daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde içimde istiyordum.

Bana ne oluyor böyle?

Avuçlarımı yüzüme koydum ve derin bir nefes aldım. Bu yanlış. Çok, çok yanlış. O benim *kız kardeşimle* çıkıyor olmalı.

Gerçek değil, aslında. Ama yine de.

Prens Luca ayağa kalkar ve bana doğru bir adım atar. Tek yapabildiğim ona bakmak. Yine onun büyüüne kapıldım, kanım vücudumun her santimetresinde dolaşüyor. Sıcaklık karnımı sarar ve uyluklarımın arasında yayılır. Bana ulaştığında, Prens elini sırtıma koyar ve başını benimkine doğru eğirir.

Beni tekrar öper ve ben bedenimin istediğine boyun eğiyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına doğru eğiyorum, tadına bakması için dudaklarımı aralıyorum. Sakalları cildimi çiziyor ve parmakları enseme kayıyor.

Luca'nın dudakları yumuşaktı, beklediğimden daha yumuşaktı. Belime koyduğu eli beni kendine doğru çekti ve ben kollarında eridim.

İstediğim şey bu. Kendime yapmamam gerektiğini, yapamayacağımı, bunun yanlış olduğunu söyleyebilirim, ama kendime yalan söylemiş olurum. Böyle hissetmek yanlış olamaz. Başım dönüyor ve kendimi Prens'in öpücüğüne bırakıyorum. Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor ve Luca'nın kolları beni daha sıkı sarıyor.

Bunun hiç bitmemesini istiyorum. Vücudum yanıyor, onu o kadar yüksek sesle arzuluyorum ki, kendi arzumdaki başka hiçbir şey duyamıyorum. Dudakları bal ve günah gibi tadı var. Elleri beni kendine çekerek sahiplenici ve sıcak hissettiriyor.

Sonra yat rıhtıma çarpar ve biz ayrılırız. Göğsüm inip kalkıyor ve gözlerimi ona kaldırıyorum.

"Majesteleri..." Dudaklarımı ısıyorum.

"Düşündüğümde daha da lezzetlisin." Prens'in sesi alçak ve gözleri yarı kapalı. "Seni tamamen tatmak için sabırsızlanıyorum." Hâlâ bana o kadar yakın duruyor ki, vücudunun ısını hissedebiliyor ve teninin kokusunu alabiliyorum.

Bir saniye gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. "Gitmeliyim."

Gözlerimi tekrar açtığımda, Prens Luca haylaz bir gülümsemeyle bana bakıyor. Kaşlarını kaldırıyor ve çenesini aşağı eğiyor.

"Yakında görüşürüz, Zehir."

Onun eğilip beni tekrar öpmesini çaresizce istiyorum. Uyluklarımdaki boşluk onu arzuluyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

Ama o bunu yapmıyor. Bunun yerine, Prens başını eğip kabinden çıkıyor.

Onun kapıdan kayboluşunu izlerken içimden bir nefes veriyorum. Heyecanla midem titriyor ve başımı sallayarak bu hissi yok etmeye çalışıyorum.

Bunun için heyecanlanmamalıyım. Daha fazlasını istememeliyim.

Prens benim için değil. O *bir kraliyet mensubu*. Kız kardeşime söz verdi.

Ama kutsal Farcliff, o öpüşmeyi biliyor. Dokunmayı biliyor. Ve onun bana karşı orgazm olması hissi...

Parmaklarımla dudaklarıma dokunuyorum ve hala öpücüğünün fısıltısını hissedebiliyorum.

Islak giysilerimi ve Margot'un giysilerini topluyorum. Anahtarlarım ve cüzdanım kot pantolonumun arka cebinde sıırıslıklam olmuş, telefonum ise Farcliff Gölü'nün dibinde bir yerlerde. Sonra, kollarımda ıslak giysilerle ana güverteye çıkıyorum.

Kız kardeşim bana gülümsüyor ve ben de toplanan ünlüler arasında Prens Luca'yı arıyorum.

Onu görmeyince göğsümde bir hayal kırıklığı hissediyorum. Yanaklarım kızarıırken yüzüme bir gülümseme takınıp kız kardeşimin yanına gidiyorum ve iskeleye giden geçitten aşağı iniyoruz.

Orada bizi bekleyen bir grup gazeteci, Margot'a sorular yağdırırken, o gülümsüyor ve el sallıyor. Kameraların flaşları o kadar parlak ve hızlı patlıyor ki, gözlerimi korumak zorunda kalıyorum ve kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi kız kardeşimin arkasında yürüyorum. Bekleyen bir SUV'ye biniyoruz ve şoför evimize doğru yola çıkıyor.

Başım hala dönüyor. Birkaç dakika önce, Prens'in elleri *içimdeydi*.

Margot derin bir nefes aldı. "Planladığımız gibi gitmedi."

"Hayır," diye onaylıyorum, pencereden dışarı bakarak. Yanaklarım kızarmış durumda ve kız kardeşime bakarsam, söylememem gereken bir şey söyleyeceğimden korkuyorum. Prens Luca ile aramızda olanlar o teknede kalmalı, herkesten gizli kalmalı.

Margot'un eli benim elimi kapattı. Nazikçe sıktı. "Yardım ettiğin için teşekkürler Ivy. Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Kafamı çevirip kız kardeşime baktığımda, göğsüm sıkışır. Boğazıma bir kaya oturur ve duygularım göğsümün içinde dağınık bir şekilde dönüp durur.

Şu anda kız kardeşimde her zaman yaydığı ısıltı yok. Makyajı bozulmuş, saçları dağınık. Yüzünde daha önce hiç fark etmediğim çizgiler var.

O... *insan gibi* görünüyor.

Göğsüm sıkışıyor ve yutkunmaya çalışıyorum. "İyi olduğuna sevindim."

Sözlerim zorlama gibi geliyor, ama içtenlikle söylüyorum. Tamamen bitkin durumdayım. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Margot'un eli benimkinin üzerinde kalıyor ve göğsümde bir sancı hissediyorum.

Prens'e öyle davranmamalıydım. Onun ilgisinden hoşlanmamalıydım. Öpücüğünden. Dokunuşundan.

Ama onlardan zevk *almamak*, yemek yememeye ihtiyaç duymamak kadar imkansız görünüyor.

Kız kardeşime yaslanarak başımı omzuna dayadım. O da yanağını başıma dayadı ve eve varana kadar sessizce oturdu. Bugün olanları düşününce boğazımı yakıp kavuran utançla gözyaşlarımı geri tuttum.

Prens'e olan ilgim gözlerimi kör etmişti ve o da bunu biliyordu. Neden beni bu şekilde takip etmeye devam ettiğini bilmiyorum, ama onu bir şekilde eğlendiriyor olmalıyım. Buna direnmenin, *ona* direnmenin bir yolunu bulmalıyım.

Margot'un desteğime ihtiyacı var ve bugün bunun kanıtı oldu. Neredeyse boğulduktan sonra bile her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kaldı. İşini yapmak ve yıldız olmak zorundaydı. Her gün bana bakıyor, peki ben ona nasıl karşılık veriyorum?

Onun erkek arkadaşı olması gereken adamla birlikte olarak.

Malikanemize vardığımızda, bunun bir daha olmayacağına kendime söz veriyorum. Prens Luca'nın büyüünün bugün olduğu gibi beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Onu öpmeyeceğim, ona dokunmayacağım, onunla ilgili hayaller kurmayacağım.

Ona verdiğim sözü mü? Onu bozacağım.

O benim kız kardeşime ait, her ne kadar hepsi sahte olsa da.

ON SEKİZ LUCA

Ivy ve Margot'un yatı terk etmelerini kabinin penceresinden izledikten sonra banyoya gidip kendimi temizledim. Ivy'nin vücudunun benim üstümde olduğunu düşündükçe kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu.

Onun yumuşak, el değmemiş vücudu.

Zevk dolu bir titreme içimi kaplar ve bu düşüncenin beni bu kadar tahrik etmemesi gerektiğini bilirim. Yine de düşüncelerim kafamda dönüp durur ve hep aynı şeye geri döner: Ivy'yi sahiplenmek.

Onun ilki olmak. Onu hisseden, ona tapan, hak ettiği şekilde seven tek erkek olmak.

Yatından indiğimde, Beckett karanlık gözleriyle bana bakıyor.

"Neredeydin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden umurunda?"

"Gezegendeki en seksi kadınlardan biriyle çıkıyor olman umurunda değil mi?"

"Özellikle değil, hayır." İki koruma görevlisi yanımda dururken, bekleyen kraliyet arabasına doğru yürümeye başlıyorum. Beckett yetişmek için acele ediyor.

"Sen çok nankörsün. Hep öyle oldun." "Bu da ne demek oluyor?"

Beckett cevap vermeden başını sallayarak homurdandı.

"Artık seksi kızların koruyucu azizi mi oldun?" diye sorarım, ona sert bir bakış atarak. "Neden sıkıcı bir mankenle olan sahte ilişkim umurunda?"

"O sıkıcı değil," diye tersler.

"O zaman onunla çık."

"Çıkardım, ama bu ayarlanan şey tam olarak bu olmazdı, değil mi?" Kafasını sallar. "Tipik."

Omuz silkiyorum ve bana arabanın kapısını açan korumalardan birine başımı sallıyorum. Arabaya binmeden önce durup üvey kardeşime bakıyorum.

"Sana bir şey sorayım, Beckett. Ona ilgi *duysaydım*, bu seni daha çok mu yoksa daha az mı rahatsız ederdi?"

Gözleri kararır.

Kıkırdayarak gülümserim. "Öyle düşünmüştüm." Arabaya binerim ve şoföre başımı sallarım. Beckett'in kıskançlığıyla uğraşacak ne zamanım ne de enerjim var. Çocukken bile böyleydi. Her zaman yetersiz hisseder ve omuzlarında bir yük taşır gibi dolaşırdı.

Aynı anneyi paylaşıyoruz. O benim kardeşim. Neden bunu göremiyor? Neden her zaman kendisine kötülük yapıldığını düşünmek zorunda, uzanıp istediğini alabileceğini fark etmek yerine?

Tabii, babam, Kral, Beckett'e karşı biraz pislik olabilir. Bunu kabul ediyorum. Yine de Beckett, sanki dünya ona bir şey borçluymuş gibi dolaşıyor. Bu çok sinir bozucu.

Eğer isterse Margot'u alabilir. Umurumda değil. Aklımda başka şeyler var. Yani, farklı renk gözleri olan siyah saçlı bir güzellik.

Kaleye vardığımızda, geniş mermer merdivenleri gülümseyerek tırmanıyorum. Ancak odama ulaşmadan, resmi kabul odalarından birine çağrılıyorum.

Prens Damon oradaydı ve elini uzatarak bana doğru büyük adımlarla yürüdü. Elimi sıkıca sıktı ve bana gülümsedi.

"Prens Luca," der başını sallayarak. "Sizinle karşılaşmayı umuyordum."

Damon uzun, bol döşemeli bir kanepeye işaret eder ve ben de otururum. Karısı Dahlia da oradadır. Bana gülümser ve kehribar rengi bir sıvıyla dolu bir bardak uzatır. Başımı sallayarak kabul ederim.

Prens Damon karşımda oturur, dirseklerini dizlerine dayar. "Dahlia, zihinsel sağlık kampanyamıza katılmak istediğinizi söyledi. Çok heyecanlandım."

Gülümsemesi geniş ve samimi. Prenses Dahlia elini onun omzuna koyar, diğer eliyle mavi uçlu saçlarını omzunun üzerinden geriye atar.

Başımı sallıyorum. "Memnuniyetle."

Dahlia'nın bana ilk kez katılmamı istediği zamanki gibi, bu sefer ciddiym. Farcliff'te ne kadar çok zaman geçirsem o kadar iyi. Ivy ile bitmemiş bir işim var.

Damon sırtıyor. "Güzel. Turu Farcliff'te, kongre merkezinde üç günlük bir konferansla başlatıyoruz. Üç hafta sonra başlayacak ve oradan itibaren sekiz haftalık bir programla krallığı dolaşacağız. Ana konuşmayı sizin yapmanızı çok isteriz. Elbette, kraliyet konuşma yazarlarımız emrinizde, ama iyileşme süreciniz hakkında açıkça konuşabileceğinizi umuyoruz."

"Yolculuğun güzergâhını bana bildir, elimden gelen yardımı yapacağım."

Dahlia gülümser ve ellerini göğsüne koyar. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Lütfen bana Luca de."

Daha geniş bir gülümsemeye başını sallar. "Luca."

İçkimin geri kalanını bir dikişte içiyorum, sıvının boğazımdan geçerken verdiği yanma hissini seviyorum. İzninizle, odadan çıkıyorum. Arkama son bir kez bakıyorum ve Damon'un ellerini karısının vücudunda gezdirdiğini görüyorum. Karısının kalçalarını avuçlayıp onu şefkatle öpüyor ve kalbimde bir kıskançlık hissi uyandırıyor.

Bunu istiyorum. Cara ile birlikte olabileceğimi sanmıştım, ama yanılmışım. Onun kardeşimle evlendiğini öğrendiğimde, nefret ve kalp kırıklığıyla o kadar tükendim ki, bir kadını istemenin nasıl bir his olduğunu unuttum. *Gerçekten* bir kadını istemenin.

Ivy'yi istediğim gibi.

Şimdi, o arzu intikamla birlikte yeniden canlanıyor.

Kale içinde yürürken adımlarım hafif, karşılaştığım personele başımı sallayarak selam veriyorum. Yüzümde sürekli bir gülümseme var ve içimde derin bir heyecan yükseliyor.

Poison'u tekrar görmek istiyorum. Onu tekrar hissetmek istiyorum. Onu tekrar tatmak istiyorum.

Yarın sabah mutfakta çalışmak için buraya geleceğini biliyorum, ama o kadar uzun süre bekleyebileceğimden emin değilim. Uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflik var kalbimde. Belki de çocukluğumdan beri, dünyamı ve omuriliğimi paramparça eden kazadan beri hissetmediğim bir hafiflik.

Arkamda yumuşak ayak sesleri duyduğumda bu hafiflik bir anda buharlaşıyor. Cara bana seslenmeden önce tatlı kokusunu alıyorum

ve ağızımda acı bir tat hissediyorum. Koluma küçük bir elin dokunduğunu hissettiğimde kalbim bir sıçrama yapıyor.

"Luca," Cara iç geçirir. "Lütfen."

Yürüyüşümü durdurup, kaskatı kesildim. Gözlerimi ileriye doğru tutuyorum, onun güzel yüzüne bakmak istemiyorum. Orada ne bulacağımı biliyorum: kayıp hayaller ve bozulmuş sözler. Dudaklarına bakacağım ve onları bir daha asla tadamayacağımı bileceğim.

Ivy'yi istesem de, içimde bir şeyler uyandırmış olsa da, Cara'nın kalbimdeki etkisi hala güçlü. Pençeleri derime derinlemesine batmış, parçalanmış kalbimi ölü bir yük gibi arkamda sürüklememe neden oluyor.

Nefes alıyorum. "Lütfen, ne?"

"Bana bak."

"Yapamam."

"Üzgünüm."

"Öyle mi?" diye ters bir şekilde soruyorum.

Aramızda sessizlik hakimdir ve ben hala ona bakamıyorum. Neye yarar ki? Ona bakarsam ne yapacağım bilmiyorum. Onu itecek miyim? Dişlerimi gıcırdatacak mıyım? Öpecek miyim?

Kardeşimle evli olmasına rağmen, hala beni etkisi altında tutuyor. Yüzüne baktığımda, hala aynı anda hem gülmek hem de kusmak istiyorum. Hala cennet, çiçekler ve şeker gibi kokuyor.

Cara. Kraliçem, ilk aşkım, ilk kalp kırıklığım.

"Arkadaş olalım istiyorum," diyor yumuşak bir sesle, kalbimdeki bıçağı bir kez daha çevirerek.

"Asla arkadaş olamayız." Kolumu ondan çekiyorum. Sonra ona dönüp bakıyorum.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum.

Derin, kahverengi gözler bana bakıyor, bir daha asla yaşayamayacağım anılarla dolu. Duygular içimde patlıyor, kalbimde yer kapmak için savaşıyor. Ondan nefret ediyorum, ama bana bakışı, birlikte yaşadığımız her şeyi özlememi sağlıyor.

"Bana sonsuza kadar bekleyeceğini söylediğini hatırlıyor musun? Yanımda olacağını söylediğini?" Sesim boğuk çıkıyor. Göğsüm boşalmış gibi.

Cara yanağının içini emiyor ve onu öpmek nasıl bir şeydi hatırlıyorum. Tadı ve orgazm olduğunda yaptığı yüz ifadesini hala hatırlıyorum.

Acaba kardeşim de benim eskiden yaptığım gibi onu orgazma ulaştırıyor mu?

Bu düşünceyi kafamdan silip, kalbimi paramparça eden kadına bakıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, göğsümdeki gerginlik biraz azalıyor. Yüzünde daha önce görmediğim çizgiler fark ediyorum. Gözlerindeki donukluk. Başını eğdiğinde omuzlarının eğriliği.

Cara iç çekiyor. "Geri dönmeyeceğini sandım Luca. Beni sürekli uzaklaştırıyordun." Koluma dokunmak için elini uzatıyor. Geri çekilmiyorum ve elinin bana şok etkisi yapmaması beni şaşırtıyor.

Parmaklarının kolumdaki hissi damarlarımda sıcaklık yaymaz ve kalbime bir hançer daha saplamaz.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Benim kırılmış olduğumu düşündün," diyorum.

"Hayır, ben..." Kaşları çatılır. "Singapur'a gelmek istedim, ama sen bana uzak durmamı söyledin. Zordu, Luca."

"Bir daha yürüyemeyeceğimi düşündün ve hasarlı birine bağlanmaya dayanamadın."

"Bu doğru değil." Cara başını sallar, kahverengi bukleleri yüzünün etrafında titrer. "Sen gittiğinde Theo ve ben çok üzüldük. Senin için çok endişelendik... Bu bizi birbirimize yaklaştırdı. Çok uzun süre yoktun ve telefonlarıma cevap vermeyi bıraktığında..."

Sözünü keser, eli kolumu sıkar.

Dudaklarımı sıkıp başımı sallarım. "Vücudumu iyileştirmek için uzun süre yoktum, Cara. Uçağa atlayıp beni görebilirdin. Benimle Singapur'a taşınabilirdin. Daha çok çabalayabilirdin." Kafamı sallayıp alaycı bir şekilde gülerim. "Senin için aşk tanrısı rolünü oynayabildiğim için mutluyum."

Elini iterek, topuklarımı döndürüp uzaklaşıyorum. Ayaklarımın beni garajlara kadar götürmesine izin veriyorum, orada bir görevli elime bir anahtar takımı bırakıyor. Arabaya biniyorum ve kendimi kalenin arazisinden dışarı sürüyorum. Cara ile aramıza biraz mesafe koymam gerekiyor. Ondan uzaklaşmam lazım — vücudundan, bakışlarından, sesinden.

Ne d    neceğimi bilmiyorum. Onun dokunu unu hissetmek beni     rtici bir   ekilde soğuk hissettirdi, ama hala kalbimin kırılmasının hatırası, aramızdaki etkileşimlere yapı ıp kalmış durumda. Sanki acı   ekmek *istiyorum*. Kızgın olmak *istiyorum*. Onu istemek *istiyorum*... ama ger  ekten istediğimden emin değilim.

Ayağım gaz pedalına basılı, Farcliff City'nin tanıda  olmayan sokaklarında hızla ilerliyorum. Geçtiğimiz yılı Argyle'dan uzakta geçirdim ve  u anda geri dönmek gibi bir niyetim yok. Tanıda  olmayan yerleri seviyorum. Evimden uzaktaki dünyanın tuhaflığını seviyorum.

Sevdiğim kadınla aramızdaki mesafeyi seviyorum. Beni sevmeyen kadını.

Belki de hiç sevmedi.

LeBlanc malikanesine giden yola saptığımda, nereye gittiğimi kendime itiraf ediyorum. Arabayı garaj yolundan biraz uzakta durduruyorum, tereddüt ediyorum.

Burada olmamalıym. Ama burada olmamın bir önemi var mı?

Arabadan inip anahtarları cebime atıyorum. Hava serin ve iyi aydınlatılmış araba yolunda sessizce yürüyorum.

Çok aydınlık. Asfaltın üzerinden  imlere adım atıyorum, m lk  çevreleyen uzun çitlerin yanına gizlice yakla ıyorum. Gözlerim bana bakan sayısız pencereye kayıyor ve aradığım kişinin kim olduğunu zaten biliyorum.

Poison Ivy. Beni yeniden hayata döndüren, bağımlılık yapan, ba  döndüren kız.

Dokunu u omurgamda hoş bir titreme yaratan kız. Kendini bana adayan kız.

Hayatım kırık sözlerle dolu olsa da, Ivy'de onun sözünü tutacağını düşündüren bir şey var.

Belki de bu  aresizliktir. Onun benim olabileceğini bildiğim halde, başka bir erkeğin ona dokunması düşüncesine dayanamıyorum.

Onunla tanıştığım ilk gece, odasının binanın arka tarafında olduğunu biliyorum. Binanın yan tarafına doğru ilerlerken, onun Vespa'sını görünce gülümsüyorum. Orman ye ili renkte ve acaba ismine uysun diye mi se ti diye merak ediyorum. Kaskı gidona asılı ve ben eğilip kokluyorum.

Garip olduğunu biliyorum, ama onun gibi kokuyor ve kalbimin çarpıntısını yatıştırıyor.

Binanın arkasına doğru ilerlerken adımlarım sessizdir. Hangi pencerenin ona ait olduğunu anlamak zor. Çoğu karanlık. Binayı dolaşıp, iyi aydınlatılmış bir pencerenin altına eğilip içeriden sesler gelip gelmediğini dinliyorum.

Ivy'nin sesini duyduğumda kalbim hızla atıyor ve bir anlığına binaya yaslanıp sadece dinliyorum.

ON DOKUZ IVY

"Prensi öptüğüne inanamıyorum." Georgie başını sallayarak gülümsüyor.
"Seninle gurur duyuyorum. Bir bakire için gayet iyi gidiyorsun."

"Eminim çok uzun süre bakire kalmayacaksın." Giselle göz kırpmıyor.

"Kes şunu." Kızardım. İkizlere öpücükten bahsettim, ama diğer her şeyi anlatmaya cesaretim yoktu.

"Ne?" Giselle gülüyor. "Hadi ama, kötü anlamda söylemedim. Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun."

Georgie kolunu omzuma atar ve beni kendine çeker. "Seni sevdiğimizi biliyorsun."

"Biliyorum. Sadece... Bilmiyorum. Neredeyse yirmi bir yaşındayım ve hiç erkek arkadaşım olmadı. Yakınından bile geçmedim! Sence bu garip değil mi? Sanki bende bir sorun varmış gibi?"

"Sana bir sorun olmadığını kesin olarak söyleyebilirim, Ivy," Georgie gülümser. "En azından ciddi bir sorun yok."

Ellerimi önlüğümle silip derin bir nefes alıyorum. "En kötüsü ne biliyor musun?" diyorum, sesimi alçaltıp merdivenlere doğru bakarak. Kız kardeşim odasında ve bunu duymasını istemiyorum.

"Neymiş o?" Giselle başını eğiyor.

"Onunla yapmaya hazırdım."

"*Yapmaya*, yapmaya mı?" Diye sırtarak sorar.

Başımı sallarım. "Orada, tekne. Yapmak istedim." Georgie güler. "Yapmalıydın."

"Bu çok kötü bir tavsiye." Kafamı sallayıp, bir çay havlusunu tezgahın üzerine attım.

"Beni yanında tutmanın sebebi bu değil mi? Kötü tavsiyeler ve yanlış teşvikler?"

Gülerek başımı sallıyorum. Georgie bana gülümsüyor ve beni kucaklıyor. "Merak etme, Ivy. Zamanı geldiğinde olacak."

Zorlamana gerek yok, pişman olacağın bir şey yapmak istemezsin."

"Biliyorum. Sadece... Bilmiyorum. Bekaretimi kaybetmek çok önemli bir şey gibi geliyor, ama aynı zamanda bandı bir anda çekip çıkarmak gibi bir his de var. Sadece bir an önce bitmesini istiyorum."

"Argyle Prensi'ni ziyaret ederken lüks bir yatta bekaretini kaybettiğini hayal et," Georgina kıkırdar. "Bu, on birinci sınıfta Tim Monkford ile tribünlerin arkasında yaşadığım ilk deneyimimi geride bırakır."

Gülümserim, başımı sallarım. Dudaklarımı ısırır, derin bir nefes alırım. "Nasıl bir his?"

"Seks?"

Başımı sallıyorum. "Acıtır mı?"

Giselle, ona baktığımda omuz silkiyor. "Bana bakma. Erkeklerden hoşlanmadığımı biliyorsun. Penisle tek ve tek deneyimim, hayat boyu unutamayacağım bir iz bıraktı," diyor ve titriyor.

Gülüyorum.

Georgina başını sallayarak sırtıyor. "İlk seferinde acıtabilir. Bazen acıtıyor, ama en iyi şekilde."

"Gerginim." Musluğu açıp bulaşıkları yıkamaya başlıyorum. Az önce fırına bir tepsi kek koydum ve pişerken kokusu şimdiden burnuma geliyor. Mutfağıma geri dönmek çok rahatlatıcı ve ellerimle bir şeyler yapmaya ihtiyacım var. Karıştırma kabını yavaşça yıkarken, bugünkü olayları tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum.

Prensin bakışları, dudakları, dokunuşları. Orgazmım ve o boşaldığında penisinin titremesi. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, ellerimin üzerinde ılık suyun akmasına izin veriyorum.

Georgie'nin yanımda kaskatı kesildiğini hissediyorum ve ona bakıyorum.

"Duydun mu?" Georgie pencereye bakarken kulaklarını dikti. Giselle başını salladı.

Onların bakışlarını takip ediyorum ama pencerenin önünden bir gölge geçene kadar hiçbir şey göremiyorum. *Büyük* bir gölge. Bir adam şekli. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve yutkunuyorum.

"Güvenlik yok mu?" diye fısıldar Giselle.

Kafamı sallıyorum. "Margot onları gönderdi. Bu gece yalnız kalmak istediğini söyledi."

Georgie parmağını dudaklarına koyar ve kapiya doğru başını sallar.

Ben de başımı sallayarak tezgâhın üzerindeki oklava parmağımı sardım. En iyi arkadaşlarımı takip ederek evin arka kapısına gittim. Georgie odayı taradı ve şömineye giderek ateş maşa ve küçük küreği aldı. Küreği Giselle'e uzattı.

İkizlere başımı sallayarak selam verdim ve arka kapıyı nazikçe açtım.

Kalbim güm güm atıyor. Bu aptalca bir hareket. En iyisi kapıları kilitleyip polisi aramak olurdu.

İkizleri suçluyorum. Her zaman üzerimde kötü bir etki yarattılar. İkisi de sorunlarına kafa kafaya girerler, önlerine çıkan her engeli yıkıp geçerler. Ebeveynleri ölene kadar Grimdale Diner'ı işletmişler ve yedi çocuk da işletmeyi devralarak, onu ayakta tutmak için gün be gün çalışmışlar.

Benim Margot'a yaptığım gibi kimsenin yardımını kabul etmediler. Sahip oldukları her şeyi çalışarak kazandılar ve kimsenin saçmalıklarını dinlemiyorlar.

Georgie'nin dudakları hafifçe gülümser ve kalbim hızla çarpar. Mavi saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştır ve siyah süveterinin kapüşonunu tutup başına geçirir. Giselle'in dudakları ince bir çizgiye dönüşür.

"Sen bu tarafa git," diye fısıldadı Giselle. "Biz ön taraftan dolaşacağız. Sanırım o köşede."

Ben başımı sallıyorum ve ikizler ortadan kayboluyorlar. O kadar sessizler ki, ben bile onları zar zor duyabiliyorum — ama belki de bu, kulaklarımda kanımın akışını duyduğum içindir.

Evin kenarına doğru attığım her adım boğazımı sıkıştırıyor. Oklavayı iki elimle sıkıca tutuyorum ve kendimi toplamak için bir anlığına gözlerimi kapatıyorum.

İzinsiz giren kişi her kimse, Georgie, Giselle ve bana karşı hiç şansı yok. Muhtemelen çalışanların arasında gizlenen, kız kardeşimin mahremiyetine saygı duymayan bir paparazzi. Eve geldiğimizden beri odasına kapanmış durumda ve ne kadar yorgun ve travma geçirmiş olduğunu tahmin edebiliyorum.

Bu pislik her kimse, kafasına oklava ve çeşitli şömine aletleriyle vurulmayı hak ediyor.

On sayıp gözlerimi tekrar açıyorum. Oklavayı çok sıkı tutmaktan parmak eklemlerim beyazlamış, yavaşça malikanenin kenarına doğru ilerliyorum.

Köşeyi dönüp baktığımda, evin duvarına yaslanmış bir adamın silueti görünüyor. Başını ellerinin arasına almış.

Geri çekilip, nefesimi tutuyorum. Arka bahçemize bakarak, sahip olduğum tüm cesareti topluyorum.

İkizlerin beni bu tür durumlara sokmasına nasıl izin veriyorum? Silahlı olabilir! Tehlikeli olabilir!

Köşeyi tekrar gözetledim ve diğer tarafta bir hareket gördüm. Georgie oradaydı, saldırmaya hazırdı. Derin bir nefes alıp köşeyi döndüm.

Georgie beni görmüş olmalı, çünkü savaş çılgılığı atıyor. Tiz ve tamamen korkutucu, sanki eski bir savaşçı saldırırken dilini şaklatıyor gibi. Siluetini, adamın üzerine koşarken poker çubuğunu başının üzerinde sallarken görüyorum. Giselle de çok geride değil, koşarken kendi savaş çılgılığını atıyor.

Artık düşünmek ya da tereddüt etmek için vaktim yok. Sadece harekete geçiyorum.

Ben çılgılık attığımda, adam çoktan ikizlere dönmüş durumda. Georgie ona saldırıyor, adam onun saldırısından kaçmaya çalışırken poker çubuğunu çılgınca sallıyor. Adam sessizce bağırıyor, ben de ona karşılık olarak çılgılık atıyorum.

Oklava ile adamın sırtına tüm gücümle vuruyorum, o kadar sert ki adam inleyerek dizlerinin üzerine çöküyor.

Adam inliyor ve midem düğümleniyor. O sesi tanıyorum.

Prens.

Georgie bir saldırı daha yapmak için koşarken, Giselle ona engel olmak için koşuyor. Giselle, küreği çalılıklarda bir yerde kaybetmiş. Georgina, ateş çubuğunu Prens'in kafasına indiriyor. Prens, Georgie geri çekilirken kendini kollarıyla koruyarak tekrar küfrediyor. Giselle, Prens'in üzerinden yuvarlanarak saldırı pozisyonuna geçiyor.

"Dur!" diye bağırarak Georgina'ya tüm hızımla koşuyorum. Onu yere deviriyorum ve ateş çubuğu yana doğru uçuyor. Yere gürültüyle düşüyoruz ve Georgie inliyor.

Onun üzerinden yuvarlanarak, yarım baygın halde homurdanarak oklava çubuğunu fırlatıyorum. Giselle bakıyor.

Prens'e gözlerimi kaldırdığımda, duvara yaslanarak başını tuttuğunu görüyorum. Gözlerini bana çevirirken düşük bir inilti çıkarır. Karanlıkta bile bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Senin evine gelmek tehlikeli, Poison."

"Belki de bir ev hırsızı gibi gölgelerin arasında gizlice dolaşmamalısın," diye terslerim. Ayağa kalkarım.

Prens cevap veremeden, cebimden bir bip sesi geliyor. Önlüğümünden zamanlayıcıyı çıkarıp oklava alıyorum.

"Muffinler hazır."

"Demek geleceğimi biliyordun? Cehennem donana kadar benim için kek pişirmeyeceğini söylemiştin sanıyordum."

Georgie inler. "Sen Prens Luca olmalısın." Ateş çubuğunu alır, vücuduna doğru tutar ve Prens'e doğru bir adım atar. "Ivy bana senin kibirli bir pislik olduğunu söyledi."

"Siz kızlar kraliyet ailesine hiç saygı duymuyorsunuz," der Prens.

Giselle burun kıvrır ve gözlerini devirir.

"Kendine böyle mi diyorsun?" diye karşılık verdim ve topuklarımı dönüp arka kapıya doğru yürüdüm. "Kraliyet mensuplarının senden daha düzgün davranması gerektiğini sanıyordum." Üçü arkamdan geliyordu, Georgie ve Giselle sanki hapishane gardiyanlarıymış gibi Prens'in arkasında duruyorlardı. İkisi de hala şömüne aletlerini iki eliyle sıkıca tutuyorlardı, yüzlerinde hırçın bir ifade vardı.

Evin arkasındaki sürgülü cam kapıya vardığımda kalbim tuhaf bir şekilde çarpıyor. Kapıyı açarken ellerim titriyor ve onların geçmesi için kenara çekiliyorum.

Prens kapıdan geçerken bana başını sallıyor ve külotum anında sırlıslık oluyor.

Lanet olsun.

Giselle kaşlarını çatıyor. "Onu sevmedim," diye fısıldıyor. "Duydum," diyor Prens.

"İyi," diye tersler.

Georgie sırtıyor. Giselle kaşlarını kaldırıyor ve ikizi omuz silkiyor.

"Onu sevdim. Saldırımı bir şampiyon gibi karşıladı," diyor Georgie, eliyle gülümsemesini gizleyerek. "Hadi ama Giselle, onun o kadar da kötü olmadığını kabul etmelisin."

Giselle homurdanarak Prens'i şüpheyle izliyor.

Üçümüz mutfağa yöneliriz. Prens tezgaha yaslanır, gözleri benim her hareketimi takip eder. Fırından kekleri çıkarır, pişip pişmediklerini kontrol etmek için dokunurum. Onları soğutma rafına koyarım, sırtımı Prens'e dönerek.

O iniyor ve ben omzumun üzerinden bakınca, o da benim oklava ile vurduğum omzunu ovuşturuyor. Beyaz bandajı kanlı ve Georgie'nin onu poker ile vurmaya başardığını merak ediyorum. Buzdolabına gidip bir torba donmuş bezelye çıkarıyorum ve mutfağın diğer ucuna ona doğru atıyorum. O da onu göğsüne karşı yakalıyor ve teşekkür etmek için homurdanıyor.

Omzuna buz koymasına yardım etmek isterdim, ama ona çok yaklaşımdan korkuyorum. Dokunuşunun hatırası hala tenimde iz bırakmış durumda ve ona çok yaklaşırsam ona karşı koyabileceğimden emin değilim.

Onun yanında olmak, bir ateşin kenarında durmak gibi. Ateş, yakacak kadar sıcak.

Bu yüzden mesafemi koruyorum. Muffinlere geri dönüp, onları rafta düzeltiyor ve yeniden düzenliyorum. Georgie omzuyla bana dokunuyor.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum. "İyiyim."

Prens'e bir bakış atıyor ve sonra bana anlamlı bir bakış atıyor. Kaşları kıpır kıpır ve ben gülmeme engel oluyorum. Bir muffin'i tabağa koyup Prens'e dönerek ona sunuyorum.

"Majesteleri," diyerek muffin'i ona uzattım.

Dudakları gülümsemeye kıvrılır ve gözleri parlar. Muffini kabul ederken başını eğdiğinde, midemde bir titreme hissediyorum.

İkizlerin burada olmasına ilk kez değil, yine de memnunum. Onlar olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

YİRMİ LUCA

Keşke Ivy'nin arkadaşları burada olmasaydı. Onlar giderse ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Ellerimi beline dolayır ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırırdım. Onu mutfak tezgahının üzerine oturtur ve o mükemmel bacaklarından yırtık kot pantolonunu çıkarırdım. Sonunda amını tadardım, sıvılarını yalardım ve mutfakta, tam burada, o boşalana kadar onu yerdim.

Ama yapamam, çünkü yalnız değiliz. Muffinden bir ısırık alıp, tadı dilime değdiğinde gözlerimi kapatırım. Ivy çok güzel. İnleyerek bir ısırık daha alırım.

"Bir fırın açmalısın," diyorum.

Ivy ve arkadaşı birbirlerine bakıyorlar ve Ivy'nin yanakları kızarıyor.

"Biz de ona öyle söylüyoruz," diyor mavi saçlı kız. Kafasını sallıyor ve omzuyla Ivy'ye hafifçe vuruyor. Kızın gözleri bana dönüyor. "Bu arada, ben Georgie."

"Luca," diye başımı sallarım.

"Bu Giselle," diyor ve ikizine başını sallayarak selam veriyor.

Georgie, Ivy ile beni sırayla süzer ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. İkimize de başını sallar. "Yarın görüşürüz Ivy. Tanıştığımıza memnun oldum Majesteleri."

"Bekle," diyor Ivy, arkadaşlarına gözlerini kocaman açarak.

Georgie sadece göz kırpar ve ikizler kapıdan kaybolur. Ivy'nin omuzları düşer ve ben muffinimden bir ısırık daha alırım. Yavaşça bana döner ve gözlerini tekrar benimkilere diker.

"Yalnızız," diyorum, dudağımdaki kırıntıyı silerek. "Kız kardeşim yukarıda."

"Kız kardeşini görmeye gelmedim." "O zaman neden buradasın?"

Tabağımyı masaya bırakıp Ivy'ye doğru bir adım attım. Parmaklarımı yanağında gezdirip dudaklarıma bir gülümseme kondurdum. "Neden

burada olduğumu düşünüyorsun?"

"Oklava ile saldırıya uğramaktan hoşlanıyor musun?" "Saldırıyı yapan sen olursan hoşlanırım."

İşte orada, beni çılgına çeviren o seksi küçük kızarıklık. Ivy'nin yüzü benden uzaklaşıyor ve parmak uçlarımla onu tekrar bana doğru çekiyorum. Eğilip dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. Onu nazikçe, çekinerek öpüyorum, vücuduma eridiğini hissediyorum.

Öpücüğü derinleştirirken kolları boynuma dolanıyor, bacaklarını ayırıyor. Onu mutfak adasına doğru itiyorum, elim bacaklarının arasına iniyor.

O çok seksi ve soluk, yırtık kot pantolonunun altında ne kadar ıslak olduğunu hayal edebiliyorum. Kumaşın üzerinden onu tahrik ediyorum, parmaklarımı üzerinde gezdirip dudaklarını dudaklarımla ele geçiriyorum. O inliyor, gömleğimi kavrayıp beni kendine çekiyor.

Ivy'nin hareketleri sarsıntılı, neredeyse dengesiz. Ona her dokunduğumda, o kadar duyarlı davranıyor ki, sikim zonkluyor. Onun çıplak tenine tekrar dokunsam nasıl hissedeceğini sadece hayal edebiliyorum.

Parmaklarımla pantolonunun fermuarını açıp düğmeyi çözdüm. Ivy pantolonunu giymiş, bana iri gözlerle bakıyordu. Bir gözünden diğerine, maviden yeşile, sonra tekrar maviye baktım. Elimi külotunun altına soktuğumda, tırnaklarının omuzlarıma batığını hissettim.

Poison çok, çok ıslak. Onu tatma düşüncesiyle ağızım sulanır ve inlerim. Dudaklarım tekrar onun dudaklarına yapışır ve elim bal gibi ıslaklığını daha da derine kaydırırım.

Ivy inliyor, kalçalarını bana doğru itiyor ve çılgınca öpüyor, ben parmaklarımı onun tomurcuğunun üzerinde gezdirirken bacakları titriyor.

Ona dokunduğumda, hassas sinir demetinin etrafında parmaklarımı döndürdüğümde, Ivy irkilir. Elini göğsüme koyar ve beni nefes nefese iterek uzaklaştırır.

"Bekle, dur," diyor.

Kaşlarımı çatarak geri çekildim. "Canını mı yaktım?" Ivy başını salladı. "O değil."

"Söyle bana." Bir tutam saçını kulağının arkasına koyup, tekrar kırmızı dudaklarına öpücük kondurmak için eğildim. Dudakları benimkilerde kalakaldı ve parmaklarını saçlarımla arasında gezdirdi.

Geri çekildiğimde, Ivy'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Alt dudağı titriyordu, ta ki dişlerinin arasına çekene kadar.

"Ne oldu?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Yapamıyorum... Seninle bunu yapamam." "Ne demek istiyorsun?"

"Yanlış, Luca." Pantolonunu ilikleyip benden uzaklaşır.

Adımın onun ağzından çıkması hoşuma gidiyor. Kafamı sallıyorum. "Asla yanlış olamaz."

"Kız kardeşim..."

"Kız kardeşin her şeyi hazır buluyor," diyorum. "Bir kez olsun kendin için bir şeyler yapmaya ne dersin?"

Ivy'nin yanakları kıpkırmızı olur ve gözlerini kaçırarak başını sallar.

Ivy'nin elini tutarak onu tekrar kendime çekiyorum. Parmaklarım çenesinden kayıyor ve yüzünü bana doğru çeviriyorum. Kalbim çarpıyor ve ağzım kuruyor.

Ona bağımlıyım. Bunu zaten biliyorum. Onu öpmek, günde birkaç kez aldığım haplardan daha iyi. Alt dudağını emmek, dünyadaki tüm otlardan daha iyi. Onu içmek, herhangi bir alkolün bana verebileceğinden daha fazla şey yapıyor.

O benim zehrim ve onu bırakmaya hazır değilim.

"Belki yavaş yavaş ilerleyebiliriz," diyor, gözlerini benimkilere doğru çekerek.

Umut göğsümde alevleniyor. O ne kadar yavaş gitmek isterse o kadar yavaş gideceğim. Başımı sallıyorum, burnumun ucunu onun burnuna değdiriyorum.

"İstediğin kadar yavaş."

"Ve kimsenin bilmesini istemiyorum. Kız kardeşime söylemenin bir yolunu bulana kadar."

"Anlaştık." diye fısıldayarak dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Tek kelime bile etmeyeceğim."

Ivy kollarını boynuma doladı ve bana sarıldı, ancak birkaç uzun saniye sonra geri çekildi.

Kalbim çarparken gözlerine bakıyorum. "Sanırım gitmeliyim," diyorum.

"Sanırım gitmelisin."

Ivy beni ön kapıya kadar geçirir. Merdivenlere bir göz atar, sonra bana hızlıca bir öpücük verir ve ben arabama doğru yürürüm.

Bunun bana mavi toplar ve sırtımda birkaç ekstra çürük dışında ne yararı olduğunu bilmiyorum, ama eskisinden daha hafif hissediyorum.

Ertesi sabah, mutfakta Ivy'yi arıyorum. Pastane odasının kapısındaki pencereden beni görüyor ve dudaklarında hızlı bir gülümseme beliriyor. İçimi bir heyecan kaplarken uzaklaşıyorum.

Sonraki üç hafta boyunca durum böyle devam eder. Her sabah mutfakta Ivy'yi ararım. Bazen benimle birlikte kaçmayı başarır. Haftada birkaç gün, kız kardeşi için çalışmak üzere eve gitmeden önce benimle bir saat geçirecek vakti olur.

Ona yeni bir telefon alıyorum, çünkü istediğim zaman onunla konuşamayacağımı düşünmeye dayanamıyorum.

"Telefonumun olmaması bana bir tür özgürlük hissi veriyordu. Sosyal medya yok, magazin dergileri yok, sadece huzur var," diyor gülümseyerek.

"Hala özgürlüğün var, ama seni deli gibi kalede takip etmeden dışarı çıkarabilmek istiyorum."

Ivy gülüyor ve dudaklarını benimkilere bastırıyor. "Benim deli adamım."

Her fırsatta onu öpüyorum, ama bundan öteye geçmiyorum. Dudakları benimkilere her değdiğinde, ona olan ihtiyacım daha da artıyor. Elleriyle vücudumu okşuyor, ona dokunduğumda inliyor, ama sadece onun istediği kadar ileri gidiyoruz. İşleri yavaştan alıyoruz.

Onunla yakınlık kurmayı hiç deneyimleyeceğimi düşünmemiştim. Onu her orgazm ettiğimde, genellikle Farcliff Kalesi'nin karanlık bir köşesinde, gözleri şehvet ve hayretle doluyor ve bu da tüm vücudumu titretiriyor. Onun amını ilk kez tattığımda, neredeyse pantolonuma boşalacaktım.

İşleri yavaştan almak benim alışık olduğum bir şey değil. Birinin vücudunu santim santim keşfetmek daha önce hiç yapmadığım bir şey. Bir kadına gün be gün, saat saat, öpücük öpücük açılmak, bu benim için de Ivy için olduğu kadar yeni bir şey.

Hoşuma gitti. Her şey daha da yoğunlaştı. Onu bir an önce tamamen kendime ait yapmak istesem de, işleri yavaştan almak istiyorum.

Ama Ivy ürkek. Her seste irkiliyor ve her zaman yakalanmaktan korkuyor. Bir yanım, Margot'la birlikte olmam gerekirken benimle gizlice buluşmaktan hala suçluluk duyduğu için yavaş gitmek istediğini merak ediyor.

Günler geçtikçe onu görmek için sabırsızlanıyorum. Günümün en güzel kısmı bu. Genellikle saat on bir ya da on iki civarında ayrıldığında, ben çoktan ertesi sabahı hayal etmeye başlıyorum.

Vücudumdaki gerginlik kayboluyor ve kendimi giderek daha az ağrı kesici alırken buluyorum. Esrarı sadece geceleri, yatmadan hemen önce içiyorum. Bu daha çok bir alışkanlık.

Sonra, bir gün, hiç bir şey almıyorum.

O üç hafta boyunca Margot'a resmi etkinliklere eşlik ettim. Genelde medyayı görmezden gelirim, ama yeni başlayan ilişkimizle ilgili birkaç manşet gördüm. Kafamı sallayarak alay ettim.

Keşke bilselerdi.

Margot ile halka açık bir yere çıkmayı planladığımda, o sabah Ivy ile ekstra zaman geçirdiğimden emin oluyorum. Margot'un sadece bir iş olduğunu ona anlattığımdan emin oluyorum. Ivy'nin kız kardeşini öpmüyorum, o ilk geceden beri. Kolumu ona doluyorum ve paparazzilere gülümsüyorum, ama Ivy'nin benim için önemli olanın o olduğunu bildiğinden emin oluyorum.

Üç hafta sonra Cara ve Theo, Dante'ye Argyle'da katılmak için ayrılırlar. Beckett bir hafta daha kalır ve içimden bir ses bunun Margot'la vakit geçirmek istediği için olduğunu söylüyor.

Umurumda değil.

Kral ve Kraliçeye veda ettiğimde, Cara'nın gözleri beni arıyor. Theo'nun gözleri şüphe dolu. Beckett bana bakıyor ve kızgın görünüyor.

Onlara karşı kalbimde hiçbir kötülük yok. Veda ediyorum ve tek istediğim ertesi sabah Ivy'yi görmek.

Damon ve Dahlia ile birlikte çıktığımız ruh sağlığı turunun ilk gününde, kalabalık bir topluluğa açılış konuşması yapıyorum. Konuşmam bittiğinde, Dahlia'nın gözleri yaşlarla dolmuş. Bana sarılıyor.

"Çok güzeldi Luca. Sen ilham vericisin."

"O kadar emin değilim," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Yirmi dört saat boyunca etrafımda doktorlar, cerrahlar ve fizyoterapistlerden oluşan bir ekip vardı. İlham verenler onlar."

Etkinlikten sonra kalbim hafiflemiş hissediyorum. Uzun zamandır ilk kez kendimi geręekten zgr hissediyorum. Kazanın yükünden, iyileşmek için çektiğim işkenceden, yıllardır zihnimi rahatsız eden kötü düşüncelerden kurtuldum.

Belki de Cara'dan da kurtuldum.

Ivy'nin evine doğruca gidiyorum, çünkü onu görmem gerektiğini biliyorum. Kapıyı açıyor, kimse beni takip etmediğinden emin olmak için etrafına bakınıyor ve sonra dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Ona olan arzusun kontrolünü sağlamak gittikçe zorlaşıyor. Her dokunuşunda ona daha çok ihtiyaç duyuyorum.

"Bu gece seni burada beklemiyordum," diyor, arkamdan kapıyı kapatarak. "Konuşma nasıldı?"

"Sanki YouTube'da izlememişsin gibi soruyorsun," diyorum gülümseyerek. Ivy kızarır ve gülümser. "Beni bu kadar iyi tanıyor musun?"

"Konuşmamı nasıl buldun?"

"Harikaydı Luca. Bu turneye çıkıp hikayeni paylaşmaya karar verdiğin için mutluyum."

"Kalmak için iyi bir bahanem vardı," diyorum ve ona sarılıyorum. Ivy merdivenlere bakıyor, Margot'un bizi görmesinden endişelendiğini biliyorum. şatoda saklanmak çok zor değil, boş odalar ve gizli köşeler var. Kimse beni rahatsız etmiyor.

Ancak burada Ivy'nin gergin olduğunu anlayabiliyorum. Derin bir nefes alıyor. "Sana bir şey göstereyim."

Kızım elini elime sokar ve beni tekrar arka kapıya doğru çeker. Ivy, merdivenlerin önünden geçerken tekrar merdivenlere bakar, sonra omuzlarını dikleştirir ve dışarı çıkar. Arka bahçelerini kaplayan devasa havuzun etrafından dolaşıp, uzak tarafta bulunan bir kulübeye doğru yürürüz.

Ivy kapıyı açar ve ışıkları yakarak rahat bir havuz evini ortaya çıkarır. Köşede bir divan ve karşısında bir bar bulunan bir eğlence alanı vardır.

Ivy eliyle işaret eder. "Keyfine bak."

Köşedeki masaya doğru yürüdü, lambayı açtı ve kalın bir dosya çıkardı. Arkasına yaklaştım, onu masaya dayayarak saçlarının kokusunu içime çektim.

Yumuşak bir iniltiyle bana yaslanır ve sonra tekrar dosyaya döner. Dosyayı açtığında, eskizler, kat planları ve logolar görürüm. Hatta tatiller için özel gün tarifleri içeren bir menü bile hazırlamıştır.

"Bu benim pastanem," diyor basitçe.

Onun yanına yaklaşmak için bir adım atıp masa sandalyesine oturuyorum. Dosyaları gözden geçirirken kaşlarım kalkıyor. "Bunu gerçekten iyi düşünmüşsün."

Ivy başını sallar. "Yıllardır planlıyordum."

"*Spoonful of Sugar*," diyorum, elle çizilmiş logo tasarımlarıyla dolu sayfayı parmaklarımla okşayarak.

"İsmi beğendin mi?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Ivy eskizlerden birini işaret ediyor. "Bir fırın açsaydım, bu logoyu seçerdim."

"O zaman neden yapmadın?"

"Çünkü kız kardeşimin bana ihtiyacı var," diye cevaplar basitçe, bana dönerek. "Ona her şeyimi borçluyum ve onu korumak benim görevim."

"*Seni* korumak senin görevin," diye cevap veriyorum, elimle bacağının yanını okşayarak. Kot pantolonunun üzerinden bile, vücudunun verdiği his koluma sıcaklık yayıyor. "Arada bir kendini de düşünmelisin, Ivy."

Ivy iç geçirerek klasöründeki sayfaları çevirir. Yüzünde hüzünlü bir ifade belirir ve dudaklarını sıkıştırır. Bana biraz uzaklaşır, tıpkı birbirimize çok yaklaştığımızda her zaman yaptığı gibi.

"Aramızda olanlardan pişman mısınız?" diye soruyorum. Sesim tiz çıkıyor ve onun cevabından neredeyse korkuyorum.

Ivy burun kıvrır. "Hayır. Denesem bile pişman olabileceğimi sanmıyorum." "O zaman neden direniyorsun?"

"Seninle vakit geçirerek Margot'a ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Aile konusunda kararsız olmayı anlıyorum, ben de Theo ve

Cara'ya karşı hissettiğim gibi. Onlar benim Kralım ve Kraliçem, onlara hayatımı ve iyileşmemi borçluyum, ama aynı zamanda bana hayal edebileceğimden daha fazla acı çektirdiler.

Ivy içini çekip omuz silkiyor. "Ama öte yandan, belki de sen, Georgie, Giselle, kardeşleri ve beni tanıyan herkes haklıdır. Belki de kendi hayatımı yaşamam gerekir." Gözlerini bana dikip alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

Gözlerim vücudunda dolaşır — çok kıvrımlı, çok kadınsı, çok mükemmel. Nasıl dokunulmamış olabilir?

Parmaklarımla yanlarını okşayarak, başparmaklarımla göğüslerinin kıvrımlarını okşuyorum. Nefesini içine çekerek, elini kolumun üzerine kaydırıyor. Hafif bir dokunuş bile vücudumu aşırı heyecanlandırıyor.

Cara bana dokunduğunda hissettiğim boşlukla tezat oluşturan bu his, aramızda olanların gerçek olduğunu bana gösteriyor.

Ona daha önce hiç hissetmediği bir zevk vermek istiyorum. İlk kez içinde bir penis hissettiğinde yüzünün alacağı ifadeyi görmek istiyorum.

Ama böyle değil. Herkesin girebileceği küçük bir havuz evinde değil.

Ona bir prenses gibi davranmak ve onun da benim kadar bunu istediğinden emin olmak istiyorum. Onu nihayet elde ettiğimde, kral boyu bir yatağın üzerinde, abanoz saçlarının altında kuş tüyü yastıklar ve parmaklarını kıvrması için ipek çarşaflar olacak.

Parmaklarımla yüzünü okşuyorum ve Ivy bana bakarken gözlerini kırptırıyor

"Benim bakire olduğumu biliyorsun..." diyor, aklımdan geçenleri okuyarak. "Bu Bu... Bu bir sorun mu? Yavaş ilerlediğimizi biliyorum. Senin için çok mu yavaş?"

Gülümserim ve ona öpücük vermek için eğilirim. "Seninle ilgili hiçbir şey sorun değil, en azından bakire olman."

"İstemediğimden değil," diye kekeledi, yutkunarak. "Sadece... Bilmiyorum. Hiç başıma gelmedi."

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin."

"Kafamı karıştırıyorsun, Majesteleri. Luca. Ben..." Ivy bir anlığına gözlerini kapatır, sonra sonunda bakışlarını kaldırıp benimkilere bakar. "Sadece zamana ihtiyacım var."

Başımı sallarım. "Dünyadaki tüm zaman senin, Ivy. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Benim bir ucube olduğumu düşünmüyor musun?"

"Düşünüyorum, ama bakire olduğun için değil."

Ivy gülerek göğsümü okşadı. Beni divana çekti ve birlikte uzandık. Kollarımı ona doladım, parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Onu kollarımda tutmak çok güzeldi ve onun istediği kadar yavaş olacağımı zaten biliyordum.

YİRMİ BİR IVY

Şafak vakti, Prens Luca'nın kolları hala beni sarmış halde uyanıyorum. Gündüz yatağında oturarak gözlerimi ovuşturuyorum ve vücudumdaki sertliğe inliyorum. Havuz evinde bir soğukluk var. Titriyorum.

Prens saçlarını elleriyle karıştırarak her yöne dikleştirir. Esner ve sonra bana uykulu bir gülümseme atar.

Hiç bu kadar yakışıklı görünmemişti. Dağınık, uykulu ve tamamen benim.

Ufukta beliren güneş ışınlarına gözlerimi kırpıştırarak mutlu bir iç çekişle nefes veriyorum. Ayağa kalkıp kollarımı başımın üzerine uzatırken, heyecanla karnımda bir sızı hissediyorum. Luca'ya bir bakış atıp, tişörtümü başımdan çıkarıyorum.

Kaşları yukarı kalkar ve eli içgüdüsel olarak bacaklarının arasına gider.

Tek kelime etmeden sütyenimin kopçalarını açtım ve ayaklarıma düşmesine izin verdim. Prensın gözleri göğüslerimi taradı ve yumuşak bir nefes verdi. Ellerim pantolonuma doğru hareket ettiğinde, Prensın boğazı titredi.

Bana daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemiş gibi bakıyor, bakışları cildimde kıvılcımlar saçıyor. Doğrusu, kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Onun gibi bir erkeğin bana böyle bakması... Hiç böyle bir şey yaşayacağımı düşünmemiştim.

Kot pantolonumu açıp iç çamaşırlarıyla birlikte aşağı çekiyorum ve ikisini de tekmeliyorum. Tekrar ayağa kalkıyorum, çıplak.

Bu özgüvenin nereden geldiğini bilmiyorum, ama artık geri dönmek için çok geç. Luca'nın önünde hiç çıplak kalmamıştım ve bunu şimdi yapmak bana inanılmaz bir his veriyor. Güçlü. Seksi.

"Ivy..." Prens iç geçirir, gözleri vücudumu baştan aşağı süzer. Eli bacaklarının arasında gezer ve ben gülümserim, kızarıyorum.

"Yüzmeye gidiyorum."

Havuz evinden çıkarken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, bu da içimi sıcaklık dalgalarıyla dolduruyor. Havuzun içine atladığımda, soğuk su bile beni serinletmiyor.

Prens Luca beni yaramaz olmak istememe neden oluyor. Beni her şeye *hazır* hale getiriyor. Sanki benim varlığından bile haberdar olmadığım bir parçamı ortaya çıkarmış gibi.

Benim sınırlarımdan şikayet etmemesi, onun yanında kendimi daha rahat hissetmemi sağlıyor. Son üç buçuk hafta boyunca, onun yanında hiç baskı hissetmedim veya utanmadım. Her zaman olan biteni kontrol altında tuttuğumu hissettim ve o da yavaş ilerlemek istediğimi saygıyla karşıladı. Bu, kendimi ona vermek istememi sağlıyor... Sadece bunu yapmak için cesaretimi toplamam gerekiyor.

Parmaklarımla havuzdaki suyu karıştırırken, havuz evine dönüp baktım ve önümdeki manzarayı görünce nefesim kesildi.

Prens Luca'nın çıplak vücudu kapıyı dolduruyor. Bakışlarım onun bacaklarının arasına, elinin çok kalın, çok uzun, çok güzel penisini kavradığı yere düştüğünde boynum kızarıyor.

O şey içime sığar mı acaba?

"Beni öldüreceksin, Poison," diye nefes nefese, büyük eve bakarak söylüyor. Benimle birlikte suya giriyor, soğuktan keskin bir nefes alıyor. Ona doğru yüzüyorum, kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doluyorum. Aramızda sıkışmış olan uzunluğunu hissedebiliyorum ve bu beni heyecanla titretiriyor.

Prens bir an için gözlerini kapatır ve ellerini suyun altında sırtımda gezdirir. Yüzümü boynuna gömerek, yataın içinde onu hissettiğimden beri aklımda olan bir şeyi sormak için cesaret toplarım. Kalenin karanlık köşelerinde birbirimizi okşarken bile yapmadığımız bir şey.

"Luca," diyorum

yumuşak bir sesle.

"Evet, Poison?"

"Sen boşaldığında nasıl göründüğünü görmek istiyorum." Sesim neredeyse bir fısıltı. Konuşurken dudaklarım boynuna değiyor ve bir an için beni duyup duymadığından bile emin olamıyorum.

Prensın elleri belimi sıkıca kavrar. "Senin önünde mastürbasyon yapmamı mı istiyorsun?"

Cevap vermek için sesime güvenemediğimden başımı sallıyorum. Sertliği aramızda zonkluyor ve Prens'in eli öne kayarak göğsüme dayanıyor. Benden uzaklaşıyor ve bana bakmamı zorluyor. Yüzümü incelerken parmakları boynumun dibini okşuyor.

Yüzümün ısındığını hissediyorum ve cildimin ateş kırmızısı olduğuna eminim.

Prens başını sallayarak nefes verir. "Bu muhtemelen bana söylenen en seksi şey."

YİRMİ İKİ MARGOT

Tavan vantilatörü dönüyor, dönüyor, dönüyor. Uyumadım. Güneşin ilk ışınları gökyüzünü delmeye başladığında, yanıma dönüp Prens Beckett'in uyuyan halini izliyorum.

Onunla yatmamalıydım. Yatmamam gerektiğini biliyorum.

Ama ben zayıf ve yalnızdım. Prens Luca'nın ruh sağlığı turu için yaptığı açılış konuşmasını izledikten sonra kendimi boş hissettim. Prens Luca her zamanki gibi mesafeli davranıyordu ve mümkün olan en kısa sürede yanımdan ayrıldı. İlgisizliği canımı yakıyordu, bunu itiraf etmek ne kadar acınası olsa da.

Sonra Beckett evime geldi. Kapıma güzel bir şarap şişesiyle gelen yakışıklı bir prene hayır diyebilir miyim?

Görünüşe göre hayır.

İç çekerek, ellerimin tabanıyla gözlerimi ovuşturuyorum.

Neden yaptığımı biliyorum — yavaş yavaş kontrolümü kaybediyorum. Bunun nedeni, dolabımın arkasında, yıllardır giymediğim eski kazakların arkasında duran o küçük beyaz zarf.

Hâlâ mühürlü ve hâlâ beni işkence ediyor.

Belki de Prens Beckett ile yatmak, kendimi oyalamanın bir yoluydu. Kendimi iyi hissettirecek bir şey arıyorum.

Bu düşünce beni neredeyse güldürüyor, ama onu uyandırmak istemiyorum, bu yüzden sesimi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum.

Tabii ki bu beni iyi hissettirmedi. Üç yıldır orgazm olmadım, ne bir partnerle ne de tek başıma. Zihnimde beni rahatlamamı engelleyen bir şey var.

Belki de ben sadece bozukumdur.

Prens Beckett inliyor, uykusunda hafifçe iç çekiyor, yatakta dönüp bana doğru dönüyor. Gözleri kapalı kalıyor, burnundan hafif bir horlama sesi çıkıyor.

Artık dayanamıyorum. Zarf ilk geldiğinde, test sonuçlarına bakmaya çok korkmuştum. Ivy'ye yalan söyledim, negatif çıktığını söyledim. Aylardır inkâr içinde yaşıyorum ve bu da beni, aslında umursamadığım bir prensle yatmak gibi aptalca şeyler yapmaya ve Ivy'nin zamana ihtiyacı olduğunu bildiğim halde ona yapışık kalmaya itiyor.

Korkularımla yüzleşme zamanı geldi. Bilmem gerek.

Yorganın altından kayarak çıkıp, dolaba doğru parmak uçlarında yürüdüm ve kazak yığınının arkasına uzandım, parmaklarım zarfın keskin köşesine dokunana kadar etrafı yokladım. Ellerim titreyerek zarfı çıkardım ve dolabın kapısına baktım.

Beckett hâlâ horluyor.

Tereddüt edersem bunu yapamayacağım, bu yüzden tereddütlerimi bastırıp derin bir nefes alıyorum ve test sonuçlarını açıyorum.

Zarf yere düşüyor, tek sayfalık kağıdı çıkarıyorum ve kalbim hızla çarparak kağıdı açıyorum.

İşte bu.

Geleceğim.

Hayatım.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve kağıt üzerindeki bulanık kelimeleri okuyamıyorum. Dişlerimin arasından nefes alıp, birkaç kez gözlerimi kırpiyorum.

Negatif çıkacak. Öyle olmak zorunda. Her şey abartıldı. Aptalca davrandım. Her şey yoluna girecek. Negatif çıkacak. Negatif. Negatif.

Göz

kırp.

Yanlış.

Pozitif.

Kaşlarımı çatıp başımı sallıyorum. Sonra mektubu baştan tekrar okuyorum, o kelimeye geldiğimde değişmiş olmasını umarak.

Değişmedi.

Olumlu. Olumlu. Olumlu.

Kelimenin her harfi göğsümü delen bir kurşun gibidir.

Giyinme odamda dururken, kök salıyorum. Kıpırdayamıyorum.

Öleceğim.

İlk gözyaşım gözümünden düşüp test sonuçlarının üzerine düşüyor. Gözyaşımın kağıda çarpma sesi kulağıma silah sesi kadar yüksek geliyor ve beni kağıdı buruşturup dolabın köşesindeki bir bota tıktırmaya zorluyor.

Nefes alıyorum ama yeterince hava alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Dolaptan sendeleyerek çıkarken, görüşüm bulanıklaşmaya başlayınca boğazımı tırmalıyorum. Vücudum terli ve saçlarım kafama yapışmış durumda, Prens Beckett ise daha yüksek sesle horluyor.

Dengesizim. Yatağımın yanındaki masaya çarparak geçmeye çalışırken, bir bardak suyu yere düşürdüm. Bardak kırıldı ve Beckett uyanarak sıçradı.

Tökezleyerek banyoya gitmeye çalışıyorum. "Margot?"

Ona dönüp ağzımı açtım ama nefes alamıyorum.

"İyi misin?"

Ellerim boğazıma gidiyor. Zorlukla nefes alıp yutkunuyorum.

"Yardım edin," diyorum boğuk bir sesle.

"Ne oldu?"

"Panik." Nefes alıyorum. "Panik."

"Panik mi? Bu ne demek? Panik atak mı?"

Dizlerimin üzerine çöküp gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve vücudumun kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışıyorum. Terapistim ne demişti? Bu durumda ne yapmalıyım?

Hatırlayamıyorum. Düşünemiyorum. Düşüncelerim parçalanmış durumda.

"Bekle," diyor Prens Beckett, aceleyle kalkıp banyoya doğru yöneliyor. "İlaçların var mı? Neye ihtiyacın var? Ne yapayım?"

Yere sürünerek, kendimi duvara dayadım. Ellerim pencere pervazını buldu ve kendimi yukarı çekerek dışarıya baktım.

Ivy'yi çıplak halde bir adamı havuz evine götürürken görünce kaşlarımı çattım. Adam da çıplaktı. Gördüklerimi anlamaya çalışırken gözlerimi kısarak onlara baktım, burnum pencereye değiyordu. Adam bana sırtını dönmüş, sonra binanın içine girmişti.

"Oh, hayatta olmaz," diyor Prens Beckett arkamda.

Prens'e dönüp baktığımda, gözlerinin parladığını ve dudaklarının köşelerinin aşağı doğru kıvrıldığını görüyorum. Yüzü kararmış. Siyah. Öfkeli.

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum.

Hayal görüyorum.

Ivy'nin erkek arkadaşı yok, hiç olmadı. İkimizden saf olan o. Annemize bakmak için geride kalan o. Bana bakan o.

Bu büyük evi ve tüm bu parayı hak eden kişi o. Her şeyim parçalanıyormuş gibi hissettiğimde beni ayakta tutan kişi o.

Prens Beckett, Ivy'nin biriyle görüşmesini neden umursasın ki?

Nefes al.

Biraz hava çekiyorum.

Huntington hastalığına yakalandım. Öleceğim.

Düşüncelerim karmakarışık. Parmaklarım pencere pervazına gömülüyor ve Prens Beckett'in benden uzaklaştığını hissediyorum. Pencereden dışarı bakıyorum, ciğerlerimin sıkışması ve kalbimin çarpıntısından başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Ivy ve adamın izi yok. Havuz kenarındaki gölgeler, havuzdan küçük müştemilata doğru ıslak ayak izleri olduğunu gösteriyor gibi, ama gözlerimi kırptığımda bulanıklaşıyorlar.

Hayal görüyorum. Orada

hiçbir şey yok.

Ivy'nin erkek arkadaşı yok.

Prens Beckett arkamda hareket ediyor ve ben onun elini omzumda, kollarını etrafımda, sesini kulağımda hissetmeyi bekliyorum.

Teselliye

ihtiyacım var.

Sevgiye

ihtiyacım var.

Bunun yerine, keskin bir şey kolumu sıkıştırdığında çığlık atıyorum. Prens Beckett'in elinde bir şırınga ile vücuduma bir sıvı enjekte ettiğini görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Çığlık atmaya çalışıyorum ama sesim çıkmıyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama uzuvlarım çok ağır. Kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor.

Son gördüğüm şey, Beckett'in kolumdan şırıngayı çıkarırkenki çirkin sırtışıdır.

YİRMİ ÜÇ IVY

LUCA Şezlongun üzerine bir havlu serer ve üzerine uzanır. Vücudumuz hala havuzdan damlayan suyla ıslaktır ve tüylerim diken diken olur.

Bunun nedeni soğuk mu, yoksa Luca'nın vücudunu görmek mi, bilmiyorum.

Gözleri yarı kapalı bir şekilde bana bakıyor ve kolunu bana doğru açıyor. Yanına sokuluyorum, gözlerimle onu içime çekiyorum. Her şeyini.

Fazla konuşmuyoruz. Aramızdaki hava ağır ve midemin derinliklerinde heyecan dalgaları yükseliyor.

Başımı omzuna yaslayıp, kalın penisini eliyle kavradığını izliyorum. Parmaklarım kendi keşif görevlerine çıkıyor, göğsünden aşağıya doğru inip karın kaslarının hatlarını takip ediyor ve sonunda uyluğuna yerleşiyor.

Prens, tek kelime etmeden, bana dokunmam için bir davet olarak penisini bırakıyor. Cildinin bu kadar pürüzsüz ve kadifemsi olması beni şaşırtıyor. Parmaklarım zar zor etrafını kavlıyor ve ağzım kuruyor.

Eğer onu içime sokarsa kesinlikle acıyacak.

Yutkunarak, bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. Bunun yerine, elimi onun sertleşmiş organı üzerinde yukarı aşağı hareket ettirerek izliyorum. Elimi hareket ettirdikçe karın kasları kasılmaya başlıyor. Başımı göğsüne dayadığımda, nabzının hızlandığını duyabiliyorum. Bir eliyle vücudumu saran Prens, yanında kendimi güvende ve rahat hissetmemi sağlıyor.

Diğer eli benim elimle birlikte hareket ediyor, onun penisini kavlıyor.

Kalbim hızla atıyor.

Sıcaklık içimi kaplıyor. Yanaklarım yanıyor ve gözlerim elimin hareketine kilitlenmiş durumda. Penisinin ucu gözlerimin önünde büyüyor gibi ve aniden onu tatmak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum.

Bir damla ön sıvı görüldüğünde, dayanamıyorum.
Ağırlığımı değiştirip penisine eğiliyorum ve onu dudaklarımın arasına Dudaklarım. alıyorum.

Prens düşük bir homurtu çıkarır, eli benim onun üzerine diz çökerken geri çekilir. Titriyorum, dudaklarımı daha da açarak dilimi onun ucuna sürtüyorum.

Tuzlu, ama hoş olmayan bir tadı yok.

Bir erkeğe oral seks yapmanın aşağılayıcı olduğunu düşünürdüm. Biraz iğrenç olduğunu düşünürdüm ve bunun cazibesini anlamazdım. Bundan zevk alacağımı hiç düşünmemiştim. Bunun beni bu kadar güçlü, bu kadar seksi, bu kadar kontrol sahibi hissettirebileceğini hiç fark etmemiştim.

Prens Luca — güçlü, kaslı, aşırı erkeksi — ellerimde tereyağı gibi eriyor. Ağzımı başının üzerinde gezdirirken inliyor, parmaklarını sırtıma geçiriyor.

Onu ağızıma daha fazla alıyorum, gözlerimi kapatıp tadını çıkarıyorum. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum ve onunla birlikte inliyorum.

Bu aşağılayıcı bir şey değil. Bu şehvetli ve seksi bir şey. Prens'e son üç hafta boyunca benim için yaptıklarından sonra biraz zevk vermek beni mutlu ediyor.

Onun boşalmasını *istiyorum*. Benim hissettiğim kadar iyi hissetmesini istiyorum. Bunu onun için yapmak istiyorum.

Prens'in dudaklarından bir inilti kaçıyor ve penisinin zonkladığını hissediyorum.

Başımı kaldırıp Luca'ya bakıyorum.

"Yaklaştın mı?"

Başını sallar, konuşmak ister gibi dudaklarını aralar ama konuşamaz. Yüzü tamamen gevşemiştir. Yavaşça gözlerini kırpar ve bakışlarını şişmiş dudaklarıma indirir. Elini tekrar benimkinin üzerine koyar ve birlikte ellerimizi onun penisi üzerinde gezdiririz.

Sonra, olan olur.

Dudaklarım açılır ve nefesim kesilir, beyaz, yapışkan tohumun onun penisinin ucundan fışkırmasını izlerken. Penisini kendine doğru eğerek, tohumun göğsüne ve karnına sıçramasını sağlar. Tekrar, tekrar ve tekrar, penisi elim altında zonklar ve onu spermle kaplar.

Spermilerin karın kaslarının arasındaki çukurlarda birikmesini izliyorum. Bir damla sperm yanından aşağıya damlıyor ve ben parmağımla onu durdurmak için hareket ediyorum.

Ne yaptığımı fark etmeden, parmağımı ağzıma götürüp tadına bakıyorum. Prens'in gözlerine bakınca, o homurdanıyor ve başımı sallıyor.

"Beni öldüreceksin."

"Tuzlu. Biraz acı." Burnumu kırıştırıyorum. "Hiç iyi değil."

O iç geçirip başını yastıklara yaslar. Ben başka bir havlu alıp ona uzatırım ve o kendini temizlerken büyülenmiş gibi onu izlerim.

İçimde merak ve arzu karışımı garip bir duygu dolaşıyor. Onu böyle görmek beni tahrik ediyor — benim yaptığım bir şeyden dolayı tamamen tatmin olmuş — ama yakıcı, ihtiyaç duyulan bir şekilde değil. Sanki içimde derin, sabit bir titreşim var. Yanına sokulup başımı omzuna yaslıyorum.

O da başımın üstünü öpüyor ve kollarını bana doluyor.

"Bu merakını giderdi mi?" Sesinden gülümsediğini duyabiliyorum.

"Evet, teşekkürler."

"Her zaman memnuniyetle."

Gülümsüyorum, yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Utanmıyorum. Sadece kızarıyorum çünkü seksin böyle olabileceğini hiç hayal edemezdim — rahat, seksi ve eğlenceli.

Telefonumun alarmı çaldığında inlerim. "İşe gitmek için kaleye gitmem gerek," derim. "Seni götürürüm."

Prensin yüzüne bakıyorum. Bana doğru eğiliyor ve gülümseyerek burnumun ucuna hafifçe bir öpücük konduruyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin

misin?" "Ne demek istiyorsun?"

"Biz, birlikte, kaleye gitmek mi?"

Prens dudaklarını büzüyor ve omuz silkiyor. "İyi fikir olup olmadığı umurumda değil. İnsanların bizi birlikte görmesi umurumda değil, lvy. Ben seninleyim. Başka kimseyle değil."

"Eve nasıl döneceğim? Scooter'ımı alsam daha iyi olur bence."

"Nasıl isterseniz," diyor, zoraki bir gülümsemeyle.

Yanlış bir şey söylemişim. Prens'e hiç olmadığı kadar yakın hissediyorum, ama yine de aramızda aşamadığım bir mesafe var gibi geliyor.

Aramızda bir mesafe olması çok normal, o bir prens, ben ise bir pasta şefi. Bu ilişkinin bir geleceği yok ve ikimiz de bunu biliyoruz...

...ama bu, bir süreliğine bundan zevk alamayacağım anlamına gelmez, değil mi?

Gündüz yatağından kalkıp boynumu iki yana esnetiyorum, giysilerimi toplayıp giyiniyorum. Prens tekrar kollarıyla beni sarıp dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Seni ne zaman tekrar görebilirim?" diye fısıldadı.

Dudaklarım gülümser ve omuz silkerim. "Muhtemelen bir saat sonra kalede."

Dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde kalbim hızla çarpmaya başlar ve sonra yüzümde bir gülümsemeyle onun havuz evinden çıkmasını izlerim.

Eve döndüğümde her şey sessizdir. Karnım guruldadığından bir kase yulaf ezmesi yerim. Mermer tezgaha yaslanıp, son birkaç haftadaki olayları düşünürüm.

Üç haftadan biraz fazla bir sürede, sadece özensiz, sarhoş öpücükler yaşamış olmaktan, Prens Luca ile neredeyse sonuna kadar gitmeye kadar geldim.

Dudaklarımdan sürekli bir gülümseme eksik olmuyor ve tezgâhtaki meyve kasesinden bir muz alıyorum. Kahve makinesini çalıştırıp, kendi kendime şarkı söyleyerek mutfakta dolaşıyorum, mutluluğumun verdiği coşkuyla.

O beni tekrar görmek istiyor. Ben de *onu* tekrar görmek istiyorum.

Tüm olasılıklara rağmen, kız kardeşim yerine beni seçen bir erkek buldum, tersi değil. Erkeklerin genellikle ona baktığı şekilde bana bakıyor ve bu beni güçlü, seksi ve tamamen etkilenmiş hissettiriyor. Onunla dışarı çıktığında bile artık kıskanmıyorum. Onu kız kardeşiymiş gibi kolunu omzuna attığını görüyorum. Bana dokunduğu şekilde hiç de değil.

Ona tamamen güveniyorum.

Kahve makinesi gürültüyle çalışıyor ve ben yatak odalarına çıkan merdivenlere bakıyorum. Kız kardeşimi düşünürken, yüksek bir gürültü duyuyorum.

Kaşlarını çatarak, mutfak tezgahında yarım kalan muzları bırakıp merdivenlere doğru hafif adımlarla ilerliyorum. Merdivenlerin başında durup, boynumu uzatarak herhangi bir ses duymaya çalışıyorum.

Sürünme sesi ve belki de boğuk bir inilti duyuluyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve kulaklarımda alarm zilleri çalıyor.

Bir terslik var.

Merdiven korkuluğuna tutunuyorum, bir yandan merdivenleri koşarak çıkmak istiyorum, bir yandan da hareket edemeyecek kadar korkuyorum.

"Margot?" diye sesleniyorum, boş evde sesim tiz çıkıyor.

Cevap yok.

Boğazımda bir yumru oluşur ve kalbime sızan korkuyu silkelemeye çalışırım. Siyah bir el ciğerlerimi sıkar, içimdeki tüm havayı dışarı iter. Tam bir nefes almak zorlaşır.

Adım adım merdivenleri çıkıyorum. Margot'un odasına gidip kulağımı kapısına dayıyorum.

"Margot?" diye tekrar ediyorum, parmak eklemlerimle kapıyı tıklatıyorum. Yine hiçbir şey yok.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Korku damarlarımı donduruyor ve kendimi toplamak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Sadece uyuyor. Duyduğum gürültü, yataktan düşen bir şey ya da uykusunda yumruğunu duvara vurmasıydı. Karıştırma ve inleme sesleri kötü bir rüyaydı.

Her şey yolunda.

Ama kapıyı açmadan önce bile, her şeyin yolunda olmadığını biliyorum.

İyi olmaktan çok uzak.

Her şey parçalanmak üzere.

YİRMİ DÖRT LUCA

Farcliff Kalesi'ne geri döndüğümde, odama gidip yatağıma uzandım. Vücudum, havuz evinde olanlardan dolayı hâlâ titriyordu. Yıllardır ilk kez, sinir ağrısıyla uyanmıyordum.

Yürüebiliyorum. Hareket edebiliyorum. Gülebiliyorum, konuşabiliyorum ve Ivy'nin ellerini vücudumda hissedebiliyorum, sanki iğnelerle dolu bir yatakta yatıyormuşum gibi hissetmeden. Günlerdir ağrı kesiciye ihtiyacım olmadı. Bir haftadan fazla süredir sigara içmedim.

Başımı yana çevirdiğimde, komodinin üzerinde yeni bir ağrı kesici şişesi görüyorum.

Doktor ben bayginken getirmiş olmalı.

Küçük beyaz şişeyi elimde çevirip, içindeki hapların çıkardığı sesi dinliyorum. Bu haplar benim için her şeydi. Son beş yıldır beni uyuşukluk bulutuyla örtüyorlardı. Vücudum beni yüzüstü bıraktığından beri benim dayanağım oldular.

Başlangıçta ağrı kesiciler yaşamama yardımcı oldu. Tekrar yürümeyi öğrenmemi sağladılar ve günlük hayatımı sürdürmemi mümkün kıldılar.

Şimdi, onlara farklı bir şey için güvendiğimi fark ettim.

Peşinde olduğum şey fiziksel uyuşukluk değil. Beni çeken şey zihnimdeki kimyasal sis. Şişeyi tekrar sallayarak iç çekiyorum.

Ivy beni yeniden yepyeni hissettirebiliyorsa, bunlara neden ihtiyacım olsun ki?

Belki de doktorlar haklıdır ve sinir ağrılarımın çoğu psikosomatiktir. Bunlar bedenimden değil, zihnimden kaynaklanıyor.

İlk başta, doktor ağrının kafamda olabileceğini söylediğinde, çok ama çok kırılmıştım. Nasıl bana bunu hayal ettiğimi söyleyebilir? Nasıl vücudumun sağlıklı olduğunu ima edebilir,

Yatağa uzanamadığım halde, omurgam dev birinin elleriyle parçalanıyormuş gibi hissettiğim halde?

Şimdi doktorun haklı olabileceğini anlıyorum.

Hayal görmüyordu, zihnim hastaydı, bedenim değil.

Şimdi ağrım yok. İlaçsız. Hap, esrar veya alkol olmadan.

Cara olmadan.

Bu düşünce beni yıldırım çarpmış gibi etkiledi. Son üç hafta içinde Cara'yı, son beş yılda bir günde düşündüğümde daha az düşündüm. Kendi tırnaklarımla gözlerimi oyma ya da derimi şerit şerit yırtma isteği duymadım.

Basitçe söylemek gerekirse, onu hiç umursamadım.

Ciğerlerimdeki havayı boşaltarak bacaklarımı yatağın kenarına sallandırıyorum. Hap şişesini banyoya götürüp kapağını açıyorum.

Kaşlarımla çatarak, mührün kırıldığını fark ettim.

Şişenin üstündeki pamuk topunun altından birkaç hapi avucuma döktüm.

Onlara bakarken, göğsümün derinliklerinde bir şeyler kıpırdanıyor.

Eski günlerin hatrına birkaç tane almalısın, diye bir ses kafamın içinde cızırdar. Uyuşukluğu bir kez daha kov. Bugün hiçbir şey hissetme, yarın vazgeçebilirsin. İstedikğin zaman bırakabilirsin, neden son bir kez daha tadını çıkarmayasın?

Bu düşünceler kan dolaşımına sızıyor ve ben haplara bakıyorum. Elim titremeye başlar.

Sadece bir tane zararı olmaz. Gerisini at.

Fikrimi değiştirmeden önce şişenin içindekileri tuvalete boşaltıyorum ve sonra avucumda kalan altı hapi inceliyorum.

Ağır geliyorlar. Tek yapmam gereken avucumu aşağı doğru eğmek, o zaman diğerleriyle birlikte tuvalete düşecekler.

Ama ben yapmıyorum.

Onlara bakıyorum, kafamdaki sesi dinliyorum.

Hadi, diyor. Eğlenceli olacak. Kafayı bul. Uyuştur kendini. Son bir kez.

Titrediğimi fark ediyorum. Yukarı bakıyorum ve aynada kendimi görüyorum, bana bakan görüntüye şok oluyorum. Çökmüş yanaklar, karanlık gözler.

Ben böyle mi görünüyorum?

Aynada kendime bakarken, o sesin ne olduğunu anlıyorum.

Bu bağımlılık.

Bu kötü, sinsi bir bağımlılık, sırtımda bir maymun gibi bana yapışıp kalıyor. Pençelerini derime derinlemesine batırmış durumda — o kadar derin ki, bağımlılığın benim bir parçam olduğunu düşünüyordum.

Gerçek benliğimin.

Parmağımı hapların üzerine kapatıp aynadan gözlerimi kaçıyorum.

Ben bağımlı değilim. Acı çekiyorum. Omurgamda bir yaralanma var. Bana felç olduğumu söylediler. Bu haplara ihtiyacım var.

İhtiyacım var, ihtiyacım var, ihtiyacım var. Şimdi ihtiyacım var.

Elimi tekrar açarak, küçük, yuvarlak, beyaz haplara bakıyorum. Birini ters çeviriyorum ve yan tarafında 'T' harfi basılı olduğunu fark ediyorum. Bu işaret hep orada mıydı? İncelemek için yüzüme yaklaştırıyorum, ama hapları yaklaştırdıkça, onları almak istemem daha da artıyor.

Kafamdaki ses bağılıyor.

Evet, evet, evet. Al onları. Hemen al. Kafayı bul.

Artık dayanamıyorum. Hapları ağızıma atıp gözlerimi kapatıyorum.

Tadı hep bu kadar acı mıydı? Haplar bir saniye dilimin üzerinde durur. Kaplamaları ağızımın ısıyla erimeye başlar ve tatlı rahatlamanın sadece birkaç dakika uzaklıkta olduğunu bilirim.

Hiç ihtiyacım olmayan tatlı bir rahatlama.

Sonunda o kadar da tatlı olmayan tatlı bir kurtuluş.

Hiç de kurtuluş olmayan tatlı bir kurtuluş. Bu, kendim için hap hap inşa ettiğim bir hapishane.

İçimde, varlığından haberdar olmadığım bir yerden güç fışkırıyor. Göğsümün derinliklerinden başlayarak damarlarımdan yukarı doğru yükseliyor ve kafamdaki sesi dışarı itiyor.

Tuvalete eğilip, ağrı kesicileri tükürüyorum ve panik içinde, telaşla sifonu çekiyorum. Tuvaletin üzerinde nefes nefese, hapların akıp gitmesini izliyorum.

Akan suya tükürürken, dudaklarımdan bir salya damlası düşer. Göğsüm inip kalkar ve gözlerimi sıkıca kapatırım. Gözyaşlarım klozete damlar ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Dilim uyuşmuş gibi hissediyorum. Ağzımda acı bir tat var ve tekrar kaseye tükürüyorum.

Daha önce hapları aldığım da böyle bir hisse kapılmamıştım. Bu sefer hapları yutmak yerine dilimde tuttuğum için mi böyle oldu acaba?

Hap şişesine uzanıp etiketi okudum.

Aylardır kullandığım ağrı kesicilerle aynı. Mühürü parmaklarımla okşayarak, kırık olduğunu hatırlıyorum.

Kafamı sallayarak, banyo duvarına yaslanıyorum.

Aynı haplar olup olmadığı önemli değil. Artık yoklar.

Muhtemelen sürekli aldığım için acı tadını hiç fark etmedim. Şişeyi çöpe atıp başımı duvara yasladım...

...ve Ivy'yi düşünüyorum. O benim ihtiyacım olan tek zehir. Damarlarımda dolaşmasını istediğim tek zehir o.

Nefesimi verip gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Parmak uçlarımda ve ayak tabanlarımda karıncalanma hissi başlar. İnleyerek banyo zeminine yan yatıyorum.

Onları almalıydın. Aptaldın, aptaldın, aptaldın.

Şimdi acıyı dindirecek hiçbir şeyin yok.

Dişlerimin arasından nefes alıp, kendimi kaldırıp ayağa kalkarım. Giysilerimi çıkarır, duşa girer ve suyu en sıcak dereceye ayarlarım. Kendimi yıkar ve karıncalanma hissi geçene ve ses sakinleşene kadar Ivy'yi düşünürüm.

Duştan çıktığımda, buhar etrafımı sarar ve banyonun her yerini buğular. Elim aynaya sürerek, yine kendi gözlerime bakarım.

Berrak.

Kalbim sakinleşir. Çöp kutusuna atılmış boş ilaç şişesine bakarım ve dudaklarım gülümser.

Zihnimdeki sis dağıldı. Kalçama bir havlu asarak yatak odasına çıkıyorum ve pencereden içeri süzülen parlak güneş ışığına bakıyorum.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, maymun sırtımda değil. Bağımlılığın pençeleri etime batmamış. Özgürüm.

YİRMİ BEŞ IVY

MARGOT'UN YÜZÜ korkutucu bir gri tonunda. Ağzının kenarlarında beyaz, köpüklü tükürük birikmiş. Elleri, yatağın ayak ucunda uzandığı göğsünün yanında kıvrılmış. Halıdaki sürüklenme izleri, pencereden oraya sürünerek geldiğini gösteriyor.

Donup kalıyorum.

Sadece bir saniye sürer, hatta bir saniyeden bile az, ama sonsuzluk gibi gelir. Kız kardeşimin odasının kapısında durmuş, önümdeki manzarayı anlamaya çalışıyorum.

Kanım donuyor. Dudaklarım karıncalanıyor ve parmak uçlarımdaki hissi kaybediyorum.

Sonra bir çığlık duyulur ve bir an sonra bunun benden geldiğini fark ederim.

Margot'a doğru atılıyorum, omuzlarından tutuyorum ve adını haykırıyorum. Yüzüne tokat atıyorum —istediğimden daha sert— ve başı yana düşüyor.

Boğazım yanıyor. Midem o kadar aşağıya iniyor ki, neredeyse kanlı bir yığın halinde yerde göreceğimi sanıyorum.

Sırtı dikenli tel gibi göğsümü sıkan, saf, beyaz bir korku beni sarıyor. Tekrar çığlık atıyorum, telefonumu bulmak için çabalıyorum. Telefonun mutfakta olduğunu fark ediyorum ve umutsuzluk beni parçalamaya başlıyor.

Odayı tararım, ama görüş alanımın kenarları kararır. O anda nefes almayı hatırlarım.

Dişlerimi sıkarak nefes alıyorum, kız kardeşimin cep telefonunu ararken ayağa kalkmaya çalışıyorum. Telefonu kapmak için uzanıyorum ve komodinden alıyorum. Telefon parmaklarımdan kayıp halının üzerine düşüyor.

"Dayan, Margot," diye hırıltıyla söylerim, telefona doğru sürünerek.

Parmaklarım o kadar titriyor ki, ilk iki denememde acil numarayı yanlış çeviriyorum. Sonunda telefon çalıyor. Telefonu omzum ve kulağım arasında tutuyorum ve Margot'un yanına geri dönüp başını kucağıma alıyorum.

Hattın diğer ucunda sakın bir kadın sesi duyulur. Sözleri bulanık, sanki bana çok uzaktan konuşuyormuş gibi. Tek görebildiğim Margot'un gri ve cansız teni ve gözlerinin geriye doğru dönmüş hali.

Bir şekilde, acil servise nerede olduğumu söylemeyi başarırım. Sanırım kadının talimatlarını izleyerek Margot'u yan yatırdım.

Her şey bulanık.

Tek bildiğim, sağlık görevlileri odaya girdiğinde Margot'un hala nefes almadığı.

Sağlık görevlileri bana bin bir soru soruyor ve birdenbire kız kardeşimin yatak odası hareketli bir ortama dönüşüyor.

"Jim," diyor sağlık görevlilerinden biri diğerine, bir şırınga ve küçük bir toz torbası tutarak. Kaşlarımı çatıp iki nesneye bakıyorum.

Bir şırınga.

Beyazımsı kahverengi

toz. Bir şırınga.

Beyazımsı kahverengi toz.

Gözlerim bir nesneden diğerine kayıyor, neye baktığımı anlamıyorum.

"Eroin. İçine başka bir şey karıştırılmış olabilir," diyor adam.

Diğer sağlık görevlisi Jim başını sallıyor. "Aşırı doz. Naloksonu getireyim." Konuşurken elleri hareket ediyor, çantasının cebinden steril bir şırınga çıkarıyor.

"Aşırı doz mu?" diye tekrar ediyorum. "Eroin mi?"

Neler oluyor böyle?

Sağlık görevlileri beni şaşırtıcı bir nezaketle kenara itiyorlar ve ben de duvarın yanında durup çalışmalarını izliyorum. Kız kardeşime ilacı enjekte ettiklerinde, şortunu kaldırıp dış uyluk kaslarına enjekte ettiklerinde, bakmaktan kaçınmak zorunda kalıyorum.

"O nedir?" Gözlerimi sıkıca kapatırken sesim titriyor.

"Opiatların etkisini tersine çevirir," diye cevapladı Jim. İki sağlık görevlisi kız kardeşime müdahale ederken, birbirleriyle kısa ve

Profesyonel seslerle konuşuyorlar.

Onlar için bu normal bir gün. İş. İş yerinde başka bir gün. Peki ya ben?

Dünyam etrafımda paramparça oluyor. Sanki biri kar küresine balyozla vuruyor ve ben izlerken onu milyonlarca parçaya ayırıyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda, bir sağlık görevlisinin parmaklarını Margot'un boynuna koyup nabzını dinlediğini görüyorum. İş arkadaşına bakıp başını sallıyor.

"Anladım."

Jim saatine bakıyor. "Bir sonraki enjeksiyona üç dakika var. Onu sedyeye alalım." Bana bakıyor. "Hanımefendi, bizimle gelmek ister misiniz?"

Konuşmadan başımı sallıyorum.

Bu gerçek hayat değil. Bu bir rüya. Bir kabus. Bu gerçek değil.

Her şey bir rüya. Margot kaleye gittiği ilk geceden beri, ben uyuyor olmalıyım. Bu gerçek olamaz.

Eroin mi?

Kız

kardeşim

mi?

Sağlık görevlileri onu odadan çıkarırken, vücudu bir tahtaya sıkıca bağlanmış halde, kız kardeşimin odasına göz gezdiriyorum. Sağlık görevlileri uyuşturucu torbasını da yanlarında götürdüler. Bunun delil olarak mı, yoksa Margot'u tedavi etmek için hastanede uyuşturucuyu tanımlamak için mi olduğunu bilmiyorum.

Odanın geri kalanı normal görünüyor.

Bu yanlış. Bu o değil. Başka bir şey oldu.

Merdivenlerden inerken tökezliyorum. Bacaklarım ağırlaşmış. Dilim ağzıma sığmayacak kadar büyük geliyor ve düzgün göremiyorum. Sağlık görevlileri ambulansın arkasına doğru işaret edince, merdivenlerden çıkarken tökezliyorum ve kafamın yanını bir cihaza çarpıyorum.

"Oopsie-daisy," diyor Jim, beni ambulansa çekerek. "Otur."

Oopsie-daisy mi?

Bana bir parça gazlı bez verir ve başımın yanına tutmamı söylerken, kemerimi bağlar. Sonra, o ve

Ortağı Margot'u ambulansa bindirir ve sirenler çalmaya başlar. Jim yanıma oturur ve yüzümdeki gazlı bezi çıkarır. Ben Margot'a bakarım

Margot'a bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

Paramedik alnımdaki yarayı temizlerken nazik davranıyor ve küçük bir bandajla kapatıyor.

"Dikiş atılması gerekmez," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Ne oluyor?" Sesim kendiminki gibi gelmiyor. Boğazım içten parçalanmış gibi, kısık çıkıyor. Margot'a başımı sallayarak işaret ediyorum. "Ne... Nasıl..."

Gözlerim yaşlarla doluyor, ama onları silmeye gücüm yok.

"Kız kardeşin aşırı doz almış," diye açıklıyor Jim. "Son birkaç haftadır bu tür vakaları giderek daha fazla görüyoruz. Fentanil, Farcliff'teki eroin tedarikine girmeye başladı. ABD sınırından geldiğini düşünüyoruz."

"Kız kardeşim eroin kullanmıyor," diyorum, her ne kadar önümdeki kanıtlar aksini gösteriyor olsa da. Kafamı sallıyorum. "Kullanmıyor."

Jim içini çekerek dizime hafifçe vurur. Ambulans sokaklarda hızla ilerlerken sallanır.

Gözlerimden yaşlar akıyor ama hissetmiyorum. Ağlamıyorum. Ağladığımı anlamamın tek nedeni, gözyaşlarımın kucağıma, ellerime, kollarıma damlaması. Karnımı kucaklayarak kız kardeşime bakıyorum.

Jim'in saati çalar ve Margot'un bacağına steril bir mendil sürer. Sonra, alışık olduğu bir hareketle, yine bacağına iğne yapar.

"O nedir?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

"Daha önce kullandığımız ilacın aynısı. Etkisi sonsuza kadar sürmez, bu yüzden onu hastaneye götürene kadar kalbinin atmaya devam etmesini sağlamalıyız."

Kalbinin atmaya devam etmesini sağlamalıyız.

Çünkü eroin aldı.

Fentanil katılmış. Ve

aşırı doz almış.

Gözlerimi kapatıp, kötü düşünceleri uzak tutmaya çalışıyorum. Bana bunu görmem gerektiğini söyleyen fısıldayan, kötü sesler. Bunu engellemem gerekirdi. Bilmem gerekirdi.

Kızlık ve Prens hakkında endişelenmekle meşgul olduğum için kız kardeşimin başının dertte olduğunu fark edemediğimi söyleyen sesler.

Bunun benim hatam olduğunu söyleyen, kulağımı tırmalayan, tıslayan sesler. Onu bu kadar kıskanmasaydım, işaretleri fark ederdim. Kendi kız kardeşime bu kadar kızmasaydım, onu kurtarabilirdim.

Bu kadar bencil olmasaydım, bunun olacağını görebilirdim.

Hastanenin acil servisinin önünde durduğumuzda, sağlık görevlilerini takip ederek içeri girerim ve floresan ışıkların parlamasından gözlerimi korurum.

Kauçuk, dezenfektan ve hastanenin o kendine özgü kokusu burnuma geliyor. Bir hemşire elini koluma koyup nazik sözler söylüyor, ama tek duyabildiğim, tüm bunların benim hatam olduğunu söyleyen ses.

YİRMİ ALTI LUCA

FARCLIFF KALESİ'NİN rahat yemek salonunda kahvaltı servis ediliyor. "Rahat" belki de yanlış bir kelime. Gümüş tabaklarla donatılmış, her türlü lezzet ve ikramla dolu uzun bir ziyafet masası beni karşılıyor. Ancak duvarlarda resmi yemek salonundaki kadar çok değerli tablo yok ve sandalyeler daha rahat.

Odaya girdiğimde, Beckett başını bana doğru çevirir. "L-Luca," diye kekeler, şokunu gizleyemez.

Kaşlarımı kaldırırım. "Beni gördüğüne şaşırdın mı?"

Uzun masayı tarayarak, içinde küçük elma parçaları olan özel tarçınlı çörekleri arıyorum. Hemen göremediğim için masanın uzunluğunu boydan boya yürüyorum.

Beckett'in gözleri beni takip eder. "Bu sabah seni görmeyi beklemiyordum."

Ona bakarım. "Öyle mi?"

Yüzü kararmış. Gözleri neredeyse siyah.

Küçük kardeşimin moralimi bozmasını istemediğim için ondan gözlerimi ayırırım. Bu sabah onun huysuzluğuna tahammülüm yok. Bunun için çok mutluyum.

Tarçınlı çörekleri görmeyince, çırpılmış yumurta almaya karar verdim. Taşınabilir ocağın arkasında duran beyaz şapkalı aşçıya başımı salladım. Birkaç yumurta kırdı ve tavada bir çift çubukla çırpmaya başladı.

Beckett yanımda belirir. "Nasıl hissediyorsun?"

Gözleri benimkileri arar ve tüylerim diken diken olur. Ondan uzaklaşıyorum, boğazımın arkasında kalan ekşi tadı görmezden gelirim.

Aşçı bana buharlı bir tabak omlet uzatır, ben de başımı sallayarak kabul ederim.

Beckett'in gözleri, odanın kenarında bir yer bulduğumda beni takip ediyor. Sonunda, onun bakışlarını karşılamayı reddettiğimde, kardeşim omuzları çökmüş bir şekilde odadan çıkıyor.

Kafamı sallayıp yumurtalarımın geri dönüyorum. En azından yarın Farcliff'ten ayrılacak. Margot LeBlanc hakkındaki kaprisli davranışları ve mantıksız kıskançlığıyla uğraşmak zorunda kalmayacağım.

Tekrar başımı kaldırdığımda, Prens Damon karşımda duruyor. Geniş bir gülümsemeyle. Prens karşımda oturur, bacaklarını uzatır ve bir fincan kahve yudumlar.

"Bugün hastane turu düzenledim, katılmak isterseniz. Pediatri koğuşundan başlayacağız. Dahlia ve ben sizin de katılmanızı çok isteriz. Hastanedeki çocuklar turumuz için iyi bir dinleyici kitlesi olabilir. Yetişkinlere göre biraz daha hoşgörölü olurlar genellikle."

Başımı sallıyorum. "Kulağa hoş geliyor, Majesteleri."

"Artık birbirimizi ilk isimlerimizle çağırıyoruz galiba," diye gülümser. Damon, Dahlia odaya girdiğinde başını çevirir ve yüzü aydınlanır. "Gitmeliyim," diye gülümser. "Bu sabah Dahlia'ya bisiklet sürmeyi öğreteceğim."

"Bisiklet sürmeyi bilmiyor mu?"

"Sormayın," diye gülümser. "Öğlen arabamız hazır olacak ve bizi hastaneye götürecektir."

Onların ayrılışını izlerken, göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Damon ve Dahlia'yı birlikte gördüğümde her zaman hissettiğim şeyin aynısı. Biraz kıskançlık ve özlem. Onların sahip olduklarını ben de istiyorum.

Bunu kiminle istediğimi de çok iyi biliyorum.

Kahvaltıdan sonra mutfağa doğru yürüdüm. Tatlı odasına göz attım ve Ivy'yi görünmeyince kaşlarımı çattım. Baş aşçı kapıyı açtı ve beni görünce bana selam verdi.

"Bayan LeBlanc'ı gördünüz mü?" diye soruyorum.

George başını sallar. "*Hayır*, Majesteleri." Fransız aksanı sesine melodik bir tını katıyor. "Bugün işe gelmedi. *Telefon* numarası da çalışmıyor."

Kaşlarımı çatarak başımı sallarım. "Teşekkürler."

Ağzımdaki ekşi tat daha da güçleniyor ve omurgamdan bir ürperti geçiyor. Ellerimdeki karıncalanmayı ve bir şeylerin çok, çok yanlış olduğu hissini görmezden gelmeye çalışıyorum.

DAMON HAKLI—ÇOCUKLAR iyi bir dinleyici kitlesidir. Onlara kazamı ve iyileşme sürecimi anlattığımda, gözleri fal taşı gibi açılır ve ağızları açık kalır. Küçük bir çocuğun eli havaya kalkar.

"Evet?" diye soruyorum, ona başımı sallayarak.

"Bacaklarınızda his kaybı oldu mu?"

"Belimden aşağısı tamamen," diye başımı sallıyorum.

"Altına işedin mi?" Başını eğiyor ve birkaç çocuk kıkırdıyor. Çocuğun arkadaşı ona dirsek atıyor.

Hüzünle gülümserim. "Bazen."

Çocukların gözleri fal taşı gibi açılır. "Gerçekten mi?"

Başımı sallarım. "Kateter denen bir cihaz takmak zorunda kaldım, yani işlememe yardımcı olan küçük bir tüp. Doktorun yardımıyla, işeme dürtüsünü kontrol etmeyi yeniden başardım. Size şunu söyleyeyim, bu neredeyse yeniden yürümeyi öğrenmekten daha iyi hissettirdi," Damon ve personele bakarak gülümserim. Damon bana gülümser ve başını sallar.

Çocuklar kıkırdar ve küçük bir kız yanıma gelip küçük kollarını bana dolayarak yanağıma ıslak bir öpücük kondurur. Kalbim erir.

Pediatric servisini ziyaretimiz, tekrar yürüyebildiğim için ne kadar minnettar olduğumu hatırlattı bana. Cara'ya ve kaybettiğim her şeye odaklandığım tüm bu haftalar ve aylar boyunca, aslında kazandıklarımı unutmuştum.

Sağlığımı. Hareket kabiliyetimi. Mesanemi kontrol edebilme yeteneğimi. Ivy'yi.

Farcliff'te geçireceğim zamanın, Argyle'a dönüş yolumda kısa ve acı verici bir durak olacağını düşünmüştüm. Kardeşimin yeni karısını gözümün önünde sergilemesini izlerken, bu insanlara karşı nazik davranmaya çalışmanın işkence olacağını düşünmüştüm.

Gerçekte ise Farcliff'teki ziyaretim inanılmazdı. Cara'nın ihanetinin sandığım kadar yıkıcı olmadığını fark ettim. Zaten çok şeyin üstesinden geldim, neden bir kadının beni yıkmasına izin vereyim ki?

Cara'yı düşünmek aklımı Ivy'ye getiriyor. Bu da Farcliff ile birlikte gelen bir başka sürpriz. En iyi ihtimalle Margot LeBlanc ile biraz eğlenebileceğimi düşünmüştüm. İnsanların Cara hakkında konuşmayı bırakıp başka bir kadın hakkında konuşmaya başlaması, kamuoyundaki imajım için iyi olurdu. Bencilce, Cara'yı kıskandırmayabileceğimi düşündüm.

Gerçekten değer verdiğim biriyle tanışacağımı hiç düşünmemiştim.

Onun gülümsemesini, alaycı sözlerini, beni yeniden hayata döndüren her şeyini düşününce dudaklarım gülümsüyor.

Sonra, tam kalbim çarpmaya başlarken, Ivy hastanenin köşesinden dönüyor.

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü solgun, cildinde büyük kırmızı lekeler var. Şakağının yanında bir bandaj var. Gözleri bulanık, saçları kuş yuvası gibi. Ellerini ovuşturuyor, gözlerini hemen arkamdaki kapıya dikmiş.

Yürüyüşümü durduruyorum ve bana atanan iki koruma da duruyor.

"Efendim?" diye soruyor

biri. Onu görmezden

geliyorum. "Ivy?"

Başını çevirip bana baktığında, bakışları beni geriye savuruyor. Normalde çok parlak olan gözleri karanlık ve acı dolu. Elini boynuna koyuyor, sanki kendi boğazını parçalamaya çalışır gibi parmaklarını kıvrıyor. Ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açılıyor ve tüm vücudum soğuyor.

Bir şeyler çok, çok ters gidiyor.

"Ivy," diye tekrar ediyorum ve ona doğru bir adım atıyorum.

O da nefes alır. Derin, titrek bir nefes alır ve kanım donar. Ona doğru bir adım daha atarken, Ivy ağlayarak kollarıma yığılır.

"Margot," der, hırıltılı nefesler arasında. "Margot."

Kalbim parçalanırken onu göğsüme sıkıca sarıyorum. Ivy'nin yüzündeki acı dayanılmaz.

"Nerede o?"

Ivy kapıyı işaret eder, yüzünü elleriyle siler. Nefes alır, etrafındaki kraliyet alayına bakar. Hastane personeli, korumalar, Damon ve Dahlia dahil herkes izlemek için durmuştur.

Ivy'nin yüzü kızarır ve başını eğirir. "Üzgünüm," diye fısıldar ve kız kardeşinin hastane odasının kapısından içeri girer.

YİRMİ YEDİ IVY

MARGOT'UN ODASI KARANLIK. Doktorlar ona sakinleştirici vermiş, bu yüzden yatakta hareketsiz yatıyor. Yanındaki sandalyeye çöküp gözyaşlarını akıtıyorum.

Artık tehlikeden kurtuldu, ama kan dolaşımı güçlü ilaçlarla doluydu.

Hiçbirini görmedim.

Onun uyuşturucu kullandığını hiç tahmin etmedim. Mutsuz olup olmadığını hiç merak etmedim. Ona iyi olup olmadığını hiç sormadım.

Yani... eroin mi?! Kim...?

Kafamı sallıyorum.

Suçluluk ve utanç midemde o kadar çok dolaşıyor ki, kusacakmışım gibi hissediyorum. Kendime acımakla, kız kardeşimin sözde "mükemmel" hayatını kıskanmakla o kadar meşguldüm ki, onun ne kadar acı çektiğini bile görmedim.

Son zamanlarda ise, aşk gözlükleriyle, azgın, hormonların etkisinde, kafası karışık bir haldeydim, onun kötüye gittiğini fark edemedim.

Ne zamandır kullanıyor? İnsanlar öylece eroine başlamaz. Son birkaç yıldır birçok uyuşturucu kullanmış olmalı. Bunu nasıl gözden kaçırdım?

Kapı açıldığında başımı çeviriyorum ve kapıda Prens Luca'yı görüyorum. Hiçbir şey söylemeden içeri giriyor ve kapıyı arkasında kapatıyor.

Önümde diz çökerek, Prens kollarını belime doladı ve beni göğsüne çekti. Kendimi ona bıraktım ve biraz daha ağlamaya devam ettim.

Luca tek kelime etmez. Ben tekrar nefes alabilene kadar beni kucaklar.

"Seni bekliyorlar mı?" diye soruyorum, kapıyı işaret ederek.

Luca başını sallar. "Herkesi gönderdim. Ben burada seninle kalacağım."

"Luca..."

"Dur. Beni uzaklaştırmayı bırak. Birlikte olamayacağımızı söylemeyi bırak. Şu anda bana ihtiyacın var ve ben senin yanından ayrılmayacağım."

Yanaklarımı ellerinin arasında tutarak gözlerimin içine derinlemesine bakıyor. Başparmaklarıyla son gözyaşlarımı siliyor ve ben hafifçe başımı sallıyorum.

"Tamam," diye fısıldarım.

Luca bir sandalyeye oturur ve beni kucağına çeker. Başımı omzuna yaslarım ve doktorların söylediklerini ona anlatırım. Onun vücudunda bulunan uyuşturucuları anlatırım. Eroin ve aşırı doza neden olduğunu düşündükleri fentanil.

"Fentanil'i duydum," diyor Prens, saçımı okşayarak. "Nedir o?"

"Sentetik bir opioid. Çok güçlü ve çok, çok tehlikeli. Argyle'da ciddi bir sorun haline geliyor. Satıcılar onu kokain, eroin, metamfetamin ve aklınıza gelebilecek her şeyle karıştırıyorlar. Hap haline getiriyorlar." Prens başını sallar. "İnsanlar sık sık aşırı doz alıyor. Kız kardeşin tek değil."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Prens içini çekiyor. "Ben de uyuşturucu kullandım, opioidler dahil. Ne zaman doktorlar doktorlar ilaç vermediklerinde yeterli yeterli morfin vermedikleri için başka bir yer aradım." Şakağımlı öptü. "Fentanil mi aldın?" Prens'in kız kardeşimin durumuna düşeceği düşüncesi boğazımı düğümledi. Vücudum gerildi.

Prens'in kız kardeşimin durumuna düşeceği düşüncesi boğazımı düğümledi. Vücudum kaskatı kesildi.

O başını sallar. "Hayır, şükürler olsun. En azından bu kalın kafamda biraz akıl kalmıştı."

Onun göğsüne yaslanarak rahatladım ve içimden bir nefes aldım.

Prens saatlerce benimle kalır, başımı okşar ve ikimiz de sandalyede uyuyana kadar beni kucaklar. Güneş batarken bir hemşire bizi hiç nazik olmayan bir şekilde uyandırır.

"Ziyaret saati bitti, millet," der, Margot'un serum torbasını kontrol edip bir şeye not alır.

"Kalmak istiyorum." Sesim boğuk çıkıyor.

Hemşire içini çekip bana dönüyor. "Üzgünüm tatlım. Kalamazsın."

Prens Luca elimi sıkıyor ve ikimiz de ayağa kalkıyoruz. Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni odadan çıkarıyor. Lobide olduğumuzda gözlerim yaşlarla doluyor.

"O eve geri dönemem Luca. Yapamam. Onu yerde yatarken göreceğimi biliyorum. Cildi gri, dudakları mavi..." Kafamı sallıyorum. "Yapamam."

"Hadi," der ve beni hastaneden çıkarır. "Seni kaleye götüreceğim."

Bunun sonuçlarını düşünecek gücüm yok. Yorgunluk kemiklerime işlemiş, Prens'in beni arabasına götürmesine izin veriyorum.

Bunu tamamen yorgunluğa bağlayabilirim, ama gerçek şu ki ona yaslanmak iyi geliyor. Her zaman kız kardeşime, anneme, hatta bazen babama destek olan kişi bendim. Her zaman güçlü olan bendim.

Şimdi ise kendimi güçlü hissetmiyorum. Yardıma ihtiyacım var.

Luca'nın nazik dokunuşları, şefkatli gözleri ve sıcak kucaklamasıyla ona karşı koyamayacağımı biliyorum ve koymak da istemiyorum.

O GECE, Prens Luca'nın yatağına girdiğimde, onun seks yapmak isteyeceğinden endişeleniyorum. Banyodan çıkıp yanıma yatıyor, ama elleri dolaşmıyor. Beni kucaklıyor ve başımın üstüne öpücük konduruyor.

Şu anda onunla seks yapamayacağımı biliyor.

Sabahları, uyanınca sırtımı dürten ereksiyonuna rağmen, o sadece alnıma yumuşak bir öpücük kondurup kalkmak için yatağın diğer tarafına dönüyor.

Margot hastanede iyileşirken bir hafta böyle geçiriyoruz. Prens Luca benim dayanağım oluyor ve onun desteğine hiç tahmin etmediğim kadar çok güveniyorum. Öpücükleri yumuşak ve şefkatli, dokunuşları ise sevgi dolu.

Haftanın sonunda, panik ve üzüntünün sis perdesi kalkmaya başladığında, ona yeni gözlerle bakıyorum.

O, benim sandığım gibi sert, seksi ve karşı konulmaz bir adam değil. Elbette sert, seksi ve karşı konulmaz, ama o sadece bu kadar değil. O şefkatli, düşünceli ve destekleyici. Onun gücü, hayatımın en kötü haftalarından birini atlatmamı sağlıyor ve beni hastaneye bırakıp kendi sorumluluklarını yerine getirmek için uzaklaştığında, yanımda olmamasını özlüyorum.

Margot fazla konuşmuyor. Bakışlarımdan kaçınıyor ve gözleri donuk. Normalde parlak ve ışıltılı olan cildi solgun ve çökmüş.

O bana gerek olmadığını söylese de, her gün onunla birlikteyim. Haftanın sonunda Margot, oturup kendi başına hareket edebilecek kadar güçlenir.

Taburcu olacağı gün, güzel ve parlak kız kardeşim çenesini sıkarak bana kararlı bir şekilde bakar.

"Doktor bana kırsalda bir tesisten bahsetti. Rehabilitasyon merkezi gibi bir yer, ama daha çok terapi merkezi gibi. Düzenli kullanıcı olmadığım için oraya gitmemi tavsiye ettiler."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Gerçekten mi?"

Margot başını sallar. "Yardıma ihtiyacım var. O geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Doktor, travma ve aşırı dozda uyuşturucu kullanımında bunun olabileceğini söyledi, ama... Bilmiyorum. İçimde kötü bir his var." Yüzü kararır ve başını sallar. "Farcliff'ten çıkmam lazım."

"Seninle gurur duyuyorum Margot."

Bana sıkı bir gülümsemeyle bakıyor. "Seni hak etmiyorum."

Kız kardeşime sarılıyorum, başımı boynuna yaslıyorum. Gözyaşlarımı geri çekiyorum, çünkü şu anda ağladığımı görmesini istemiyorum. Margot için de güçlü olmalıyım.

"Babamdan haber yok mu?" diye soruyor, ben uzaklaştığımda.

Kafamı sallıyorum. "Bahamalar'daki evine mesaj bıraktım, ama Atlantik'i geçmek için yelken açtığını söylediler."

"Tahmin etmiştim," diye gülümser Margot. "O zaman sadece sen ve ben varız. Her zamanki gibi." "Başka türlüünü istemezdim."

O gece Margot ve ben eve gittik. Bir haftadan sonra ilk kez kendi yatağında uyudum. Prensın kolunun vücudumun üzerinde hissettiğim ağırlığını özleyerek bütün gece dönüp durdum.

Ertesi gün Margot'u tesise götürdüm. Tesis, Farcliff ile Westhill, country castle arasında, Prince

Gabriel yılın çoğunu burada geçirir. Margot doksan gün boyunca her şeyden ve herkesten uzak kalarak kendini geliştirmek için çalışacak. İnternet erişimi olmayacak ve sadece belirli saatlerde telefonla konuşabileceğiz.

Bu, uyuşturucu, alkol ve her türlü kötü alışkanlıktan arınmak için bir detoks olacak, ama aynı zamanda onu her gün ezen şöhret ve inceleme baskısından da arınmak için.

Kız kardeşim korkmuş görünüyor, ama cesur bir gülümseme takınıyor ve kollarıyla bana sarılıyor. "Teşekkürler, Ivy. Sana acı verdiğim için özür dilerim."

"Kes şunu," diyorum, burnumu çekerek. "Sadece kendini iyileştir."

Margot başını sallar. Uzun saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştır ve yüzünde makyaj yoktur. Yorgun ama yine de çok güzeldir. Kız kardeşim benden uzaklaşır ve merkezin çalışanlarından birini takip ederek uzun, halı kaplı koridordan uzaklaşır. Onun kayboluşunu izlerken, hem yıkılmış hem de gururlu hissediyorum.

Yıkılmış, çünkü kardeşim sandığım kişi değilmiş ve ben de kendime o kadar dalmışım ki onun yardımına ihtiyacı olduğunu göremedim.

Gururluyum, çünkü kardeşim başı dik bir şekilde bu tesise girebildi. Tereddüt etmeden, içindeki şeytanlarla yüzleşiyor.

Ben de aynısını yapar mıydım?

Emin değilim.

Sessizce Farcliff'e geri dönüyorum, ellerimle direksiyona vuruyorum. Eve vardığımda arabayı scooterımla değiştiriyorum. Yüzüme çarpan rüzgarı ve iki tekerleğin altında hissettiğim özgürlüğü hissetmeye ihtiyacım var.

Güneş batmaya başlayana kadar Farcliff kırsalında amaçsızca araba sürerim. Evime döndüğümde, tüm bu çile başladığından beri hiç olmadığım kadar sakin hissediyorum. Scooterımı malikanemizin yanına park eder ve anahtarlara dokunarak ön kapıya doğru yürürüm.

Prens Luca ön verandamda oturuyor. Başını kaldırıp bana gülümsüyor, yüzünde rahatlama belirgin.

"Senin için endişelendim," diyor ve kollarıyla beni sarıyor. "Dün gece seni özledim."

"Ben de." Sesim onun geniş göğsünde boğuk
çıkıyor. "Sana bir sürprizim var."

Prensin yüzüne bakmak için ondan uzaklaşıyorum.

Luca'nın gözleri parıldıyor ve garaj yolunu işaret ediyor. "Hadi. Sana
göstereceğim bir şey var."

YİRMİ SEKİZ LUCA

Bu sürprizi sadece bir hafta içinde organize etmek için çok uğraşmam gerekti, ama Ivy'nin acı çekmesini görmek bunu yapmak için yeterli motivasyondur.

Farcliff City'nin sokaklarından geçerek ana alışveriş bölgesine doğru ilerliyorum. Arabayı bir yan sokağa park ettikten sonra, bir göz bağı çıkarıp Ivy'nin önüne sallıyorum.

"Bunu tak."

"Korkuyorum," diyor gülümseyerek göz bağını alıyor. "Ne planlıyorsun?"

"Sadece tak," diye gülüyorum, ipek göz bağını ondan alıp gözlerinin önüne takıyorum. Arabanın ön tarafına koşuyorum ve kapıyı açıp ona yardım ediyorum.

Onu caddede yürürken, cebimden bir anahtar takımı çıkarıp, onu kızdırmak için anahtarları sallıyorum. Ivy kıkırdıyor ve elimi sıkıyor. Sonra dükkanın arka kapısını açıyorum. Ivy eşikte tökezliyor ama düşmeden onu yakalıyorum. Elini tutarken yüzümden gülümsemeyi saklayamıyorum. Onu dar bir koridordan geçip ana mutfaka götürüyorum.

Ivy'nin kalbi deli gibi atıyor. Arkasında durup kollarımı beline doladığımda, boynunda atışını görebiliyorum.

"Hazır mısın?" diye kulağına fısıldıyorum.

Ivy dudağını ısırır. "Emin değilim." Gülümser ve kalbim bir anda yerinden çıkar. Bu hafta ondan çok az gülümseme gördüm.

Umarım bu sürpriz durumu düzeltir.

Gözlerini bağlayan bandajı çıkarıp bir adım geri çekiliyorum. Ivy duraksıyor ve odanın içindeki her şeye bakıyor. Parlak paslanmaz çelik tezgahlar ona bakıyor, yepyeni fırınlar, endüstriyel mikserler, kalıplar, tavalar, kaseler, mutfak aletleri ve pastanesini açmak için ihtiyaç duyabileceği her şey.

Ivy'nin ağızı açık kalır. Yavaşça dönerek her şeyi inceler ve sonunda bakışlarını bana diker.

"Burası neresi?"

"Burası *Spoonful of Sugar*."

Ivy kaşlarını çatı. "Ne?"

Gülerek burnunun ucunu öperim. Salıncak kapıya doğru başımı sallayarak onu dükkanın önüne çıkarırım. Parmakla işaret etmeye başlarım. "Burada tüm muhteşem unlu mamullerini sergileyeceksin. Müşteriler buradan girecekler. Burada siparişlerini alacaksın ve burada ödeme yapacaklar."

Ivy'nin nefesi kesilir. Parmaklarını ağızını kapatmak için kaldırırken gözleri yaşlarla dolar. Gözleri başımızın üzerindeki tabelaya kayar. Onun çizdiği logoyu kullanarak tabelayı yaptırmıştım.

"Luca," diye fısıldadı.

"Senin, Ivy." Kollarımı omuzlarına doladım. "Bu yerin kira bedeli üç yıl için ödendi. Tamamen bitmesini umuyordum, ama boyacılar gelecek hafta gelecek ve ön tarafta asılacak ana tabela hala üretiliyor. Sabırsızlandım ve sana hemen göstermek istedim. Bazı masa ve sandalyeler de sipariş ettim, üç gün içinde gelecekler. Burayı bitirmek ve menüyü kesinleştirmek için birkaç hafta, belki bir ay kadar zaman gerekecek, sonra açılışını yapabilirsin." Kasa makinesine gidip altındaki raftan onun dosyasını çıkarırım. "Umarım sakıncası yoktur, havuz evine girip bunu ödünç aldım."

"Hayalimdeki klasör."

"Senin gerçeklik klasörün," diye gülümsüyorum. "Henüz hiçbir malzeme almadım, çünkü un ve şeker gibi malzemelerde özel bir tercihin olup olmadığını bilmiyordum." Omuz silkiyorum. "Pişirme konusunda hiçbir şey bilmiyorum."

Ivy hâlâ orada duruyor, gözleri tüm odayı dolaşıyor. Sonunda bana bakar ve yüzünde bir gülümseme belirir. Kollarını boynuma atar. Geriye doğru sendelerim, gülerek vitrine tutunurum.

"Luca! Aman Tanrım..." Ivy geri çekilir ve parmaklarını saçlarımla arasına geçirir. "Bu, şimdiye kadar benim için yapılan en harika şey. Bunu hak etmiyorum."

"Dur." Başıımı sallayarak belini daha sıkı kavradım. "Orada dur. Her şeyi hak ediyorsun. Seni uzun zamandır tanımıyorum, ama tanıdığım süre içinde tek yaptığın şey başkalarının hayatlarını yaşamak oldu. Hayallerini sonsuza kadar askıya alamazsın. Bunu hak ediyorsun ve harika bir iş çıkaracaksın."

Ivy'nin yüzünden gözyaşları akıyor ve ben başparmaklarımla onları siliyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, bana karşı titrediğini hissediyorum. Ivy bana sarılıyor, yüzünü boynuma gömüyor. Hıçkırarak ağlıyor ve ben o gülmeye başlayana kadar onu kucaklıyorum, aramızda kahkahalar patlarken bana öpücükler yağıdırıyor.

Başını sallayarak göğsüme yaslanır ve tekrar etrafa bakar. "Margot hastaneye kaldırıldığında her şeyin mahvolduğunu düşündüm. Önümüzdeki doksan gün boyunca ne yapacağımı bilmiyordum. Bu, en çılgın beklentilerimin bile ötesinde."

"O tarçınlı çörekleri menüye eklesen iyi olur."

Ivy kıkırdayarak başını salladı. "Öyle yapacağım. Onlara Luca Buns diyeceğim." Elini uzatıp popomu tutar ve kıkırdayarak sıkar. "Bunu söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum, ama Margot'un doksan günlüğüne uzaklarda olması beni biraz rahatlatıyor, sanki kendimi bu fırına adamışım gibi, vicdan azabı duymadan." Ivy iç çekerek ellerini yüzüne sürer. "Bu çok kötü bir şey."

"Bazen gerçekler hoş olmaz." Kollarımı ona doladım ve onu öpmek için kendime çektim. "Ve bazen kendine dikkat etmelisin, buna kendi hayallerin ve hedeflerin de dahil."

"Kız kardeşim rehabilitasyonda olduğu için mutlu olduğum için kötü bir insan olduğumu düşünmüyor musun? Ya da ünlülerin terapi merkezinde ya da ne dersen de, kendi işimi kurabilirim diye? Çünkü bunu söylediğim için kendimi kötü bir insan gibi hissediyorum."

"Bence kendine dikkat etmelisin. Sen de kız kardeşin kadar önemlisin. Sen bir insansın ve mükemmelsin."

Ivy'nin gözlerine baktığımda kalbim çarpıyor. O, tüm bunları onun için yaptığımı düşünüyor, ama gerçekte, bunu onun beni iyi şeyler yapmak istememi sağladığı için yaptım. Onun kız kardeşine bakışını izlemek, hayatımı kendi kafamın içinde yaşadığımı fark etmemi sağladı. En son ne zaman sırf başkası için, sadece onun için bir şey yaptığımı hatırlamıyorum.

Ivy beni daha iyi biri olmak istememi sağlıyor ve yüzündeki mutluluğu görmek her şeye değer.

Elinden tutup onu tezgahın arkasından dışarı çıkardım. Masalar ve sandalyeler henüz gelmemişti, ama hazırladığım battaniyeyi ve yastıkları yere serdim. Bir şişe şampanya açıp Ivy'yi battaniyenin üzerine oturttum ve arkaya geçtim.

Kraliyet aşçılarından birinin hazırladığı piknik sepetini buzdolabından alıp Ivy'ye götürdüm. Sepeti taşıdığımı görünce yüzünde bir gülümseme belirdi ve başını salladı.

"Bunu gerçekten planlamışsın, değil mi?"

"Sana hak ettiğin gibi davranmak istedim, Ivy. Senin içinde gördüğüm şeyi sana da göstermeyi istedim."

Onu kollarıma alıp dudaklarını dudaklarıma bastırdım. O yumuşak bir iç çekişle nefes verdiğinde, heyecandan titreme vücudumu sardı.

Geçtiğimiz hafta boyunca, onu kucaklamak ve öpmekten başka pek bir şey yapmadım. Doğru zaman değildi. Ona destek olmak, onu sevmek için yanındayım, seks yapması için baskı yapmak için değil.

Ama şimdi, Ivy'nin yeni fırınında, pencereler kağıtla kaplı ve piknik battaniyemiz serilmişken, tanıdık arzu içimde yeniden yükseliyor. Ivy'nin dudaklarını dudaklarımla kapattım, parmaklarımı saçlarına dolayarak öpücüğümüzü derinleştirdim.

Ivy üzerime çıkınca, hafif bir inilti çıkardım. "Sen inanılmazsın, Poison."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

Gülümserim, kelimeler boğazımda takılır.

Ona söylemek istediğim şey, beni kendimden kurtardığı. Kız kardeşini alan aynı iblisten beni kurtardı. İnanılmaz derecede şanslı olduğumu fark etmemi sağladı; sadece tekrar yürüyebildiğim için değil, ihtiyacı olan insanlara zamanımı ve paramı ayırabildiğim için de. İster hastanede yatan çocuklar olsun, ister Damon'un turuna gelecek insanlar, ister Ivy'nin yeni pastanesi.

O inanılmaz birisi, çünkü özverili, cesur ve kız kardeşine destek oluyor.

Şimdi, benim de onun için aynısını yapma zamanı geldi.

YİRMİ DOKUZ IVY

Luca'nın ellerinin vücudumda yarattığı his, cildimi karıncalandırıyor. Parmaklarını gömleğimin altına sokuyor ve cildimden kıvılcımlar saçılıyor. Milyonlarca küçük yıldırım, ellerinin hareketini takip ediyor ve kalbim tüm hızıyla atmaya başlıyor.

Öpüşürken bile, kendimi ona vereceğimi biliyorum.

Burada, yeni fırınının zemininde, Argyle Prensi ile yastıkların üzerinde, bekaretimi kaybedeceğim.

Bu mükemmel ve beklediğim her şey gibi hissettiriyor.

Luca düşük bir homurtu çıkararak göğsümü kendine doğru çeker. Kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımı dudaklarına bastırırım ve yapmak üzere olduğum şeyi düşünürken damarlarımda ateşin alevlendiğini hissederim. Luca'nın gömleğini başından çıkararak parmaklarımı kaslarının çıkıntıları ve çukurları üzerinde gezdiririm. Parmak uçlarımı köprücük kemiği üzerinde gezdirerek göğüs kaslarının hatlarını izlerim.

Prens duvara yaslanır ve hafif bir homurtu çıkarır. Parmak uçları belime gömülür. Kalçalarımı yavaşça ona sürtmeye başlarım.

Dişlerimle dudağımı ısırarak, kendimi onun bakışlarına bakmaya zorluyorum. Prensın gözleri gölgeli, günah ve tatlılık vaat ediyor.

"Poison Ivy," diye fısıldadı. "Bana ne yapıyorsun?"

"Ne istersen," diye fısıldıyorum. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz yanaklarım kızarıyor. Ne zaman bu kadar müstehcen oldum?

Prens umursamıyor ama. Tam tersine. Bir inilti çıkararak beni kaldırıp sırt üstü yatırıyor. Başım yastığa düşüyor ve kıkırdayarak kollarımı boynuna doluyorum.

Luca bacaklarını benim bacaklarımdan arasına sıkıştırır ve bana sürtmeye başlar. Kalçalarının hareketi bile vücut ısımı yükseltiyor. Kalbim göğüs kafesime çarpmaya başlar.

elinden geleni yaparak dışarı çıkmaya çalışıyor. Luca bana her dokunduğunda, onun ellerinde eriyormuşum gibi hissediyorum.

Prens, çenemden aşağıya doğru öpücükler bırakarak, dudaklarını köprücük kemiğime değdiriyor. Titriyorum, sırtımı ona doğru eğiyorum. Elleri pantolonumun düğmelerini açarken, gözleri benimkilere bakıyor.

Luca kaşlarını kaldırır ve ne istediğini anlamam için konuşmasına gerek yoktur.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp başımı sallıyorum.

"İstiyor musun?" diye fısıldıyor.

Başımı sallarım. "Evet."

Elini iç çamaşırama kaydırıldığında ikimiz de inleriz. Heyecanımı bastıramayarak kalçalarımı onun eline doğru kaldırırım.

Her zaman böyle mi acaba? Havadaki elektrik, bir kıvılcım tüm burayı ateşe verecekmiş gibi hissettiren duygu?

Normal insanlar sevişirken nasıl hissederler?

Mide çukurlarında bu yanan sıcaklık hissini hissederler mi? İçimdeki bu *ihtiyaç*, daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Onu öpmem lazım. Isırmam lazım. Dokunmam lazım. Parmaklarını içimde hissetmem lazım. Penisini elimde tutmam lazım.

Prensle birlikte tüm utangaçlığım yok oluyor. Artık ateşli bir kız kardeşi olan deneyimsiz, bakire bir kız değilim. Luca'yla birlikte her şeyim. Beni seksi ve şehvetli hissettiriyor. Bacaklarımı onun için açarken tamamen rahat hissetmemi sağlıyor, sanki en kirli sırlarım tam da onun duymak istediği şeylermiş gibi.

Gözlerimi kapatıyorum, bacaklarının arasına uzanıp pantolonunun üzerinden penisini okşuyorum. Parmaklarını içime soktuğunda, havuz kabininde yaptıklarımızı, yatta yaptıklarımızı, Farcliff Kalesi'nin karanlık köşelerinde kimse görmeden yaptıklarımızı düşünüyorum... Onunla tanıştığım ilk günden beri onunla yapmak istediğim şeyleri.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama eskiden iğrenç bulsam da şimdi onun sikini emmek istiyorum. Her zaman rahatsız edici olacağını düşünsem de şimdi onun beni yalamasını istiyorum. Ellerini her yerde, her yerde hissetmek istiyorum.

Onun sikini içimde
istiyorum. Hepsini
istiyorum.

O benim pantolonumu uyluklarımdan aşağı çektiğinde, ben onu tekmiyorum ve kenara itiyorum. Prens önümde diz çöküyor ve ben onun sert, kaslı vücuduna gözlerimi dikiyorum. Elleri uyluklarımdan içinden kayarken, zevk verici bir karıncalanma hissi onun dokunuşunu takip ediyor. Dizlerimi genişçe açıyor ve yüzünde mutlak bir zevk ifadesi ile bacaklarımdan arasına bakıyor.

Yüzüm kızarıyor, ama utançtan değil. Yüzüm kızarıyor çünkü onun bana öyle bakmasını hiç istemiyorum.

Dili yarıklarımdan kayarken, bir çığlık attım. Ellerimle Prens'in saçlarını okşadım ve yüzüne süründüm.

Bunu da daha önce hiç yapmamıştım ve bir an için çok sert davrandığımdan endişelendim, ama Prens kollarını uyluklarımdan etrafına doladı ve beni kendine çekti, ben ona sürtünürken inleyerek.

Nefesim kesiliyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, o beni yutarken ona tutunuyorum. Parmaklarını içime soktuğunda patlıyorum. Uyluklarımdan kulaklarına sıkıca sarıyorum ve Prens beni orgazma ulaştırırken yüzüne binip gidip geliyorum. O da benimle birlikte inliyor ve bittiğinde gözlerindeki bakış, onun da benim kadar zevk aldığını gösteriyor.

Göğsüm inip kalkarken, gözlerim pantolonundaki şişkinliğe kayıyor. Prens bana bakıyor, sonra başparmaklarını beline takıp pantolonunu çıkarıyor.

Penisi serbest kaldığında nefesim kesilir.

"Bunu istediğinden emin misin?" diye sorar Prens, eğilip beni öpmek için. Penisinin ucu bana değince, arzu dolu bir titreme beni sarar.

"Evet," diye cevap veriyorum öpüşmelerin arasında.

Eminim. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Prens Luca pantolonuna elini sokup bir prezervatif çıkarır. Onu penisine geçirirken büyülenmiş bir şekilde izlerim. Kendini benim girişime yerleştirdiğinde, garip bir şekilde sakinleşirim.

Şu anda gergin olacağımı sanıyordum. Belki de çıldırır ya da acıdan korkardım.

Ama tek hissettiğim şey tam bir huzur.

Bu doğru. Tam da böyle olması gerekiyor.

Prens yavaşça, nazikçe içime giriyor. Gözlerim yaşarmaya başlıyor ve yastıklara yaslanıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Canını acıtıyor muyum?"

"Biraz," diyorum nefes nefese. "Ama sorun değil."

Prensin elleri vücudumu okşuyor ve içime girerken boynuma yumuşak öpücükler konduruyor. Beklediğimden daha fazla acıyor ama durmasını istemiyorum. Dizlerimi açıp parmaklarımı omuzlarına batırıyorum. Tırnaklarım onu kazırken, Prens inleyerek içime giriyor.

"İyi misin?" Kulak mememi öper.

Başımı sallıyorum. Sesime güvenmiyorum. Kaslarım gevşiyor, kalp atışlarım biraz yavaşlıyor ve Prens kalçalarını hareket ettirmeye başlıyor.

O homurdanıyor, nefesi sıcak bir esinti gibi tenimi okşuyor. Ona sarılıyorum ve her geçen saniyeyle birlikte acı azalıyor, ta ki tamamen kaybolana kadar. Onun yerine derin, nabız gibi atan bir sıcaklık geliyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, zevk damarlarıma yayılmaya başlarken onun hareketlerini taklit ediyorum.

O tekrar içime girdiğinde inlerim, vücudunun benimkine sürtünmesi damarlarımda titreyen bir ışık yayar.

"Boşalacağım bebeğim," diyor Luca kulağıma. "Üzgünüm, dayanamıyorum. Çok iyi hissettiriyorsun."

"Boşal, Majesteleri." Sırtımı kamburlaştırıp bacaklarımı açarak onun uzunluğunu kabul ediyorum. İçimde tekrar tekrar sallanıyor.

O boşaldığını hissettiğimde nefesim kesildi. Bunu hissedebileceğimi düşünmemiştim.

—ama ben yapıyorum. Vücudu kasılır ve çıkardığı sesler ayak parmaklarıma kadar zevk dalgaları gönderir.

Bittiğinde, daha uzun sürmediği için biraz sevindim. Şimdiden ağrım olacağını söyleyebilirim. Ama Prens içimden çıkıp kollarını bana doladı ve beni göğsüne yatırdı.

"Bu inanılmazdı, Ivy," diye fısıldadı.

Başımı sallıyorum ve dudaklarım gülümsüyor. Gerçekten inanılmazdı, ama bunun nedeni akıllara durgunluk veren bir orgazm yaşamış olmam değildi. Onun içimdeyken orgazm olmadım, ama bu önemli değil. Sanki koparılamaz bir bağ kurmuşuz gibi hissediyorum.

Fırının zemininde, geleceğimi şekillendirecek yemini ettik.

Ben onunum, o da benim. Sonsuza kadar.

OTUZ LUCA

"SİKTİR. PREZERVATİF YIRTILDI." Penisimden lateksi çıkarıp piknik sepetinden bir peçete alıyorum. Ivy'ye bakıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Çok dardı."

Ivy kızarır ve bacaklarının arasına bakar. "Kan da yok," derim, kaşlarımı çatarak.

"On dört yaşındayken bisiklet sürerken kızlık zarımı yırttım," diyor Ivy gülümseyerek. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Söz veriyorum, sen benim ilkimdin."

"Yaptığın hiçbir şey beni hayal kırıklığına uğratamaz."

Onun ilk erkeği olduğum düşüncesi midemde heyecan dalgaları yaratıyor. Daha önce hiç kimsenin bekaretini almamıştım. Ivy'nin vücuduna bakarak ellerimi karnına doğru kaydırıyorum.

Kimse ona böyle dokunmadı. Kimse onun içine girmedi ya da benim hissettiğim gibi hissetmedi. Bu çok özel bir duygu, sanki kimse bizden alamayacağı bir şeyi paylaşıyoruz.

Yastıklara yaslanarak, Ivy'nin yeni fırınının tavanına bakıyorum. Ona bakıp, onu göğsüme yatırıyorum.

"Boşaldın mı?" diye soruyorum, yüzümü saçlarına gömerek.

"Bir kez," diyor. "Sen... ağzınla o şeyi yaptığında." Kıkırdayarak gülüyorum. "Senin amını yaladığımda mı?"

"Evet. O."

"Sonrasında değil mi?"

Ivy başını sallar. "Hayır, ama sorun değil. Eminim olacak. İlkini hallettiğim için mutluyum."

Gülümsüyorum. "Nasıl bir şeydi?"

Ona bakmasam bile, dudağını ısırıldığını anlayabiliyorum. Ivy derin bir nefes alır ve omuz silker. "Sanki midemin dibinde büyük bir ateş topu varmış gibi hissettim ve tek istediğim senin içimde olmandı."

"O zaman benim hissettiğim gibi," diye iç çekerek onu kendime çekiyorum.

ÖNÜMÜZDEKİ birkaç hafta tam bir mutluluk. Damon ve Dahlia ile görüşmelerim olmadığı zamanlarda *Spoonful of Sugar*'da oluyorum. Ivy, ihtiyaç duyduğu tüm malzemeleri raflara yerleştiriyor ve mutfağa adımını atar atmaz pişirmeye başlıyor.

Bir ay sonra yapılacak büyük açılış öncesinde neden bu kadar erken pişirmeye başladığını sorduğumda, "Bu fırınları tanımam lazım" diyor.

Yapılacak o kadar çok şey var ki, hiç beklemiyordum. Ambalajlama, etiketleme, işletme kaydı, muhasebe sistemlerinin kurulması, menü planlaması... Ivy, daha önce nadiren gördüğüm bir coşkuyla bu işlere giriyor.

George, kalenin pasta şefi, büyük açılışın bir hafta önce bir gün ziyarete gelir. Ivy'nin onda bu kadar etki bıraktığını bilmiyordum, ama o hemen kolları sıvar ve Ivy'nin tariflerinden birini düzeltmesine yardım eder.

Ivy'nin yanakları pembe, saçları unla kaplı, gözleri parlak ve o, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın.

Tur için seyahat etmediğim zamanlarda genellikle Ivy'nin evinde gecelerim. Kalede kimse beni özlemiyor. Beckett, Argyle'da Theo, Cara ve Dante'ye katılmak için ayrılıyor ve ben de istediğim gibi davranmakta özgürüm.

Yani, uyanık olduğum her saatimi siyah saçlı bir güzelle geçiririm.

1 AĞUSTOS SABAHİ, büyük açılış günü, Ivy yatakta dönüp yanağıma bir öpücük kondurur. Margot'un rehabilitasyona kabul edilmesinden bu yana bir aydan biraz fazla zaman geçti ve son dört hafta inanılmazdı. Huzurlu, neşeli ve *mutlu* geçti.

Belki de en şaşırtıcı olanı, tek bir ağrı kesici bile almamış olmam. Elbette ağrım var. Bazen neredeyse dayanılmaz oluyor ama hiçbir şeyi uyuşturmak istemiyorum. İlaçları alırsam, olan biten her şeyi körelteceğini biliyorum. İyi olanı da, kötü olanı da.

Ivy, esrar içmeyi azalttığım için öpücüğümün tadı daha güzel olduğunu söylüyor. Öpücüğümün tadı ve onun zevk aldığı başka bir şeyin tadı.

Bana sokulup gülümsüyor. "Bugün o gün."

"Saat kaç?" diye inleyerek gözlerimi aralıyorum. "Dört buçuk."

"Sabah mı?"

Ivy gülüyor. "Alış buna dostum. Hala benim için bu fırını açtığına memnun musun?"

Kollarımı ona dolayarak Ivy'yi göğsüme çekiyorum. "Her zaman, Poison."

O sabah sevişiyoruz ve ben onun orgazm olmasını sağlıyorum. Ivy'nin içimde orgazm olurken yüzündeki ifade benim için çok değerli. Ivy'nin gülümsemesine, gözlerine, ondan yayılan ışığa bakmaktan kendimi alamıyorum. Bittiğinde, yatağa uzanıp içini çekiyor. Telefonuna uzanırken Ivy bana gülümsüyor.

"*Spoonful of Sugar*'ın Instagram'da şimdiden beş binden fazla takipçisi var! Henüz tek bir pasta bile satmadık. Açılış için büyük bir heyecan var. Dağıttığımız ücretsiz numuneler işe yaramış galiba." Bana bakıp sırtıyor. "Belki de senin pastanede çalıştığına dair dolaşan söylentiler de yardımcı olmuştur."

"Hepsi senin sayende," diye cevap veriyorum ve burnunun ucunu öpüyorum.

Ivy benden önce çıkar ve ben hazırlanmak için acele etmem. Paparazzileri fırına getirerek onun şöhretini çalmak istemem, ama ona destek olmak istiyorum. Arka sokakları kullanarak fırına doğru yol alırım. Kafama bir şapka takar ve güneş gözlüğü takarım, Ivy kapıları açtığı anda köşeyi dönerim.

Dışarıda bekleyen insanları görünce dudaklarım gülümser.

Ivy ıslıl ıslıl. Saçında kırmızı bir kurdele ve önünde yeni fırınının logosu olan bir tişört giyiyor. Kolunu kapıya doğru uzatarak bekleyen müşterileri içeri alıyor. Birkaç adım ileri gidip başımı sallıyorum.

Fırının iç mekanını düzenlerken, Ivy odanın bir köşesinin sosyal medyaya ayrılması konusunda ısrar etti. Ben bunun saçma olduğunu düşündüm, ama o başını salladı ve Margot'un asistanı olarak çalıştığı süre içinde bir iki şey öğrendiğini söyledi.

Bir köşeye çiçeklerle dolu bir arka plan duvarı olan bir salıncak kurdurdu. Aydınlatma özellikle selfie'ler düşünülerek tasarlandı. İnsanlar ellerinde cupcake ile salıncakta oturup, internete yüklemek için mükemmel fotoğraflar çekebiliyorlar.

Bunun aptalca olduđunu dűşűndűm, ama yanılmıřım.

Binaya yaklařtıķķa, çok renkli cupcakelerle duvarın yanında poz veren influencer'ları gűrebiliyorum. Ivy tezgahın arkasına geçmiř ve műřterilere kulaklarından kulaklarına kadar uzanan bir gűlűmsemeyle hizmet ediyor.

Gűneř gűzlűklerimi takılı bırakarak kapıdan içeri girdim. Ivy gűzlerini bana dikti ve gűlűmsemesi bir řekilde geniřledi. Fırının içinde kalbimi ısıtan bir enerji vardı. Őzel elmalı tarçınlı űrekleri çoktan tűkenmiřti ve birçok muffin ve pasta raflarından uçup gidiyordu.

George mutfaktan bařka bir tepsi fırın űrűnűyle çıkıyor ve Ivy'ye gűlűmsűyor. Arkasında ekmekler yıđılmış, ikizler Georgina ve Giselle ise durmadan kahve yapıyorlar.

Kalbim hafifliyor.

Yıllardır ilk kez, kendim için olmayan bir şeyin gerçekleşmesine yardımcı oldum. Bu fırının hayata geçmesinde oynadığım kűűk rol bile, bir kez olsun iyi bir řey yapmışım gibi hissettiriyor.

Fırından tekrar çıkıp, ayaklarımın beni ana caddeye gűtűrmesine izin verdim. Dűkkanlara, restoranlara, kafelere gűz attım ve normal olmanın tadını çıkardım. Kimse beni taciz etmiyor, korumalarım yok, peřimde paparazziler dolařmıyor.

Yıllardır hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve hepsi Ivy sayesinde.

OTUZ BİR IVY

Spoonful of Sugar'ın açılış gününün sonunda ayaklarım ağrıyor, tüm vücudum ağrıyor ve yüzümden gülümsemeyi silemiyorum. Son müşteri ayrıldığında, bir sandalyeye çöküp iç çekiyorum.

Giselle tezgahın diğer tarafından bana gülümsüyor. Tezgaha yaslanmış, parlak turuncu saçları iki at kuyruğu şeklinde bağlanmış, her parmağında farklı gümüş yüzükler var.

"Fena değil, Ivy. İncirli ve bademli tartlar hariç neredeyse her şey satıldı."

"Birkaç somun ekmek de kaldı," diyor Georgina, arkasında sergilenen sepetlere başını sallayarak.

Kafamı sallıyorum. "Her gün böyle geçerse, nasıl ayak uyduracağımı bilmiyorum."

"Her zaman bizi tam zamanlı çalıştırabilirsin," diyor Giselle gülümseyerek. "Haftada birkaç gün burada çalışmak benim için sorun olmaz. O influencerlar çok çekiciydi." Kaşlarını oynatarak gülümsüyor.

"Sessiz ol," diye cevaplar ikizi, omzuyla ona hafifçe vurarak. "Ama cidden, erkeklere yardım etmek isterler mi diye sorabiliriz." Erkekler, beş erkek kardeşlerini kastediyor.

Georgina'ya bakıp kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

İkizler birbirlerine bakışır. "Lokanta pek iyi gitmiyor.

Eminim bu işi seve seve yaparlar."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Sizler iyi misiniz? Paraya ihtiyacınız var mı?"

Giselle gülerek kolunu omuzlarıma doladı. "Merak etme Ivy. Biz iyiyiz. Yedi kişi olduğumuz için mutlu ol. Marcus ve Mickey fırıncılıkta deneyimli, Irving de milkshake markasını genişletip burada satmak isteyecektir. Hepimizin çalışmayı sevdiğimizi biliyorsun."

"Yarın gelmelerini söyle," diyorum heyecanla. "Yarın için pasta artıkları kalır diye düşünmüştüm, ama

yeni bir parti hazırlamam gerekecek."

"Bu iyi bir sorun," Georgie gülümser. "Bunu hak ediyorsun." "Öyle mi?" diye sorarım, fırını gözden geçirerek. Hayalimdeki iş kucağıma düştü. Geçen ay, tüm hayatım değişti.

Bir parçam Margot olmadan bunu yaptığım için suçluluk duyuyor. O ormanda saklanıp kendini iyileştirirken, ben onun yokluğundan faydalanıyorum.

Ama benim için mutlu olurdu. Biliyorum, olurdu.

"Vay canına," diyor Giselle, telefonuna bakarak. "Trend oldun, Ivy."

Telefonunu bana doğru çevirip, bir yandan diğer yana sallıyor.

"Öyle mi?"

Luca'nın bana aldığı telefonu çıkarıp sosyal medyamı kaydırıyorum. Sosyal medyamı kaydırıyorum. Bütün gün bakacak vaktim olmadı ve gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak.

Binlerce bildirimim var. Etiketlendim, paylaşıldım, beğenildim, takip edildim, ne ararsan var. *Spoonful of Sugar her yerde.*

"Vay canına."

Georgie çığlık atarak zıplıyor. Tezgahın üzerinden atlayarak bana doğru koşuyor ve kollarını omuzlarıma doluyor. "Tebrikler, bebeğim."

"Kardeşlerine iş isteyip istemediklerini mutlaka sor," diyorum gülerek. Üçümüz birbirimize bakıyoruz ve içimden kahkahalar yükselmeye başlıyor. Hayatımın aldığı halden hâlâ şokta olan en yakın iki arkadaşıma sarılıyorum.

"İşe başlasam iyi olacak," diyorum, gözlerimden sevinç gözyaşlarını silerek.

"Yardım edeyim," diyor Georgie, duvardaki kancadan bir önlük çıkarıyor. "Hazırlanalım."

Spoonful of Sugar'ın büyük açılışı hayatımda büyük bir değişiklik yaratır. Sonraki altmış gün boyunca hayatım tam bir mutluluktur. Erken kalkar, Prens Luca'nın yanağına bir öpücük kondurur ve kapılar açılmadan önce birkaç saat pasta yaparım. Her gün neredeyse her şey satılır. Her gece geç saatlere kadar çalışır, ertesi gün için hazırlık yaparım.

Kendimi çok rahat hissediyorum.

Hayatımda ilk kez insanlar *beni* tebrik ediyor. Kardeşime değil, *bana* akın ediyorlar. Dikkatlerin merkezinde olmayı sevmiyorum ama pastalarımın ilgi odağı olmasını çok seviyorum. Bir kez olsun internette Margot'un fotoğraflarını görmüyorum. Tarçınlı çörekler, kekler, Danimarka hamur işleri ve tartların fotoğraflarını görüyorum.

George, kaleyle sürekli bir sözleşme imzalamamı sağlıyor, böylece Westhill Kalesi'ne geri döndüğünde, kraliyet ailesi zengin bir kahvaltı ve tatlı masasına sahip olacak.

Sadece kraliyet sözleşmesi ile *Spoonful of Sugar* kendini idame ettirebilir.

Luca destekleyici, sevgi dolu ve özenli biridir. Zamanını ve sevgisini cömertçe paylaşması beni şaşırtıyor ve ona sandığımdan çok daha fazla güveniyorum. Yanımda birinin olması çok güzel bir duygu. Onunla tanışana kadar ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim.

Fırın açıldıktan iki hafta sonra resmi olarak ziyaret ediyor. Onun varlığıyla medya ilgisi daha da artıyor ve büyük haber kanalları fırının açılışıyla ilgili haberler yayınlıyor.

İlk birkaç haftanın kârıyla ikizleri kalıcı olarak işe alabilir ve kardeşlerini de yardım etmeleri için ikna edebilirim. Menüyü Irving'in unutulmaz milkshake'lerini de içerecek şekilde genişletirim ve artan tanıtım, lokantaya da biraz ivme kazandırır.

Günler geçtikçe yorgunluk kemiklerime işliyor. Bunun nedenini geç saatlere kadar çalışmaya ve sabahları erken kalkmaya bağlıyorum. Bazı sabahlar kusduğumda bunun nedenini strese bağlıyorum. Yapacak çok işim var. Vücudum çok çalışmaya alışkın ama bu kadar çok çalışmaya değil. Eminim alışacaktır.

Bu yüzden, sadece işime bakıyorum. Hafta hafta, vücudumda meydana gelen değişiklikleri görmezden geliyorum. Biraz kilo alıyorum ve bunun nedenini fırında yaptığım tüm tatma ve denemeler olarak görüyorum.

Spoonful of Sugar'ın hayatının ilk iki fırtınalı ayı sona erdiğinde, dikkatimi kız kardeşime çeviriyorum. Yakında rehabilitasyondan çıkacak ve ona başardıklarını göstereceğim düşüncesi beni heyecanlandırıyor.

Fırını gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. Her zaman kendi dükkanımı açmam gerektiğini söylerdi.

Benim için mutlu olacağını biliyorum...
...değil mi?

Terapi merkezine giderken arabada ruh halim biraz bozuluyor. Direksiyona parmaklarımla vurup, dudaklarımı ısırarak beni neyin beklediğini merak ediyorum. Margot'la haftada bir kez, dışarıyla iletişim kurmasına izin verildiğinde telefonda konuşuyordum, ama onu üç aydır görmedim.

Yapraklar renk değiştirmeye başladı ve ilk karın yağmasına sadece birkaç hafta kaldığına eminim. Ekim ayı yaklaşıyor ve Mayıs sonlarında Prens ile ilk tanıştığım günden bu yana her şeyin bu kadar değişmesine inanamıyorum.

Şimdi, yoğun bir terapi programından kız kardeşimi almaya gidiyorum.

Değişmiş olacak mı?

Mutlu olacak mı?

Sağlıklı olacak mı?

Arabayı tesisin önüne park edip dışarı çıkıyorum. Kapıya doğru yürürken etrafımı saran serin bir esinti, sonbaharda olduğumuzu ve havanın çok daha soğuyacağını hatırlatıyor. Kollarımı göğsüme sarıp hızlanıyorum, kapıyı itip binanın içindeki sıcaklığın verdiği rahatlatan tadını çıkarıyorum.

Margot, ellerini kucağında birleştirmiş, kanepede oturmuş bekliyor. Beni görünce yüzünde bir gülümseme beliriyor. Cildi temiz ve parlak görünüyor, gözleri yeniden kendine ait gibi. Eskiden kullandığı ağır makyaj olmadan, özlediğim kardeşim gibi görünüyor.

Biraz kilo almış ve iyi görünüyor. Sağlıklı. Margot'u sıkıca kucaklarken gözlerimden yaşlar akıyor. "Seni görmek ne güzel," diyorum, gözlerine bakarak.

Kız kardeşim gülümsüyor ve başını sallıyor. "Ben de seni özledim Ivy. Gözlerinin çevresinde kırışıklıklar var ve eskisine göre daha yorgun görünüyor, ama bakışları berrak.

"Sana bir sürprizim var," diyorum. "Ama acil değil. Hemen eve gitmek istersen, öyle yapabiliriz ve sürprizi yarına bırakabiliriz."

"Merakımın beni öldüreceğini biliyorsun." Eskiden olduğu gibi, yüzüne sürekli kameralar tutturulmadan önce olduğu gibi, melodik bir şekilde gülüyor. Kapalı ve sürekli endişeli hale gelmeden önce olduğu gibi.

Parmaklarımı parmaklarına geçirip onu dışarı çıkarıyorum, ama bir kamera flaşı kalbimi sıkıştırıyor.

"Hiç utanmanız yok mu?" diye çalılarda saklanan paparazzilere bağıyorum.

Kız kardeşimi arabaya sürükleyerek, olabildiğince çabuk arabaya binıyorum ve yola çıkıyorum.

"O muhabirler hayvan gibiler," diye homurdanarak dikiz aynasına bakıyorum.

"Şöhretin bedeli bu," der kardeşim, yüzünde hüznü bir gülümsemeyle. "Bunu ben istedim. Sana da bunu yaşattığım için üzgünüm."

Kafamı sallıyorum. "Sana çok şey borçluyum Margot. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok."

Kız kardeşimin elini sıkarken kalbim rahatlar. Margot geri döndüğünde hayatım tamamlanmış gibi hissediyorum. Artık normale dönebiliriz. İkimiz de hayatımızı dolu dolu yaşayabilir ve mutlu olabiliriz. Belki Margot fırında yardım eder, ya da belki burası bizim takılmak için yeni bir merkez haline gelir.

Fırına doğru sürerken, heyecan ve gerginlik göğsümde savaşıyor.

Farcliff şehir merkezine arabayı park ettiğimde, kız kardeşime bakıyorum. "Hazır mısın?"

Kız kardeşim gülümser. "Emin değilim."

Ana alışveriş caddesine doğru başımı sallayarak arabadan inirim ve kolumu onun koluna takarım. Yavaşça yürürken, karnımın içinde heyecan verici bir uğultu oluşur. Öğleden sonra erken saatler olduğu için fırın kalabalık olmayacaktır. Yine de, yaklaşırken, içeri giren ve çıkan insan akışını görebiliyorum.

Heyecanımı gizleyemeyerek kız kardeşime dirsek atarım. "Bak," derim, işaret ederek.

Kaşlarını çatarak başını eğdi. "Neye bakıyorum? Bir fırın mı?"

"Sadece *bir* fırın değil, Margot. *Benim* fırınım. Hatırlamıyor musun *Spoonful of Sugar'ı* hatırlamıyor musun? Bu ismi sen bulmuştun!"

Kız kardeşimin yüzünde şok ifadesi belirir ve birkaç saniye sonra yüzünü gülümsemeye çevirir. "Vay canına!"

Sahte geliyor. Kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Bu durumdan memnun değilsin." Onu buraya getirmemeliydim. Bu onun için çok büyük bir şok. Ona normal bir hayat lazım, benim uğraşmam gereken yepyeni bir iş değil. Onu tesisten direkt buraya getirmemeliydim.

"Mutluyum!" Yine gülümsüyor, ama çok zoraki bir gülümseme. "Gerçekten mutluyum. Tabii ki ismi hatırlıyorum. Vay canına, bunu nasıl başardın?"

"Biraz yardım aldım." Ağzımı açıyorum, ama ona Prens Luca'dan bahsetmek istemiyorum. Bugün için bir şok yeter.

Onu fırına getirdiğimde, içerideki müşteriler arasında bir mırıldanma duyulur. Çiçek duvarının önünde selfie çekmekle meşgul olan bir influencer, bir çığlık atar.

"Margot LeBlanc!"

Margot'un hakkını vermek gerekirse, eski kişiliğine hemen geri döner. Influencer'a gülümser ve kolunu kızın omuzlarına dolamıştır. Birlikte fotoğraf çektirirler ve influencer, çektiği fotoğrafı paylaşmak için heyecanla burnunu telefon ekranına yaklaştırır.

Margot'un gözleri her şeyi tarar. Sonunda bana bakar ve başını sallar.

"Bu inanılmaz, Ivy. Gerçekten, gerçekten harika."

Bu sefer gülümsemesi samimi görünüyor. Belki de varlığının insanlar üzerinde hala aynı etkiye sahip olduğunu bilmek özgüvenini güçlendirmiştir ve şimdi benim için de mutlu olabilmektedir.

Ya da belki şokun etkisi geçmiştir ve kardeşim eski haline dönmüştür.

"Sanırım yeni bir asistan bulmam gerekecek, ha?" Beni kucaklayıp sıkıca sarıyor. "Senin adına mutluyum, Ivy."

O anda, bunu içten söylediğini düşünüyorum.

O gün birkaç saat boyunca, tamamen, tamamen mutluyum. Kız kardeşim geri döndü. Beni önemseyen bir erkek arkadaşım var. Başlangıcından itibaren başarılı olan yeni bir işim var.

Hiçbir şeyin ters gidebileceğini düşünmüyorum.

OTUZ İKİ LUCA

GEÇEN ÜÇ ay beni yanlış bir güvenlik hissine kapılmama neden oldu. Paparazzilerin beni fırına kadar takip ettiğini fark etmememin tek açıklaması bu.

Bu, Ivy ve benim akşam ritüelimiz haline geldi — o işini bitirince onu alıyorum ve birlikte onun evine gidiyoruz. O saatte, o yorgun ve mutlu oluyor, yemek, ayak masajı ve belki bir iki orgazm için hazır hale geliyor.

Bugün biraz farklı. Damon ve Dahlia ile olan tur bitti ve Theo benden Argyle'a geri dönmemi istedi. Birkaç saat sonra ayrılacağım, bu yüzden Ivy'ye veda etmek için uğradım.

Fırının arka kapısından içeri girdiğimde Ivy günün son işlerini bitiriyordu.

Bana gülümsüyor ve başını bana doğru eğerek öpücük istiyor. Son tezgahı siler siler, içini çekiyor.

"Margot fırını gördü."

"Onu doğrudan buraya mı getirdin?"

Ivy başını salladı. Dudaklarında parlak, mutlu bir gülümseme belirdi. "Çok beğendi."

Ellerimi beline doluyorum, yüzümü saçlarına gömüyorum. Ivy yumuşak bir iç çekiyor, kollarını boynuma doluyor. Bir an için ileri geri sallanıyoruz, sonra boynuna yumuşak bir öpücük konduruyorum. Dudaklarımı çenesinden ağzına doğru kaydırıyorum.

"Gitme," diye iç geçirir.

"Gitmek istemiyorum."

"Görev mi çağırıyor?" Gözlerini benimkilere kaldırır.

Kafamı sallayarak, burnumu onun burnuna dokunduruyorum. "İki hafta sonra döneceğim." "Şimdiden özledim."

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Öpüşmemiz yavaş başlıyor, sonra yavaş yavaş daha çılgın hale geliyor. Birkaç saniye içinde Ivy pantolonumu tırmalıyor,

ayak bileklerime kadar indiriyor. Paslanmaz elik masalardan birine oturuyor ve bacaklarını belime doluyor.

İnleyerek başımı sallıyorum. "Sen inanılmazsın, Poison."

Gözleri kararır ve dudaklarında günahkar bir gülümseme belirir. "Benimle sevişir misin, Luca? İki hafta boyunca seni hissedemeyeceğim."

Biri bana bu kadar basit kelimeler söylediğinde hiç bu kadar güçlü, içgüdüsel bir tepki vermemiştim. Tüm vücudum ona doğru eğiliyor, sanki vücudumdaki her hücre *evet, evet, evet* diye bağıyor.

Diğer kıyafetlerimizi çıkarmak için bile vaktimiz yok. Elbisesi beline kadar sıyrılıyor, külotu yana itiliyor ve ben onun içindeyim. Birlikte tırmalıyoruz, ısıyoruz, yırtıyoruz, homurdanıyoruz ve patlıyoruz.

Nefesim kesildi. Ivy gülümsüyor, saçları topuzundan her yöne dağılmış. Bir iç çekiyor, elbisesini aşağı indiriyor ve başını sallıyor.

"Bana böyle davranmanı çok seviyorum."

Elimle çenesini tutup, mükemmel dudaklarını öpüyorum. "Ben de seni seviyorum

seni seviyorum, Poison Ivy."

Gözleri büyüdü. "Ne?"

"Duydun beni."

"Beni seviyor musun?"

"Çaresizce."

Nefesini içine çeker ve korkunç bir saniye boyunca, ona hislerimi söyleyerek hata yaptığımı düşünürüm, ama o bana sarılır ve dudaklarını benimkilere bastırınca bu his yok olur.

"Ben de seni seviyorum, Majesteleri," diyor dudaklarıma. "Luca. Prensım."

Kalbim onun kalbine çarparak inlerim ve onu vücuduma sıkıca sararım.

"Seni tekrar o masaya oturtup, kendi adını bile unutana kadar sikmeden önce seni eve götürelim."

"Yani, bu da fena sayılmaz," Ivy gülümser. Utangaç, kendinden emin olmayan bir kızıdan önümdeki bu seksi kadına nasıl dönüştüğü bir muamma, ama ben bunu memnuniyetle kabul ediyorum.

Fırından çıktığımızda, yine fotoğrafçıları aramadığım için, pembe bir sisin içinde olduğumu düşünüyorum. Onlar hakkında

düşünmüyorum bile.

Ivy'yi arabanın yolcu tarafına götürüp onu arabanın kapısına yaslayarak, onu vahşice öpüyorum. Penisim yine sertleşmiş durumda ve o da benim aramıma uzanıp onu hissediyor, sadece ona özgü o seksi gülüşüyle kıkırdıyor.

Kimse izlemiyormuş gibi öpüşüyoruz, sanki onu arabanın kaputuna yatırıp ikinci raunda geçecekmişim gibi...

...ta ki tanıdık bir kamera deklanşör sesini duyana kadar. Sis bir anda dağılıyor ve ben yüksek alarm durumuna geçiyorum.

"Uh-oh," diye fısıldıyorum.

Ivy'nin gözleri fal taşı gibi açılmış. Fotoğrafçı yaklaşınca arabaya atlıyor ve ben de sürücü tarafına koşuyorum. Park yerinden gürültüyle çıkıyoruz ve Ivy ellerini gözlerine sürüyor.

"Oh, hayır."

"Sorun yok," diyorum, elimi onun uyluğuna kaydırarak. "Sorun yok. İnsanların bilmesini istiyorum."

"Margot'a kendim söylemeyi umuyordum..." Kaşları kalkar ve çekinir.

"O anlayacaktır."

"İzole bir inziva yerinden çıktığın gün bunu sindirmek zor olabilir."

"Belki fotoğrafları hemen yayınlamazlar."

Düşüncelerim kendi durumuma kayıyor, Singapur'daki hastaneden çıktığım gün Cara'nın Theo ile birlikte olduğunu öğrendiğim an. Utanç boğazımı düğümler ve başımı sallarım.

Aynı şey değil. Margot'la hiç birlikte olmadım, gerçekten. Onu bir kez öptüm. Hepsi sahteydi.

Elimi Ivy'nin uyluğuna kaydırıp sıkıştırdım ve ona cesaret verici bir gülümseme attım. "Her şey yoluna girecek, Poison."

O da başını salladı. "Umarım." Parmaklarını benimkine doladı ve pencereden dışarıya bakmaya başladı.

Göğsüm sıkışır ve kendimi derin bir nefes almaya zorlarım. Kendi sözlerime inanmam gerek. Her şey yoluna girecek. Margot anlayacaktır. Birkaç paparazzi fotoğrafından kötü bir şey çıkmaz. Bu yeni bir şey değil ve başa çıkamayacağım bir şey de değil.

Ama Ivy'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, o benim kadar onlara alışkın değil. O arka planda kalmaya alışkın. Tabloidlerde kendi yüzünü değil, kız kardeşinin yüzünü görmeye alışkın.

Ivy'nin evinin önünde arabayı durduruyorum ve o bana hüzünlü bir gülümseme atıyor.

"Gitmeni istemiyorum."

"İçeri girmemi ister misin? Kız kardeşine birlikte söyleyebiliriz."

Ivy başını sallar. "Kendi başıma yapsam daha iyi. Böylesi daha iyi olur."

"Emin
misin?" Ivy
başını
sallar.

Onu nazıkçe öpüyorum. "Hemen döneceğim. Theo bana söyleyecek bir şeyi olduğunu ve bunu yüz yüze yapmak istediğini söyledi."

Ivy orta konsola eğilip bana bir öpücük verir. Ben çekilene kadar orada kalırız.

"Gitmem gerek. Jet beni bekliyor."

Ivy iç geçirerek bana son bir kez öpücük verir. "Görüşürüz."

Ben uzaklaşırken bana el sallıyor ve sanki bir dönüm noktasına geldiğimizi hissediyorum. Kız kardeşi şaşırsa bile, önemli değil. Ivy ve ben medyaya karşı cesurca davranıp ilişkimizi kamuoyuna açıklayabiliriz. Aileme, onun ailesine, tüm dünyaya onun benim için doğru kadın olduğunu söyleyebilirim. Onun elini herkesin önünde tutabilir ve onu benim olarak tanıtabilirim.

Margot için endişeleniyor olsa bile, bunun iyi bir şey olduğunu biliyorum.

Sadece ben, Ivy ve aşkımız.

Ya da en azından... umarım öyle olur.

Farcliff'ten Argyle'a uçuş üç saatten biraz fazla sürüyor. Benim vatanım Bahamalar'ın hemen güneyinde bir ada ülkesi. Uçak iner inmez palmye ağaçlarına bakıp dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

Ivy'ye evimi göstermek için sabırsızlanıyorum.

Başımı özel jetin penceresine yaslayıp, pistte duran uçağa bakarak iç çekiyorum. Uçuş ekibi merdiveni indiriyor

ve ben uçaktan inerken bana başlarıyla selam veriyorlar. Beni saraya götürmek için kraliyet arabası bekliyor.

Tropikal akşam havasını içime çekince kalbim daha rahat atıyor. Yakında Ivy'ye Argyle'ın nasıl bir yer olduğunu göstermek istiyorum. Onu buraya getirip ailemle tanıştırmak ve benim büyüdüğüm tüm manzaraları ona göstermek istiyorum.

Buraya gelmeyeli beş uzun yıl oldu ve kendimi yepyeni bir insan gibi hissediyorum.

Saraya vardığımızda, Theo, Cara, Beckett ve Dante resmi kabul odasında beni bekliyorlar.

Dante beni sıkıca kucaklayıp, daireler çizerek döndürüyor. Beckett hâlâ tuhaf bir şekilde kızgın görünüyor ve ben Theo ve Cara'ya bakmaktan kaçınıyorum.

Dante beni yere indirirken gülerken "Yavaş ol" diyorum. "Yine belimi kıracaksın."

"Duyduğuma göre, sen yok edilemezsin," diye sırtarak diyor. Dante benim kadar uzun boylu ve son beş yılını spor salonunda geçirmiş olduğu belli. Pazıları benim uyluklarım kadar büyük. Benden birkaç yaş küçük ve çocukken Beckett ve beni hep takip ederdi. Şimdi ise bir erkeğe dönüşmüş gibi görünüyor.

Kardeşim omzuma vuruyor ve ben öne doğru sendelemek için elimden geleni yapıyorum.

Theo ve Cara öne çıkar. İkisini üç aydır görmemiştim ve onları gördüğümde her zaman beni saran acı ve duygusal saldırıyı beklerim...

...ama hiçbir şey olmuyor.

Kalbimdeki hafiflik devam ediyor ve gülümsemem kaybolmuyor.

Kardeşim Theo'ya doğru büyük adımlarla yürüdüm ve elimi uzattım. Theo şaşkın görünüyordu, ama elimi tuttu ve beni kucakladı.

"Teşekkürler Luca," diyor, sesi omzumda boğuk çıkıyor.

"Ne için?"

"Anlayışın için." Cara'ya bakıyor, Cara da ona yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Artık öfke, acı ve reçeteli

, birbirlerine attıkları bakışları görüyorum. Cara ve Theo

aşık.

Bunu nasıl kaçırdım?

Birbirlerine deli gibi aşıklar.

Nedense, onların ilişkisini beni kasten incitmek için yapılmış bir şeye dönüştürdüm. Onların aşkını benimle ilgili hale getirdim. Benim acımla. Benim kazamla. Benim kırık kalbimle.

Bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını bir kez bile düşünmedim. Cara merdivenleri tırmanmıyordu. Bunu benim kırık olmamdan dolayı yapmadı.

Kardeşimle evlendi çünkü onu seviyor ve kardeşim de onu seviyor.

Cara, ona sarıldığımda şaşkın bir çığlık attı. Onu gülerek yerden kaldırdım, tekrar yere indirdim ve ellerimi omuzlarına koydum.

"Aptalca davrandığım için özür dilerim."

"Seni incittiğim için özür dilerim," diye cevaplar.

Gülümser ve başımı sallarım. "Senin bana verdiğin acıdan çok daha fazlasını kendime verdim."

Büyüdüğüm sarayda toplanan aileme bakarak, dudaklarıma hafif bir gülümseme konduruyorum. Kalbim yavaşça atıyor ve aşık olduğum kadını düşünüyorum.

Onlar da ona bayılacaklar.

Personelden birine el sallayarak, yanımda getirdiğim özel bir kutu pasta ve kurabiyeyi getirmesini işaret ediyorum. Kutunun üstünde *Spoonful of Sugar* logosu var, kutuyu açıp aileme sunuyorum.

"Özel bir ikram," diyorum. Bunlar pastaneden alınmış ürünlerden çok daha fazlası. Tatlı ikramlardan çok daha fazlası. Bunlar kutudaki Ivy. Sevdığım kadın, şeker ve hamur işlerinden oluşan lezzetli sıralar halinde düzgünce dizilmiş.

Beckett kaşlarını kaldırıyor ve Dante ile bakışıyor.

Dante boğazını temizler. "Biz, şey, bunu duyduk." İkramların bulunduğu kutuya başını sallar.

"Neyi duyduk?"

Beckett alaycı bir şekilde başını sallar. "İki kız kardeşle de yattığını, Luca. Biri yetmedi mi?"

Kaşlarımı çattım ve Dante cebinden telefonunu çıkardı. Ekranı birkaç kez dokundu ve bana bir dedikodu dergisinin manşetini gösterdi.

Midemi bir ağrı kaplar.

Ivy haklıymış. Fotoğraflar hemen yayınlanmış ve internetin her yerine yayılmış.

Onunla kalmalıydım.

OTUZ ÜÇ IVY

Kız kardeşimin malikanesinin ön kapısından içeri girdiğimde, kendimi inanılmaz yorgun hissediyorum. Ayaklarım ağrıyor ve yemin ederim şişmeye başladılar. Bütün ayakkabılarım sıkıyor.

Mutfağa doğru ağır adımlarla yürüdüm ve lavabonun üzerinde durarak soğuk kalıntıları yedim. Ses dinledim ama hiçbir şey duymadım. Margot uyuyor olmalıydı.

Oturma odasındaki kanepede uzanmış, telefonuma bakarak Luca'ya durmadan mesaj atmamak için kendimi zor tutuyorum. Onu sürekli yanımda istemek bencilce geliyor ama onun varlığına alıştım. Televizyonu açıyorum ve ilgimi çekmeyen bir şeyi izlerken gözlerim donuklaşıyor.

Uykuya dalıyorum.

Uyandığımda, gölgelerin içinde bir adam görünce kanepeden atlıyorum. Hunter öne çıkıyor, yüzü öfkeden kararmış.

Kız kardeşim tesisteyken onun yokluğuna alışmıştım. Ağlayan, alaycı yüzünü görmek midemi bulandırıyor. Gözleri ateşle dolu ve beni uyanık gördüğünde dudakları aşağı doğru kıvrılıyor.

Kolumu tutup beni ayağa kaldırır. "Seninle konuşmam lazım," diye tıslar Hunter.

Kolumu onun elinden çekiyorum. "Öncelikle, bana dokunma. İkincisi, yorgunum ve sadece yatmak istiyorum. Konuşmak istediğin her şey bekleyebilir."

Margot kapıda belirir. Yüzünde çizgiler vardır ve gözlerime bakmaz. Hunter'ın yanına geçer.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. Bir terslik var. Prens Luca'yı biliyorlar mı?

"Şu anda ne oyunu oynuyorsun, Ivy?"
Kaşlarımı kaldırıyorum. "Anlamadım?"

"Kız kardeşini desteklemelisin, sabote etmemelisin.

Onu.

"Sabotaj mı? Yaptığım her şey onu desteklemek için. Onu Onu tesisten alan bendim, sen değildin, hatırladın mı? Onu hastaneye ben götürdüm. Onun için tüm hayatımı askıya aldım!"

Margot irkilir ve utanç yanaklarını yakar.

"Benim bahsettiğim şey o değil." Hunter'ın gözleri parlar ve öfkem alevlenir. Kapıya doğru başını sallar. "Peki ya o aptal fırın ne olacak? Sence bu Margot'a yardımcı oluyor mu? Onun şöhretinden yararlanmak için yüzünü internete yayıyorsun."

"Sülük mü?"

Hunter'ı iyi günümde bile sevmem. Peki bugün? Bugün ona tahammül edemiyorum. Kilitleri değiştirip ona asla anahtar vermemeyi kafama koyuyorum.

Kafamı sallayarak kollarımı kavuşturuyorum. "Dinle, Hunter, kendini Krallığın en önemli kişisi sanıyorsun, biliyorum, ama haberin olsun: değilsin. Son birkaç yıldır yaptığın gibi bana pislik gibi davranmaya hakkın yok. Sen kız kardeşimin menajeri sensin. Onun için çalışıyorsun. Daha fazlası değil."

Hunter kaşlarını kaldırır ve gözleri sertleşir. Telefonunu çıkarır, birkaç kez dokunduktan sonra ekranı bana doğru çevirir.

Daha önce yanaklarım kızarmışsa, şimdi alev alev yanıyor. Hunter bana bir fotoğraf gösteriyor ve ben bunun ne zaman çekildiğini tam olarak biliyorum — sadece birkaç saat önce. Elim prensin kasıklarında ve öpüşmemiz açık ağızlı ve açıkça müstehcen.

Samimi görünüyor. Samimiydi. Beş dakika önce, Prens içime girmiş ve beni sevdiğini söylüyordu.

Kalbim çarpıyor ve ekrandan gözlerimi ayırıyorum. Hunter aşağı kaydırıyor ve Prens'in yatağı güvertesinde beni öperken çekilmiş bir fotoğrafını görüyorum. Başlık şöyle bağıırıyor:

GİZEMLİ KADIN: KİMLİĞİ BELİRLENDİ!

Hunter kaşlarını kaldırır. "Bunu açıklamaya bile çalışmayacak mısın?"

"Neyi açıklayayım?" diye homurdanıyorum ve Hunter'a doğru bir adım atıyorum. Margot hâlâ bana bakmıyor. Yüzü kapalı ve tek kelime etmemesi beni sinirlendiriyor.

"Öncelikle, burada ne tür bir oyun oynadığını." Hunter fotoğrafla beni işaret ediyor, sanki Prens'in benimle ilgilenmesi tamamen imkansızmış gibi kaşlarını kaldırıyor.

Acı kalbimi deliyor, çünkü uzun zamandır tam da buna inanıyordum.

Hunter benim güvensizliğimi biliyor ve onu saklandığı derinliklerden çıkarıyor.

Omuzlarımı dikleştirip başımı sallıyorum. Onun beni böyle yıkmasına izin vermeyeceğim. Prens beni seviyor. Bana öyle söyledi. Luca, tanıdığım en destekleyici, en sevgi dolu insan. Kendi hayallerimi ne kadar ihmal ettiğimi fark etmemi sağladı.

Beni değerli hissettirdi.

Gözlerim yaşlarla dolmadan önce, çenemi kapıya doğru çeviriyorum. "Git."

"Hayır, sen kendini açıklamadan gitmiyorum. Ekiplerimiz Prens ve Margot arasında mükemmel bir ilişki kurmak için çok çalıştı. O terapiye gidiyor ve sen gelip onu elinden alıyorsun?"

"Ben hiçbir şeyi kapmadım," diye tersliyorum. "Onlar hiçbir zaman birlikte olmadılar."

Margot bir ses çıkarır ve sonunda gözlerini benimkilere kaldırır. "Peki bu kimin suçu?"

Boğazım düğümlenir. "Birbirimizi seviyoruz." Sesim kısık çıkar ve birdenbire aşk yeterli gelmez gibi gelir.

Hunter sadece gülüyor, sesi göğsümü milyonlarca küçük bıçak gibi deliyor.

"Siktir git, Hunter," diye bağırırım.

"Hayır, sen *git*, Ivy," diyor Margot. "Bence gitme vaktin geldi. Bağımsız olmak mı istiyorsun? Kendi işini mi kurmak istiyorsun? Öyleyse yap. Ama artık benim sırtımda yaşamayacaksın."

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor.

Başını eğiyor. "Az önce internette bir anket gördüm ve görünüşe göre yüzde 68'i senin benden daha güzel olduğunu düşünüyor."

Göğsüm boşalırken başımı sallıyorum. "Margot, bu sadece internet. Aptalca bir şey."

Margot alaycı bir şekilde güler. "Daha önce fark etmediğime inanamıyorum, ama haklılar. Büyük, eşsiz gözlerin ve sayısız yeteneklerinle çok güzelsin. Ben neyim peki? Anksiyete bozukluğu olan, başarısız bir yıldız aday ve..." Birden durur ve keskin bir nefes alır.

Hunter'ın dudakları acımasız bir gülümsemeye bükülür. "Makalelerde senin için kullandığı lakabın 'Zehir' olduğu yazıyor." Alaycı bir şekilde gülümser. "Bu doğru. Sen bu aile için zehirden başka bir şey değilsin."

Medya bunu nasıl biliyor?

Düşüncelerim kafamda dönüyor ve yeni bir gözyaşı dalgasını geri püskürtüyorum. Margot'un yüzü ifadesiz ve Hunter kapıyı işaret ediyor.

"Birkaç şey alayım," derim, boğazım düğümlenirken kelimeleri zorla çıkarırım. Merdivenleri ağır adımlarla çıkıp eşyalarımı bir çantaya koyarım, bu gece nerede uyuyacağımı bile bilmiyorum. Fırında mı? Georgina ve Giselle'in evinde mi?

Aşağı indiğimde, Hunter kollarını Margot'un omuzlarına dolamış. Beni izliyorlar ve bakışlarının ağırlığı beni neredeyse ezip geçiyor. Vespa'ya vardığımda, ona yaslanıp ağlamaya başlıyorum.

Titrek ellerimle Luca'nın numarasını çeviriyorum. İkinci çalınıştta cevap veriyor.

"Merhaba, bebeğim." Sesi, acılı kalbime yatıştırıcı bir merhem gibi geliyor.

"Biliyorlar."

"Gitmemeliydim."

"Beni kovdular," diye hıçkırıyorum. "İkizlerin evine gidiyorum. Margot'un mutlu olmayacağını biliyordum."

Luca bir dizi küfürler savurur ve ilk uçakla döneceğini söyler. Ağlarken onu vazgeçiririm. Ailesinin yanında olması gerektiğini biliyorum. İkimizin de kendi sorunları var ve onu bundan uzaklaştırmak istemiyorum.

Luca bir saniye sessiz kalır ve sonunda iç geçirir. "Margot aşırı dozda uyuşturucu aldığını herkes bildiği halde, neden onunla birlikteymiş gibi davranmaya devam edeceğimi düşünsünler ki?"

Bu sözleşmede yoktu. *Ben seninleyim.*"

Kaşlarımı çatıp, onun sözlerini sindirmek için nefes alıyorum. Kafam çok karışık. Az önce söylediği şey beni biraz kıldı, ama nedenini anlayamıyorum. Margot merkezden çıktığında onunla görölmek istemiyor mu?

Kafamı sallıyorum.

Önemli değil, o Margot'la değil. Benimle birlikte. Az önce öyle söyledi.

Yine de, içimde o tanıdık koruma içgüdüğü uyanıyor. "Bu ne anlama geliyor? Margot iyileşmek için ayrılmışsa ne önemi var? Onu desteklemelisin. Onun için mutlu olmalısın. Benim için."

Luca içini çeker. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdiğini hayal ediyorum. "Öyle yapıyorum."

"Öyle gelmedi." Neden kızgın olduğumu anlamaya çalışarak boşluğa bakıyorum. Margot beni kovdu ve şimdi onu savunuyor muyum? Neyim var benim?

Belki de her geçen gün kemiklerime daha da derinlemesine işleyen yorgunluktur. Belki de internette o fotoğrafları görmenin verdiği duygudur.

Belki de her şey söylendi ve yapıldıktan sonra, hala kız kardeşimi her şeyden daha çok önemsiyorumdur. Beni incitse, evden kovsa ve benim için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi davransa bile.

Luca telefonun diğer ucunda inliyor. "*Seninleyim* Ivy. Kız kardeşini kırmak istemedim. Mümkün olsaydı, bir jet uçağına atlayıp sabahın ilk iş olarak oraya giderdim. Seni seviyorum Ivy. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Sadece, bilirsin... Onunla görölmem Argyle kraliyet ailesine olumsuz etki eder. Bunu anlıyorsun, değil mi? Asla izin verilmez. Ama bu tartışmalı bir konu, çünkü ben onunla değilim. Ben seninle birlikteyim."

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

"Öyleyse aşırı dozda uyuşturucu alan birinin kız kardeşi ile birlikte olmak sorun değil mi? Bu senin itibarını da etkilemez mi? Ben de artık kirlenmiş bir mal mıyım?"

ben de kirlenmiş bir mal mıyım?"

Luca derin bir nefes alır. "Ailemle ben hallederim. Makaleleri okudular ama beni evden atmadılar." Sesindeki sırtışı duyabiliyorum ama gülmüyorum.

"Henüz çok erken, Luca."

"Üzgünüm, bebeğim. Sadece seninle olmak istiyorum, Ivy. Bunu biliyorsun."

Başımı sallıyorum, burnumu çekiyorum, ama içimde bir duygu seli akıyor. Hayatımdaki herkes beni parçalıyor.

Luca, kız kardeşimi unutmamı ve kendi bencil hayallerimin peşinden gitmemi istiyor. Hunter, kız kardeşimin peşinde koşarken üzerinde basıp geçebileceği bir paspas olmamı istiyor.

Ama en çok Margot için endişeleniyorum. Küçükken beri bana güvenen, kendi başıma asla yaratamayacağım bir hayat sunan, benim için her şey olan kız kardeşim, sanki beni tanımıyor gibi bana bakıyordu.

Onun benim için mutlu olacağını düşündüğüm için kendimi aptal hissediyorum. Luca ile olan ilişkiyi anlayacağını düşündüğüm için aptalım.

Aralarında nasıl seçim yapacağım? "Gitmem gerek, Luca," diyorum dişlerimi sıkarak.

"İkizlerin evine vardığında beni ara, tamam mı?" "Sana mesaj atarım."

"Ivy..."

"Hoşça kal, Luca." O başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum.

Göğsümde bir acı hissediyorum. Birkaç saat önce sesi beni eritirken, şimdi neden beni geri çekiyor?

Masalımın sona erdiği hissinden kurtulamıyorum. Bu mutluluk çok güzeldi, ama uzun sürmeyecekti. Kısa sürede çok fazla mutluluk yaşadım ve şimdi bu mutluluğun parmaklarımdan arasından kum gibi kayıp gittiğini hissediyorum.

Georgina'ya geleceğimi mesaj atıyorum, cevap beklemiyorum bile. Orada uyuyabileceğimi biliyorum. İki en iyi arkadaşımın olması iyi bir şey.

Ayaklarımı scooterın üzerinden geçirip, kontak anahtarını çeviriyorum. Scooter gürültüyle çalışıyor. Bu sesin, beklemediğim bir kesinliği var.

Beklemediğim bir kesinliği var. Kız kardeşimden uzaklaşmak üzereyim.
Ailemden. Tüm hayatımdan.

Ne için? Kız kardeşimi bu kadar kolayca bir kenara atan bir adam için mi?
Scooter'a yaslanıp sokaklarda hızla ilerliyorum. Yüzümü okşayan
rüzgâr bile sinirlerimi yatıştırmaya yetmiyor.
Bir şeyler değişti, ama ne olduğunu bilmiyorum.

OTUZ DÖRT LUCA

IVY'I GERİDE BIRAKMAK YANLIŞ GELİYOR. Argyle'da geçirdiğim her saat yanlışı geliyor. Uçak indiğinde hissettiğim coşku buharlaşmış, yerine göğsümde bir boşluk bırakmış.

Ivy'nin bana ihtiyacı var. Onun yanında olmalıyım.

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. Kız kardeşiyle vakit geçirmesi gerekiyor. Son birkaç ayda hayatında büyük değişiklikler oldu ve onun bunları sindirmesi için zamana ihtiyacı olduğunu kabul etmeliyim.

Ses tonu mesafeli geliyorsa, bunun nedeni olayları kabullenmesi gerektiğidir. Margot fikrini değiştirecektir. Değiştirmek zorunda.

Çocukluğumun geçtiği yatak odama doğru yürürken, telefon görüşmesinin tamamını aşırı derecede analiz ediyorum. İçeri girdiğimde, bir nostalji dalgası beni sarıyor. Keşke bunu Ivy'ye gösterebilseydim. Bu oda benim büyüdüğüm yer.

Bu kale benim evim.

Ailemin beni uzaklara göndermesinden ne kadar kızmış olsam da, beni hiç ziyaret etmemelerinden ne kadar nefret etsem de, şimdi onları kendim uzaklaştırdığımı biliyorum. Hissettiğim acının çoğu kendi zihnimden kaynaklanıyordu. Kendime işkence ettim ve şimdi eve dönmek çok iyi geliyor. Tek kötü olan şey, Ivy'nin yanımda olmaması.

Telefondaki kendi sözlerimden utanarak, Ivy'ye bunu telafi edeceğime kendime söz veriyorum. Kız kardeşini çok, çok derinden sevdiğini biliyorum, benim anlayabileceğimden çok daha derinden.

Ivy, ikizlerin evinde güvende olduğunu bildiren bir mesaj gönderir ve ben rahat bir nefes alırım.

Uykuya dalmadan önce, mümkün olduğunca çabuk Farcliffe'e döneceğime yemin ederim.

Ertesi gün, Argyle'a dönüşümü kutlamak için büyük bir tören düzenlenir.

Arabayla geçerken sokaklarda toplanan kalabalığı görünce şaşırırım.

İnsanlar üzerinde benim resmimin olduğu tişörtler giymiş, pankartlar sallıyor ve adımı haykırıyorlar.

Dante, koyu renkli camların arkasında kalabalığın gözünden uzak, arkamdaki koltukta bana gülümsüyor. Yıllardır yüzünü halka göstermiyor. "Sen bir kahramansın Luca. İlk adımlarını gösteren bir video yayınladık ve tüm krallık üç gün boyunca kutlama yaptı.

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. O gün Cara ve Theo'yu öğrendiğim gündü. Benimle ilgili herhangi bir kutlama hatırlamıyorum.

O kadar karanlık bir delikte miydim ki, hikayemin yarattığı etkiyi fark etmedim bile?

Dante omzuma vurur. "Kabus gibiydi," diye gülerek söyler. "Bankaları, okulları ve çöpçüleri tekrar çalışmaya başlamaları için zorlamaya devam ettik, ama herkes çok heyecanlıydı ve hiçbir şey yapamıyordu. Merkez meydan, senin iyileşmen için devasa bir tapınak haline geldi."

Kardeşim halktan uzak durduğu için, teknoloji uzmanlığını Krallığı yönetmek için kullanıyor. Kale güvenliğinin başı ve Argyle'ı bugünkü haline getiren birçok sistemi o geliştiriyor. Neredeyse bir dahi, ama Argyle'da bunu bilen neredeyse kimse yok.

"Seni seviyorlar," diyor.

Kalbim çarpıyor ve kalabalığa el sallıyorum. O dönemden tek hatırladığım acı, uyuşturucu ve ezici bir ihanet.

Binlerce insanın beni bu kadar önemseydiğini fark etmemiştim. Theo ve Cara beni sırtımdan bıçaklamış gibi hissetsem de, halkımın arkamda olduğunu bilmiyordum.

Dante boğazını temizliyor. "Senin bu kız..."

Ona bakıyorum, gerginleşiyorum. "Ne olmuş ona?"

"Onu seviyor musun?" Küçük kardeşim gözlerimi araştırıyor. Küçük çocukken bile benim yalanlarımı görmede her zaman ustaydı.

Derin bir nefes alıp gözlerimi ona kaldırıyorum. "Evet," diye cevaplarım basitçe. "Seviyorum."

Dante'nin yüzünde geniş bir gülümseme belirir. "O zaman senin adına sevindim."

Etkinlik bittiğinde, öğleden sonra geç saatlere gelinmiştir. Sabahın ilk saatlerinden beri ilk kez telefonuma bakarım ve Ivy'den mesaj gelmediğini görünce kalbim sıkışır. Ona hızlıca bir mesaj yazarım ve Argyle Sarayı'nın, şehrin ve beni görmeye gelen kalabalığın birkaç fotoğrafını eklerim.

Keşke burada olsaydın, yazdım.

Birkaç saniye ekrana bakarım ve sonra telefonu cebime koyarım.

SONRAKİ ÜÇ gün, yoğun bir faaliyet telaşıyla devam ediyor. Günler resmi etkinliklerle dolu ve ben krallığın bir ucundan diğer ucuna koşturuluyorum. Akşamları Ivy ile konuşuyorum ve sesi düz ve duygusuz geliyor. Bu durum kalbimi sızlatıyor ve ona yakında döneceğimi söylüyorum. Farcliff'e dönebilmek için günleri sayıyorum.

Argyle'daki dördüncü gecemde, odama giderken ayak seslerim yankılanıyor. Bütün gün Ivy'den haber almadım ve dün gece Margot'un hala onunla konuşmadığını söyledi. Onun benden uzaklaştığını, kendini benim sevgimden kapattığını hissedebiliyorum. Oraya geri dönmem gerekiyor.

Boş koridorlarda yankılanan her adım, kalbime son çiviye çakan bir çekiç gibi geliyor.

Bir şeyler ters
gidiyor. Bunu
hissedebiliyorum.

Bunu düzeltmem gerekiyor.

Oda kapımın aralık olduğunu gördüğümde, kafamda alarm zilleri çalmaya başlar. Yavaşlarım, kapıyı itmeden önce aralıktan içeriye bakarım. Kapı sessizce açılır ve yatak başucumda çömelmiş bir adam görürüm.

"Sen de kimsin?"

Adam, haplar yere saçılırken çığlık atarak ayağa fırlar. Üvey kardeşim Beckett'in bana baktığını görünce gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Luca," diye boğazını temizleyerek söyler, gözleri odanın içinde dolaşır.

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun? Onlar benim ilaçlarım mı?"

"Ben..." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirir. "Doktorundan yeni bir şişe aldım. Daha fazlasına ihtiyacın olup olmadığını kontrol ediyordum."

Kaşlarımı çattım. Öncelikle, Argyle'da düzenli gittiğim bir doktorum yok. Farcliff'ten aldığım ilaçları haftalar önce bitirdim ve yenisini almadım. Kimseye yeni ilaç istediğimi söylemedim, hatta yeni ilaca ihtiyacım olduğunu bile belirtmedim.

İkincisi, Beckett neden ilaçlarımı umursasın ki? Farcliff'te karşılaşana kadar onu beş yıldır görmemiştim. Neden birdenbire iyileşmeme bu kadar ilgi gösteriyor?

Kardeşimin yanakları kıpkırmızı oldu ve yalan söylediğini anladım. "Neden buradasın?" Sesim sert çıkıyor.

Beckett gözlerini bana kaldırır ve yüzündeki maske düşer. Bana alaycı bir şekilde bakar ve başını sallar.

"O hastane yatağında Margot değil, sen olmalıydın." "Ne?"

"Bu haplar," diyor, kolunu yere doğru sallayarak. "Onlara bağımlı olduğunu biliyorum."

Bir adım atarak, topuğuyla yerde duran bir hapi ezip, toz haline gelen kalıntıları bana doğru tekmeledi.

Kollarımı yanarımdan sarkıtarak, kaslarımı saran gerginliği belli etmemeye çalışıyorum. Yumruklarımı sıkıp açarak Beckett'i baştan aşağı süzdüm.

"Onlara bağımlıydım," diye itiraf ettim. "Ama bunun nedeni felçli olmam ve omurgamı kırmış olmamdı. Yoksa bunu unuttun mu?"

"Herkesin tek konuştuğu şey bu iken nasıl unutabilirim?" diye tükürdü.

Beckett başını sallar ve içindeki çirkinlik ortaya çıkar. Kardeşime bakarken boğazım sıkışır, yumruklarım bir kez daha sıkılır. Sadece gitmesini istiyorum. Ivy ile olanlar yüzünden duygularım çok yoğun. Rahatlamak ve ne yapacağıma karar vermek için biraz zamana ihtiyacım var.

Ama bunu elde edemeyeceğim.

Beckett bir adım daha atar ve yatak başındaki masada plastik bir hap kutusu görürüm. Kaşlarımı çatarak onlara doğru bir adım atarım. Üvey kardeşim alaycı bir şekilde gülerek kutuyu alır ve göğüs cebine tıktırır.

"Onlar ne?"

"Önemli değil."

"Önemli, Beckett. Burada ne yapıyorsun? İlaçlarımla mı oynuyorsun?"

"Sen sadece bir bağımlısın, Luca. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, o kadar iyi olur."

Yere düşen haplardan birini almak için eğilip, onu yüzüme yaklaştırdım. Hapın bir tarafında T şeklinde bir iz olduğunu fark edince, bir çekiçle karnıma vurulmuş gibi bir anda her şeyi anladım.

Bunlar Farcliff'teki odamda bulunan hapların aynısı. Tuvalete attığım hapların aynısı.

Bunlar benim ağrı kesicilerim değil.

Korku içimi kemirirken gözlerimi kardeşime çevirdim. O ise başını sallayarak kahkaha attı.

"Yüzündeki ifade paha biçilemez, Luca. Sonunda her şeyi anladın mı?"

"Bu ne? Beni zehirlemeye mi çalışıyorsun? Margot'u zehirledin mi?"

"Margot LeBlanc'la hiçbir ilgim yok," diye tükürüyor.

Karşımdaki adama bakıyorum, onda tanıdık hiçbir şey görmüyorum. Bu benim birlikte büyüdüğüm çocuk. Ben oyun oynarken peşimden gelen, her adımında yanımda olan, Argyle'dan ayrılıp ameliyat olmaya gittiğimde benimle konuşan çocuk.

Kardeşim.

Ve o beni öldürmeye mi çalıştı?

Kabul etmek için çok korkunç, bu yüzden sadece Beckett'e bakıyorum. Aklım tamamen boş. Hiçbir duygu veya düşünceyi işleyemiyorum. Kulaklarımda bir çınlama duyuyorum ve iki üç kez gözlerimi kırpiyorum, ayaklarım üzerinde sallanıyorum.

Sonunda, tüm cesaretimi toplayarak, kafamın içinde çığlık atan tek kelimeyi boğuk bir sesle söylüyorum:

"Neden?"

Beckett'in gözleri kararır. Dudakları bükülür ve bakışları sıcak bir bıçak gibi içimi delip geçer. "*Neden* mi? Bana gerçekten bunu mu soruyorsun? Neden yürüyüşü yeniden öğrenen altın çocuğu kiskandığımı mı merak ediyorsun?"

Yeniden yürümeyi öğrenen altın çocuğu neden kıskandığımı mı merak ediyorsun? Kadınların peşinden koştuğu adamı mı? Hayatımın her günü beni gölgede bırakan adamı mı?"

Beckett başını sallar ve yere dağılmış hapları tekmeler.

"Kendini hap bağımlılığına sürükledin ve insanlar yine de seni kollarını açarak aileye geri kabul ettiler. Peki ya ben? Ben mükemmel bir evladım ve dışlanıyorum. Asla yeterince iyi değilim. Ben sadece aldatan bir annenin piç evladı, hepinizin nefret ettiği sahte pislikler."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Bana saçmalamayı kes, Luca. Senin gölgenden çıkabilmemin tek yolu, senin gölgenin olmamasıdır."

"Seni tutuklatmalıyım."

"Yap o zaman," diye tükürdü. "Bu, Farcliff'te küçük kız arkadaşınla olanları değiştirmeyecek."

Beckett'in dudakları gülümsemeye kıvrıldığında kanım donar. Kaşlarını kaldırır ve ben sadece ağzımı açabilirim. Hiçbir şey çıkmaz.

"Cara'yı ya da Margot'u asla hak etmedin, hatta onun çirkin küçük kız kardeşini bile hak etmiyorsun."

Boğazımdan çıkan ses insanlık dışıdır. Beckett'e saldırırken ses tellerim parçalanır. Ona çarptığımda dişlerini sıkar ve yere düşerken yanlarımı yumruklarla dövmeye başlar. Beni ters çeviren Beckett, geriye uzanır ve yumruğunu yüzüme indirir.

Son anda başımı çeviririm ve yumruğu elmacık kemiğime çarpar. Yüzümde şiddetli bir acı hissederim ama dişlerimi sıkar ve bileğini yakalarım. Onu üstümden atar ve kendimi bir dizi yumruktan korurum.

Ona vurmaya kendimi ikna edemiyorum. Yüzüme yumruk atsa, bacağıma tekme atsa, karnıma diz atsa bile. Ölü gözleriyle gözlerime baksada, kardeşime vuramıyorum.

Bunca yıldır kendini yetersiz hissetti. Bunca yıldır kendini bizden daha aşağı gördü.

Ben bunu hiç fark etmedim.

Belki de hiç umursamadım. Kendi hayatıma, kendi acıma, kendi kazama, kendi kalp kırıklığıma çok fazla odaklanmıştım. Hiçbir zaman

durup kardeşim hakkında düşünmedim.

Yumruk çenemi parçaladı. Dilimi metalik bir kan tadı kapladı ve nefes almak için hırıltılı bir ses çıkardım. Beckett'in karnına vurdum, o çığlık atarken ben de yüzümü buruşturdum.

Kardeşim bana vurmak için kolunu geri çekiyor ve ben her şeyin biteceğini biliyorum. Beni yere serecek, çünkü kendimi savunamıyorum. Ona vuramam.

Ancak yumruğu bana ulaşmadan önce, başka bir kol onun kolunu kavrar ve beni bırakması için onu çekip uzaklaştırır. Kardeşim gardiyana karşı direnir, çekilirken bağırır ve tekmeler.

Theo kapının eşiğinde, gözleri fal taşı gibi açılmış duruyor.

Yan tarafa yuvarlanıyorum, nefes nefese öksürerek nefes almaya çalışıyorum. Kral sessizce izliyor, odayı tarıyor.

"Ne oldu?" diye sorar.

Kafamı sallarım. "Emin değilim. Sanırım Beckett beni öldürmeye çalışıyor. Bunlar benim ağrı kesicilerim değil."

Theo içini çeker. Ona bakarım ve kalbim sıkışır. Şaşırmış görünmüyor, sadece üzgün.

O biliyordu.

OTUZ BEŞ IVY

Instagram'daki beğenilerin aile üyeleri arasında bu kadar büyük bir uçurum yaratabileceğini hiç bilmiyordum. Fırın hesabımdaki son gönderim, Margot'un son fotoğrafından daha fazla beğeni aldı ve Margot'un gözlerinde bunun onu üzdüğünü görebiliyorum.

Sosyal medya onun aynasıydı. Milyonlarca hayranı ona ne kadar harika olduğunu söylüyordu. Her gün, bütün gün.

Şimdi ise durum değişti. Hala hayranları var, ama spot ışıkları bana çevrildi.

Ve bundan nefret ediyorum.

Kız kardeşim fırın tezgahının diğer tarafında duruyor, ona hayran hayran fotoğraf çeken hayranlarını görmezden geliyor. Kaşları kalkıyor ve midemde kötü bir his oluşuyor.

Kız kardeşimi böyle sevmiyorum.

Acı ve yorgun görünüyor. Kendisi gibi görünmüyor.

"Tarçınlı çörek ister misin?" diye soruyorum, reddedeceğini bilerek.

"Hayır. Bu kadar bencil olma, Ivy. Hunter ve ben seninle konuştuktan sonra her gün fırını açmaya devam ettiğine inanamıyorum. Anladığımı sanmıştım."

Saçları başının etrafında dik duruyor ve gözleri bulanık görünüyor. Acaba yine uyuşturucu mu kullanıyor diye düşünüyorum, sonra bu düşünceyi kafamdan atıyorum.

O bağımlı değil. Kendisi söyledi. Aşırı dozdan ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Zehirlendiğini düşünüyor ama bu konuda konuşmak istemiyor.

Midem rahatsız edici bir şekilde guruldarken, boğazımda mide bulantısı yükseliyor. Keskin bir acı beni sarıyor. Elimi karnıma koyuyorum.

Derin bir nefes alıp, kız kardeşimin söylediklerine odaklanıyorum. "Neyi anladığımı sandın, Margot? Hayallerimi umursamadığını mı? Sadece kendi imajını umursadığını mı?"

bağırsaklarımda bir başka ağrı hissederek, bize bakan hayranların geniş gözlerine bakıyorum. Arkamdaki kapıyı işaret ederek başımı sallıyorum. "Arkaya geçip daha özel konuşalım."

Margot sadece alaycı bir şekilde başını sallar. "Sen beni hiç umursamadın, Ivy. Beni sadece istediğini elde etmek için kullandın, tıpkı diğerleri gibi. Üç ay boyunca işkence gibi bir hayat yaşadım ve sonunda senin beni terk ettiğini gördüm. Sana güvenebileceğimi sanmıştım."

Gözlerim, bizim konuşmamızı çeken insanlara kayar.

Yutkunurum. "Margot..."

O salları başını salları, etrafında dönüyor, ve dışarı dışarı Omuzlarım çöküyor.

Giselle elini omzuma koyar. "Merak etme, Ivy. Her şey yoluna girecek."

Marcus, vitrine yeni bir tepsi tarçınlı çörek koyduktan sonra diğer omzumu da sıktı. "Biz senin yanındayız, Poison."

Takma isme irkilirim ve ona zoraki bir gülümseme atarım.

Tarçınlı çöreklerden birini alıp, fırının arkasındaki ofise gidip kendimi içeri kilitliyorum. Midem rahatsız edici bir şekilde kramp girse de, yine de tarçınlı çöreklerden parçalar koparıp ağzıma tıktırıyorum.

Margot kadar ince olamama nedenim budur: rahatlamak için yemek yemek. Her zaman yemeğe yönelirim. Bu, bugün yediğim ikinci tarçınlı çörek ve sonuncusu olmayacağını biliyorum.

Ağzımda acı bir tat bırakıyor ve gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor.

Kazanamıyorum. Fırını açık tutarsam, Margot bunu kişisel bir hakaret olarak algılayacak. Neden benim adıma mutlu olamıyor, bilmiyorum. Şu anda acı çekiyor ve eskisi gibi onu desteklemek için yanında değilim.

Ama eski hayatıma geri dönmek artık mümkün görünmüyor. Kendim için yaşadığım hayatın nasıl olduğunu gördükten sonra, kız kardeşime nasıl hizmet etmeye devam edebileceğimi bilmiyorum.

Parmaklarımdaki yapışkan tarçını yalarken, hamurun son büyük parçasını çiğniyorum ve sandalyeme yaslanıyorum. Midem şiddetli bir şekilde guruluyor ve kollarımı karnıma sarıyorum.

Yine keskin bir ağrı bağırsaklarımı sarar. Sandalyeye yaslanarak inlerim.

Stres beni etkiliyor.

Midemde bir başka bıçak gibi bir ağrı hissettiğimde kaşlarımı çatıyorum. Bu stres gibi gelmiyor.

Ayağa kalktığımda, acı beni sarar ve hemen iki büklüm olurum. Nefes nefese, masaya tutunurum. Sıcak bir demir çubuk karnımı defalarca delip geçer. Tuvalete gitmem lazım.

Kapıya doğru sendeleyerek yürürken, kapıya uzanırken titriyorum. Hala çiğniyorum ve ağzımda yapıştırıcı varmış gibi hissediyorum. Kapı kolunu düzgün tutamıyorum. Görüşüm ikiye bölünüyor ve netleştirmek için gözlerimi kırpiyorum.

Her nefes almak zor geliyor. Bir başka sıcak bıçak mideyi kesiyor ve ben düşük bir inilti çıkarıyorum. Nefes almaya çalışıyorum ama boğazım sıkışmış gibi.

Çok sıkı.

Panik içimde yükseliyor, daha keskin ağrılarla birlikte bağırsaklarımda çalkalanıyor. Sonunda kapı kolunu tutup açabiliyorum, ama bu çaba beni dizlerimin üzerine çökertiyor.

Aynı anda, ağzımdaki hamur topunu yutmaya çalışıyorum.

Neden tükürmüyorum? Neden yutmaya çalışıyorum?

Hamur boğazımda takılır. Biraz elma — benim imzamı taşıyan — yanlış yere gider.

Görüşümde siyah noktalar belirir ve boğazımı tutarım. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Hastane yatağında, kolumdan çıkan bir tüp ile uyanıyorum. Gözlerimi kırpiştirarak odayı netleştirmeye çalışıyorum. Kafam bulanık.

"Güzel, uyanmışsın!" diye bağılıyor odaya giren hemşire.

Konuşmaya çalışıyorum ama ağzımdan sadece boğuk bir inilti çıkıyor.

"Şşş," diye gülümsüyor ve kolumu okşuyor. "Farcliff Genel Hastanesindeyiz. Baygın halde getirildin. Arkadaşın Marcus seni buldu ve solunum yolundaki tıkanıklığı giderdi."

Yutkunmaya çalışarak başımı sallıyorum. Boğazımdaki ağrı çok şiddetli.

Hemşire koluma hafifçe vurur. "Bir kaza geçirdin, bayıldığında bağırsakların boşaldı."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Altıma mı sıçtım?

Sanki ben burada utançtan ölmek üzere yatmıyormuşum gibi konuşmaya devam ediyor. "E. coli bakterisini yuttuğunuzu ve enfeksiyon kap্তığınızı tespit ettik. Size ishal ilacı verdik ve her şey düzeliyor gibi görünüyor. Ancak önümüzdeki birkaç hafta boyunca kendinizi zayıf hissedebilirsiniz. Arkadaşlarınız sizi bu kadar çabuk getirmiş olması şanslıydınız."

İnleyerek başımı sallıyorum, ama hala anlamıyorum. "Bebeğiniz de iyi," diye gülümseyerek ekliyor. Gözlerimi kırpiyorum.

Bebek mi?

"Ne?"

"Bazı testler yaptık ve her şey yolunda görünüyor. Tabii ki önümüzdeki haftalarda sizi gözlem altında tutmamız gerekecek. Kadın doğum uzmanınız kim?"

"Bebek mi?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

Hemşire başını eğiyor. Bana kaşlarını çatıyor, ben de ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bayan LeBlanc," diyor yavaşça, "hamile olduğunuzun farkında değil miydiniz?" hamile olduğunuzu bilmiyor muydunuz?"

Bu hemşire bana Tinkerbelle'in torunu olduğumu söyleseydi, şu anda olduğum kadar şok olmazdım.

"Hayır," diyorum, öksürerek. "Bu mümkün değil."

Derin bir nefes alır. "Son birkaç ay içinde korunmasız cinsel ilişkiye girdiniz mi? Doktorlar, yaklaşık on dört haftalık hamile olduğunuzu tahmin ediyor."

Kafamı sallıyorum, her hareketim boynumda şiddetli bir ağrıya neden oluyor. Her şey ağır geliyor. Neler olduğunu anlamaya çalışırken düşüncelerim kafamda yavaşça dolaşıyor.

Hamile.

Dişlerimin arasından nefes alıp, gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Bu mümkün değil. Olamaz. Prens ve ben dikkatliydik. Korunma önlemleri aldık.

Hemşire bana bakıyor, kaşları bekleyişle kalkmış.

Kafamı sallıyorum. "Dikkatliydim. Prezervatif kullandık. Ben..." İlk seferi düşününce gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Prezervatif yırtılmıştı.

Nasıl bunu düşünemedim? Luca bundan bahsettiğinde nasıl bu gerçeği görmezden geldim?

Bekaretimi kaybettiğim gerçeğini düşünmekle o kadar meşguldüm ki prezervatifin yırtıldığını düşünmeye bile vakit bulamadım. Hamilelik aklımın ucundan bile geçmedi.

Ağzım açık kalır ve içimde bir dehşet hissi uyanır. Elimi karnıma götürür, kalçalarımın etrafındaki yağları izlerim.

Fırın açıldığından beri çok fazla pasta yediğimi düşünüyordum. Yorgunluğumun, çok koşturduğumdan kaynaklandığını sanıyordum.

Bunca zaman... *hamile* miydim?

Hemşire tekrar koluma hafifçe vurup bana anlayışlı bir gülümseme attı. "Doktor gelip sizinle konuşacak. Danışmanlarımızdan biriyle konuşmak ister misiniz? Bu durumu kabullenmenize yardımcı olabilir. Başa çıkması zor bir durum olduğunu biliyorum, o yüzden rahatlamaya çalışın."

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. Şu anda rahatlamak pek de mümkün görünmüyor. Nabzım bacaklarımdan geçiyor ve kafamda dönen düşünceleri bir türlü toparlayamıyorum.

Hemşirenin kapıyı kapatmasını izlerken, çantamdan cep telefonumun sesi geliyor. Zorlukla hareket ederek homurdanarak çantamı yatağıma çekiyorum ve telefonumu bulana kadar çantayı karıştırıyorum.

Onlarca bildirim var. Georgie, fırını kapatmak için hastaneden ayrıldığını ve Giselle ile birlikte daha sonra geri döneceklerini söyleyen bir mesaj bırakmış. Yatağıma yaslanıp iç çekiyorum.

Sonra telefonum tekrar çalıyor. Bir uyarı ayarlamıştım, böylece *Spoonful of Sugar* haberlerde yer aldığı veya internette bir şeyde etiketlendiğinde bildirim alıyorum.

Geçtiğimiz bir ay boyunca, bu e-postaları almak benim için bir

mutluluk

kaynağı oldu. Bugün
değil.

ONLARCA HASTA. SUŞTUĞU ŞEKER Mİ SUÇLU?

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Elim o kadar titriyor ki ekranı zar zor okuyabiliyorum ve haberi okumak için üç kez dokunmam gerekiyor. Sonunda haber açıldığında, görüşümdeki bulanıklığı gidermek için yarım düzine kez gözlerimi kırpmam gerekiyor.

Başlık netleşir ve vücudumu bir ürperti kaplar. Haberleri okudukça nefesim gittikçe kısalır. Panik kanımı kaynatır. Başka bir başlık bana bağırır.

BİR KAŞIK *E. coli*: YENİ Fırın SALGININ NEDENİ OLABİLİR

Bugün fırında yemek yedikten sonra yirmi beşten fazla kişi hastaneye kaldırıldı. Bunun tehlikeli bir *E. coli* bakteri türünden kaynaklandığı söyleniyor.

E. coli bakterisinin neden olduğu söyleniyor.

Kusacakmışım gibi hissediyorum. Ya da belki altıma sıçacağım.

Aslında, kusacağımı biliyorum ve tam da öyle

yapacağım.

Hastane odasının zeminine.

Bir hemşire, kusma sesimi duyunca kapıdan içeri daldı.

Gözlerimden yaşlar süzülürken
dudaklarımı silerim. "Üzgünüm."

"Önemli değil tatlım," diyor ve yere birkaç kağıt seriyor. Duvardaki bir düğmeye basıyor ve bana bir bardak su uzatıyor.

Yatağıma uzanıp, gözlerimden yaşlar akarken olan biteni anlamaya çalışıyorum. Bir hastane çalışanı içeri girip dağınıklığı temizlemeye başlıyor.

Bu çok fazla. Kalbim daha hızlı atmaya başlar ve elim titremeye başlar. Suyu ağzıma götürmeye çalışırken elimden dökülür.

Yutkunamıyorum, bu yüzden öksürüyorum ve suyun hepsini üstüme döküyorum. Nefes almak acı veriyor. Sanki dev bir el göğüs kafesimi sıkıyor ve ciğerlerim çökebilirmiş gibi hissediyorum.

Hamileyim.

E. coli.

Hamile.

E. coli.

Margot. Hunter. Luca.

Hamile.

Kalbim kaçak bir tren gibi. Titrememi durduramıyorum. Hemşire bir şeyler söylüyor ama sanki su altında konuşuyormuş gibi geliyor. Kelimeleri anlayamıyorum. Görüşüm bulanıklaşırken kaşlarımı çatıyorum. Bir alarm çalıyor ve başka bir hemşire içeri giriyor.

Damarıma bir şey enjekte ediyorlar ve ben tatlı, boş bir bilinçsizliğe kayıyorum.

OTUZ ALTI LUCA

"GİTMEM LAZIM."

"Otur," diyor Theo
sertçe. "Ivy'nin bana
ihtiyacı var."

E. coli salgınıyla ilgili haberleri okudum ve oraya geri dönmem gerekiyor. Ondan hiç haber almadım ve binlerce kilometre uzakta olsam da, başının dertte olduğunu biliyorum.

Kral elini omzuma vurur ve beni sandalyeme geri iter. Zaten morarmış çürüklerin belirmeye başladığı göğüs kafesimdeki ağrı yayılır.

İnleyerek arkama yaslandım.

"Ne oluyor lan?" Theo'nun gözleri alev alev yanıyor. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Beckett beni zehirlemeye çalıştı, olan biten bu."

Theo burnunun köprüsünü sıktı. "Geri döneli bir gün oldu, Luca. Bir gün."

"Bunun için beni mi suçluyorsun?"

"Neden sorunlar senin peşini bırakmıyor?"

Kızgın bir şekilde kardeşime bakıyorum. Bir yanım ona hak veriyor. Nereye gidersem gideyim, her şey alt üst oluyor. Ivy de başı dertte değil mi? İçten içe, bunun benim yüzümden olduğunu düşünüyorum.

Başımı sallayarak, içimden bir homurtu çıkardım. "Ben yanlış bir şey yapmadım, Theo. Bunu sen de biliyorsun."

Theo bir sandalyeye çöktü. Gözlerini bana dikip derin bir nefes aldı. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Ne yapacaksın?"

"Emin değilim. Bunu kamuoyuna açıklayamam. Medya Beckett'in girişimlerini öğrenirse, uğruna çalıştığımız her şey boşa gider. Son altı ayda kurduğumuz tüm ticaret anlaşmaları tehlikeye girer. Argyle'ın imajı yeni yeni düzelmeye başlamıştı

düzinelerce milyon dolarlık yatırım yaptık.

Theo'nun sesi kesildi ve ben iç geçirdim.

"Konuşmayacağım."

"Teşekkür ederim."

Sandalyeye yaslanıp cebimde telefonumu arıyorum. Ivy'yi arayıp iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Fırınında çıkan bakteri salgını yüzünden başı büyük belada olmalı. Zamanlama çok kötü.

Theo boğazını temizledi. "Luca, ben..." Gözlerini aramızdaki yere dikip derin bir nefes aldı. "Özür dilerim."

Kardeşim gözlerini bana diktiğinde, samimi olduğunu anlıyorum.

Devam ediyor: "Cara için üzgünüm. Böyle olmasını hiç istemedim. Kötü niyetli değildim. Biz sadece... Biz sadece aşık olduk."

Birkaç ay önce, bu sözler beni reçeteli ilaç bağımlılığı ve depresyonun sarmalına sürüklerdi. Beni, bir daha asla kurtulamayacağım bir uçuruma sürüklerdi.

Şimdi mi?

Şimdi anlıyorum. Kime aşık olacağını seçemezsin, o kişi dünyanın en uygunsuz, en beklenmedik kişisi olsa bile. Ayağa kalkıp kardeşime elimi uzatıyorum.

Elimi tutmak yerine, beni kucaklayıp sıkıca sarıldı.

Kardeşimi bıraktığımda, telefonumu çıkarıp hemen Ivy'yi arıyorum.

"Merhaba, Majesteleri," diye cevaplar. Bu resmi unvan beni irkiltiyor. "Merhaba, bebeğim. E. coli olayını duydum. Ne oldu?"

Ivy içini çeker. "Ne olduğunu bilmiyorum. Tüm sağlık ve güvenlik kurallarına uyuyorum. Fırını gördün. Temiz."

"Hiç düşündün mü..." Durup, yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden bakarım. Sesimi alçaltırım. "Sence biri bunu kasten yapmış olabilir mi?"

"Ne?"

"Detayları bilmiyorum, ama burada bazı şeyler oluyor. Beckett..." Detaylara girmek istemediğim için duraksıyorum. "Belki de biri bana ulaşmak için sana zarar vermeye çalışıyor olabilir."

Ivy bir süre sessiz kalır ve bu sessizlik beni işkenceye sokar.

"Sabah uçağa bineceğim ve öğleden sonra yanında olacağım, Ivy," diye söz veriyorum.

Sanırım ağlıyor, ama ses o kadar kısık ki emin olamıyorum. "Luca, bir süre uzak durman en iyisi olabilir."

Göğsüm boşalmış gibi hissediyorum. "Ne?"

"Eğer biri senden intikam almaya çalışıyorsa, bunu çözmemiz en iyisi olmaz mı? Buraya geri dönersen, bu sadece daha fazla sorun yaratır."

"Ama Ivy..." Adını söylemeye çalışırken boğazım düğümleniyor. Beni görmek istemiyor mu?

Aramızdaki mesafe giderek artıyor ve etrafına ördüğü duvarları neredeyse görebiliyorum. Kız kardeşi, fırını, bildiği hayatı kaybetti. Beni de hayatından çıkarmak mı istiyor?

Titreyerek nefes alır. "Ortalık yatışana kadar beklesek daha iyi olmaz mı?"

"Bence birlikte olmamız en iyisi, Ivy. Bunun bizi ayırmasına izin verirsek..." Durup Ivy'nin nefes alıp verişini dinledim.

"Bu karmaşayı başlatan şey, bizim birlikte olmamız değil miydi?" Ivy hıçkırarak ağlar ve sesindeki acı göğsümü parçalar.

"Birlikte olmamız iyi bir şey, Ivy."

"Şu anda iyi bir şey gibi geliyor."

Öyle demek istemiyor. Sadece acısını dile getiriyor ve acısının kendisi adına konuşmasına izin veriyor. Benim düşündüğüm şeyi söylemiyor.

"Zehir..."

"Bu çok doğru bir lakap, sence de öyle değil mi? Ben zehir gibiyim. Nereye gidersem, etrafımdaki her şey ölür. Margot, işim, müşterilerim..."

"Hayır." Sesim daha güçlü. "Ivy, hadi ama. Şu anda neredesin?"

Bir duraklama oluyor, sonra Ivy derin bir nefes alıyor. "Evdeyim. Yani, ikizlerin evinde."

Onun bunu söyleme şekli beni kaşlarımı çatmaya itiyor. Yalan gibi geliyor. Yanağımın içini ısırp derin bir nefes alıyorum. "Merak etme Ivy, her şey yoluna girecek."

"Öyle mi? Sürekli bunu söylüyorsun, ama durum gittikçe kötüleşiyor."

Kaşlarımı çatarak koridordaki duvara yaslanıyorum. Bu da nereden çıktı?

"Başka bir şey oldu mu?"

Ivy, kelimelerini çok dikkatli seçtiğini anlayabileceğim kadar uzun bir süre duraksıyor.

Sonunda cevap veriyor.

"Hayır." "Geri dönüyorum."

"Gelme." Sesi boğuk çıkıyor ve dudaklarından bir hıçkırık kaçıyor. "Lütfen Luca, bunu kendi başıma halletmeme izin ver. Senin burada olman sadece daha fazla medya ilgisini çekecek ve Margot'un benden daha da nefret etmesine neden olacak."

Göğsüm boşalmış gibi hissediyorum. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Beni görmek istemiyor musun?"

Ivy'nin nefesi titriyor ve kanımın çarpıntısı giderek daha yüksek sesle duyulmaya başlıyor. Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor.

Bu olamaz. Ivy benim her şeyim, ama beni kendinden uzaklaştırıyor. Onsuz ne yapacağım?

"Hoşça kal, Luca," diye fısıldıyor. Ardından gelen sessizlik, şimdiye kadar duyduğum hiçbir ses kadar yüksek geliyor. Anlamadan ekrana bakıyorum.

Yerdeki botların gürültüsü başımı çevirmeme neden oluyor. Üç saray muhafızı bana doğru koşuyor. Onları durdurmak için elimi kaldırıyorum.

"Neler oluyor?"

"Prens Beckett, efendim," diyor liderleri. "Kayboldu."

OTUZ YEDİ IVY

"Ona söylemeliydin," Georgina, ben telefona bakarken diyor.

"Yapamam Georgie. Buraya geri dönerse, itibarı zedelenecek. Argyle'a dönüşüyle ilgili haberleri okudum, onun yeri orası. Benimle olması onu sadece aşağı çekecektir."

"Seninle olmak onun istediği şey, Ivy." Kaşları çatılır.

Kalbim o kadar sıkışıyor ki nefes alamıyorum. Gözlerim yaşarır ama gözlerimi kırıp yaşları siliyorum. Kafamı sallıyorum. "O öyle istediğini sanıyor. Ben onun otobiyografisinde sadece bir dipnot olacağım."

"Sen tanıdığım en aptal akıllı insansın. Bunu biliyor muydun?" Georgie öfkeyle nefes alır.

Gülmeye çalışıyorum, ama sadece bir havlama çıkıyor. Hastane yastıklarına yaslanıp tavandaki fayanslara bakıyorum. Yatağın hemen üzerindeki fayansın üzerinde su lekesi var, pürüzlü kenarları kalbim kadar kırık görünüyor.

"İyi bir şey yapmam lazım, Georgie. Anlıyor musun? Eğer buraya geri gelirse, tüm bu E. coli karmaşasına, Margot'la olan karmaşaya, hamileliğime sürüklenecek. Bu, epik boyutlarda bir skandal olacak. O bunu hak etmiyor."

"Bunu onun karar vermesi gerekmez mi? Neden onu uzaklaştırıyorsun?"

Bu soruyu yüksek sesle cevaplayamam, bu yüzden sadece başımı çeviriyorum. Onu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğim için onu kendimden uzaklaştırıyorum, çünkü onu benim karmaşama sürüklemek istemiyorum. Argyle'da, onu alkışlayan insanlara gülümseyen fotoğraflarını gördüm. Kendi ülkesinde ailesiyle birlikteyken yüzünün nasıl görüldüğünü gördüm.

Mutlu görünüyor.

Onu bundan uzaklaştırmaya ne hakkım var?

Georgie içini çekiyor. "Ona hastanede olduğunu bile söylemedin, Ivy. Sence onun bunu bilmeye hakkı yok mu?"

"İnsanların ondan intikam almaya çalıştığını ve bu yüzden fırınımda bakteri salgını çıktığını söyledi." Georgie'ye bakarak kaşlarımı çattım. "*Spoonful of Sugar'ı* kaybedebilirim."

"Onu kaybedebilirsin."

Kalbim hızla atıyor.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Fırını hafta sonuna kadar kapattım. Sanki bir kamyonun altında kalmış gibi hissediyorum.

Kapı hafifçe çalındı ve ardından Irving'in sakallı yüzü görüldü. "Merhaba Ivy," ikizlerin en büyük ağabeyi hüzünlü bir gülümsemeyle dedi. "Nasılsın?"

İçeri girer, ardından diğer altı kardeş de girer. Yedi kardeş de yatağımın etrafında toplanır, yüzlerinde hüzünlü ifadelerle bana bakar.

Irving, büyük, etli elini kaldırarak bir buket çiçek gösterir. Gülümserim ve odamdaki yan masayı işaret ederim. Çiçekleri masaya bırakır ve Georgie'nin omzunu sıkar. Kız kardeşine bakarak, anlamlı bir bakışlaşırlar.

"Ne?" diye soruyorum, Georgie ve Irving'e bakarak.

Irving derin bir nefes alır. "Çocuklarla bugün fırını temizledik. Pişmiş ve hazırlanmış tüm hamur işlerini attık ve kontamine olmuş olabilecek tüm yiyecekleri çöpe attık. Temel olarak tuz dışında her şeyi."

Ben başımı sallarım.

Irving boğazını temizler ve ellerine bakar. "Arka kapının kilidinin kurcalandığını fark ettik. Her tarafında çizikler vardı ve anahtar düzgün girmiyordu."

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve yanımdaki makine bip sesi çıkarmaya başlar.

"Yani Luca haklı mıydı?" Georgina'ya bakarak fısıldarım. "Bu kötü niyetli bir şey miydi?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış. Bana, sonra da dudağını ısırarak bakan kardeşine bakıyor. Beş kardeş ağırlıklarını değiştiriyor, Georgie ve Giselle ellerimi tutuyor.

"Bilmiyorum Ivy. Bununla ilgili hiçbir kanıtım yok. Ama..." Bu kelime aramızda asılı kalır.

Midem rahatsız edici bir şekilde kıvrılıyor. Kolumu hareket ettirdiğimde, kolumdan çıkan serum tüpü rahatsız edici bir şekilde bana batıyor. Nefes nefese, pozisyonumu yeniden ayarlıyorum ve küçük hastane yatağında rahat etmek için defalarca deniyorum.

Kendimi tamamen güçsüz hissediyorum.

"Eğer E. coli bakterisi kötü niyetli birinin işi ise, en azından fırının hijyenik olmadığını biliyorsun demektir," diyor Georgie, kaşlarını kaldırarak.

Burun kıvrıyorum. "Evet, bu durumu çok daha iyi hale getiriyor." Kafamı sallayıp iç çekiyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Birkaç gün düşün, Ivy." Giselle bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. "Her şey yoluna girecek."

Ona inanıp inanmadığımı bilmeden başımı sallarım. Her şey nasıl yoluna girecek

?

Kız kardeşim benimle konuşmuyor, erkek arkadaşım kendi ülkesinde daha iyi durumda

, işim de battı. Kendime acımak istemiyorum ama başka ne yapabilirim ki? Pastalarımı kimin zehirlediğini bilmezsem, bunun tekrar olmasını nasıl engelleyebilirim?

"Kimsenin benim ürünlerimi yiyerek hastalanmasını istemiyorum," diyorum, başımı sallayarak. "Ya kaleye yapılan teslimat zehirlenmiş olsaydı? Ya ben farkında olmadan kralı zehirlemiş olsaydım?"

Hayal kırıklığı ve umutsuzluk içimde kabarcıklar oluştururken gözlerim yaşlarla doluyor. Elimi karnımın üzerine koyup, karnıma bakıyorum.

Tüm bunlar olurken, etrafımdaki tüm dünya parçalanırken, içimde bir bebek büyüdüğü gerçeğini kabullenmek zorundayım.

İkizlerin ve kardeşlerinin bana gösterdiği sevgiyi çok seviyorum. Onların desteğini almayı çok seviyorum. Ama şu anda, sadece huzur içinde acı çekmek istiyorum. Onların varlığı boğucu ve odada bu kadar çok insan varken düşünemiyorum.

Georgina kardeşlerine odadan çıkmaları için işaret ediyor. Aklımdan geçenleri okuyabiliyor. Irving boğazını temizliyor ve ayağa kalkıyor. Veda ediyoruz.

veda ederler ve ben, ikizler ve ben hariç herkes gidene kadar bir şekilde kendimi tutmayı başarırım.

Ancak kapı kapanır kapanmaz gözyaşlarıma boğuluyorum. "Ne yapacağım Georgie?"

"Şu anda, kendini iyileştireceksin. Doktor, bakteriyel enfeksiyonun geçene kadar seni burada tutacaklarını söyledi, yani taburcu olana kadar burada kalacaksın. Sonra, o Prince'i arayıp ona baba olacağını söyleyeceksin. Ardından, kız kardeşine gidip ona bu kadar bencil bir pislik olmayı bırakmasını söyleyeceksin. Son olarak, o fırına geri dönüp, cupcake yapıp, kapıları açacaksın."

Giselle elimi sıkarak bana başını salladı. "O haklı."

"Tamam mı?" Georgie başını eğerek sorar. Saç rengi solmaya başlamış, uçlarında soluk mavi çizgiler kalmıştır.

Yutkunuyorum. "Tamam."

Arkadaşlarım gittikten sonra, yastıklara uzanıp iç çekiyorum. Georgie söylediğinde çok kolay geliyordu, ama onun dediği şeylerin hiçbirini yapabileceğimden emin değilim.

Beni zehirlemeye çalışan kişinin kim olduğunu bilmeden fırını nasıl yeniden açabilirim? Zarar verdikleri sadece ben değilim. Müşterilerim de var.

Bebeğime de zarar verdiler.

Yan yatıp gözyaşlarımdan yastığa sızmasına izin veriyorum. Ağlamak iyi geliyor ama yüzümü silip kendimi toparladığımda hiçbir şey değişmemiş oluyor.

Gözlerimi kapatıp içimde büyüyen hayatı düşünüyorum.

Margot'u, fırını ve hatta Prens'e olan aşkımı bir kenara bırakırsam, geriye sadece doğmamış çocuğum kalır. Ne olursa olsun, bebeğim için doğru olanı yapmam gerekiyor.

Kollarımı kendime doluyorum ve bu düşünceye tutunuyorum.

Önceden, sefalet denizinde sürükleniyordum. Kaybolmuştum.

Şimdi ise bir çapa buldum.

Çocuğum.

Yatağa oturup dizlerimi göğsüme çekiyorum. Çenemi dizlerime dayayıp hafifçe bir yandan diğer yana sallıyorum.

Bu bebeğe doğru davranmak, beni bu karmaşadan kurtaracak tek yol olacak. Fırında ne olacağı önemli değil. Margot'a ne olacağı önemli değil.

Bana bir daha hiç konuşmasa bile, fırın iflas etse bile, bu çocuğa bakmak zorundayım. *Benim* çocuğuma.

Bir iç çekerek, kalbimi saran paniği bıraktım. Bir köşeyi döndüm ve içimde var olduğunu hiç bilmediğim bir güç buldum. Hala ne yapacağımı bilmiyorum. Hala Luca'ya nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ve kız kardeşimle ne olacağını hala bilmiyorum.

Tek bildiğim şey, elimden gelen en iyi anne olacağım.

OTUZ SEKİZ LUCA

Ivy'yi kaybedeceğim. Biliyorum. Sesindeki mesafeyi duyabiliyordum, zaman geçtikçe daha da kötüleşiyor. Argyle'da geçirdiğim her gün, Ivy benden daha da uzaklaşıyor.

Burada kalamam. Farcliff'e geri dönmeliyim.

Böyle anlarda, senin için neyin önemli olduğunu anlarsın. Theo ve Cara umurumda değil. Geçen bir yıl boyunca kalbimi tüketen ihanet umurumda değil.

Beckett ya da onun yeni ihaneti umurumda değil. Bana suikast girişiminde bulunması hiçbir şey ifade etmiyor.

Tek önemli olan şey Ivy.

Benim zehrim. Benim panzehirim. Benim her şeyim.

Yatak odama koşarak, kıyafetleri çantaya atmaya başlıyorum. Bu gece uçağa atlayacağım. Onu görmem lazım.

Ama Theo kapıda belirir, gözleri çantama kayar. "Nereye gidiyorsun?"

"Farcliff'e," diye cevap veriyorum, diş fırçamı çantama atarken. "Luca, yapamazsın."

"Tabii ki yapabilirim."

"Peki ya Beckett?"

"O ne olacak?" Dönüp Kral'a bakıyorum. Kafamı sallayıp alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Neden ona daha fazla zaman ayırayım ki? Sevdiğim kadın bana ihtiyaç duyuyor, Theo. Bunu sen de anlarsın, değil mi?"

Theo bana bakar, gözleri gözlerime dikilir. "Yani, gitmenin Cara'yla hiçbir ilgisi yok mu? Benimle hiçbir ilgisi yok mu?"

Gülerek valizime geri dönüyorum. "Hayır," diyorum. "Hiçbir şey."

Theo arkamda sessizce duruyor ve odada ileri geri yürürken gözlerinin sırtımda olduğunu hissediyorum. Aramızda ağır bir sessizlik hakim ve kendimi zorlayarak omuzlarımı düzelterip ona dönüp bakıyorum.

"Gitmemle bir sorunun mu var?"

"Tüm uçakları yere indirdim ve limanları kapattım," diyor Theo sessizce. "Beckett'in kaçmamasını sağlamak istedim."

"Beni kalmaya zorlayacak mısın?" Öfke içimde alevleniyor, damarlarımda ateş yakıyor. Yumruklarımı sıkıyorum. Her şey sıcak geliyor. Kulaklarımdın uçları yanıyor gibi.

Aramızda olan onca şeyden sonra, Theo gitmemi engelleyecek mi? İstedığımı sandığım kadını benden çaldı, beni tedaviye gönderdi ve bir kez bile ziyaret etmedi. Sonra, iyileştiğimde, krallığımızın imajını yükseltmek için küçük tanıtım kampanyasında beni kullandı.

Şimdi de beni burada tutsak tutup, beni öldürmeye çalışan adamı ararken, tüm olayı hasır altı etmek mi istiyor?

Titriyorum, ihanet suçundan tutuklanmamı sağlayacak bir şey yapmamak için yumruklarımı sıkıyorum.

Theo içini çekip başını sallar. "Kraliyet jetini senin için hazırlatacağım." Kardeşim gözlerini bana diker. "Geri dönüp son birkaç gündür etkinliklere katıldığın için teşekkür ederim. Bana ve Cara'ya saygılı davrandığın için teşekkür ederim. Sen benden daha iyi bir adamsın, Luca."

Kafamı sallarım. "Sadece neyin önemli olduğunu biliyorum."

Theo başını sallar. "Onu buraya geri getirecek misin? Onunla tanışmak isterim." tanışmak istiyorum." "Eğer izin verirse," diye gülümsüyorum.

Theo parmaklarını şıklatır ve bir görevli kapıda belirir.

Geri dönüp valizime bakarken, Theo adama jeti hazırlamasını emreder.

Omuzlarımdaki gerginlik biraz azalır, çünkü birkaç saat içinde Ivy'nin yanında olacağımı biliyorum. Elini tutacağım ve dudaklarımı onun dudaklarına değdireceğim. Ona dokunacak, onu öpecek, kokusunu içime çekeceğim.

Aramızda büyüyen mesafeyi kapatacağım ve ona, dünyadaki her şeyden daha çok onu önemsemiğimi göstereceğim. İtibarımdan, krallığımdan, geçmişimden daha çok.

O benim her şeyim.

Beni uzaklaştırmak istese bile, ona geri d6n6p hislerimi ona anlatmam gerekiyor.

Farcliff'e d6n6ř uçuşu boyunca dizim yukarı aşağı zıplıyor. Havaalanında beni bir araba bekliyor. şof6r k6ç6k valizimi arabanın bagajına koyuyor ve s6r6c6 koltuğuna geçiyor. Arka aynaya bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Nereye gidiyoruz, Majesteleri?"

Ona boş boş bakıyorum. "Ben... bilmiyorum."

şof6r6n y6z6 tarafsız ve profesyonel kalıyor, bu onun lehine. Boğazımı temizleyip *Spoonful of Sugar*'ın adresini veriyorum. Yolda giderken Ivy'nin numarasını arıyorum.

Cevap vermiyor.

Ona mesaj atıyorum ve cevap beklerken ekrana bakıyorum. G6neş çoktan batmış, acaba uyuyor mu diye merak ediyorum.

Fırına vardığımızda, d6kkanın 6n6 karanlık. Ona binanın arkasına y6nlendiriyorum, ama kapı kilitli. Burada park etmiş araba yok. Boş.

Hayal kırıklığıyla i çekip Ivy'yi tekrar arıyorum. Hala cevap yok.

Bu y6zden şof6re Margot'un malikanesine gitmesini s6ylerim. İkizlerin adresini veya telefon numaralarını bilmediğim için, tanıdığım tek kişi Margot'tur.

Oraya vardığımızda, içimi bir 6rperti kaplar. Bu malikane, Farcliff'teyken benim ikinci evim olmuştu, ama şimdi soğuk ve itici geliyor.

Karnımda bir korku hissediyorum.

Ivy neden cevap vermiyor? O korkunç konuşmadan beri benimle hiç konuşmadı. Beni gerçekten bir kenara atmak mı istiyor?

Aramızda olanları umursamıyor mu?

G6zlerimi kapatıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Saat geç oldu. Muhtemelen uyuyordur.

Margot onun nerede olduğunu bilir. En azından Giselle ve Georgina'nın nerede yaşadığını biliyor olmalı. Derin bir nefes alıp

Elimi arabanın kapı koluna koymuş, Margot ve onun öfkesiyle yüzleşmeye hazırdım.

Ancak, Margot'un öfkesi bugün bana yönelik değilmiş. Malikanenin ön kapısı açılır ve Margot'un menajeri Hunter dışarı fırlar.

Margot da hemen arkasında, ona bağırarak nesneler fırlatıyor. Bunlardan biri kafasına isabet ediyor ve garaj yoluna doğru sekerek gidiyor. Arabadan indiğimde, kaldırımda yuvarlanan bir elma görüyorum.

"Sana güvendim!" diye bağırır Margot, gözleri alev alev yanıyor. Bana bakmıyor bile. Tüm enerjisi ve öfkesi menajerine yöneliktir. "Seni piç!"

"Bunu senin için yaptım Margot. Fırın ve kız kardeşin ortadan kalktı, kariyerini yeniden kurabilirsin. Ama sen, senin için neyin iyi olduğunu anlayamayacak kadar aptalsın."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Hunter'ın bakışları bana döner ve dişlerini gıcırdatır.

Margot titrer, gözlerinde öfkeyle ona doğru yürür. "Bu ne cüret?"

"Bana bir rahat ver," der, göğsünü şişirir ama ondan uzaklaşır. "Kız kardeşini hiç umursamadın. Onu kullandın, o da seni kullandı."

"*Gît*," der Margot. Sesi alçak ve tehlikelidir. Midemde titremeye neden olur ve gözleri ajansından ayrılmaz. "Bir daha yüzünü görmek istemiyorum, Hunter."

"Ben olmasam hiçbir şey olamazsın, Margot. Büyük bir hata yapıyorsun. Seni keşfetmemiş olsaydım, hâlâ Grimdale Diner'da garsonluk yapıyor olurdun."

Margot titriyor, menajerine bakıyor ve ona doğru bir adım daha atıyor. Ağzından çıkan kükreme insanlık dışı. Hunter ondan uzaklaşıp arabasına atlayıp garaj yolundan hızla uzaklaşırken, Margot sessizce çığlık atıyor.

Dizlerinin üzerine çökerek, Margot başını ellerinin arasına gömer. Omuzları hıçkırıklarla sarsılır. Ona doğru koşarak, elimi sırtına koyarım.

Burnunu silerek, bakışlarını bana çevirir. "Onları zehirledi, Majesteleri. Benim için yaptığını söyledi. Kız kardeşimi hastaneye yatırdı çünkü benim istediğim şeyin bu olduğunu düşündü."

Omurgamdan bir ürperti geçer. "*Ne yaptı?*"

Sonraki birkaç dakika bulanık geçiyor. Margot benimle birlikte arabanın arka koltuğuna otururken kalbim güm güm atıyor. Sürücüye bir hastane ismi söylediğini duyuyorum ve koltuğun kenarını elimle sıkıca tutuyorum.

"Daha hızlı sür, lanet olsun!"

Hiperventilasyon yapıyorum, deriyi o kadar sıkı tutuyorum ki ellerim uyuşuyor. Margot yanıma oturur ve elini benimkinin üzerine koyar.

İlk kez, onun dokunuşu beni rahatsız etmiyor. Bu bir sevgilinin dokunuşu değil — ya da sevgili gibi davranan birinin dokunuşu — bu bir arkadaşın dokunuşu. Benim kadar acı çeken birinin dokunuşu.

Yüzü bembeyaz ve akmış maskara yanaklarında izler bırakmış. Uzun sarı saçları yapış yapış. Dudaklarını sıkı sıkı kapatarak bana gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Her şey yoluna girecek."

Nefes alıyorum, ona inanmıyorum.

Ivy neden bana söylemedi? Neden hastanede olduğunu sakladı? Ya uyumuyor ya da beni görmezden gelmiyorsa... Ya durum daha kötüyse?

Şoför acil servisin önünde durur ve ben sürgülü cam kapılardan içeri koşarım. Resepsiyondaki yaşlı kadın Ivy'nin adını bilgisayara girmek için sonsuza kadar süren bir süre harcadığı için parmaklarımı resepsiyon masasına vuruyorum.

Gözlükleri burnunun ucunda duruyor. "Bir bakalım," diyor, ekrana bakarak.

Çığlık atmak istiyorum. Ekranı bana doğru çevirip ona bağırarak istiyorum: *Acele et, yaşlı kadın!*

Ama Margot elini koluma koyuyor ve ben hiçbir şey söylemiyorum. Sonunda Ivy'nin oda numarasını öğreniyoruz ve ben tüm hızımla koşmaya başlıyorum. Asansör düğmelerine basarken sabırsızlanıyorum ve

merdivenlerden yukarı koşmaya karar verdim. Yerimde duramıyordum. Ivy'yi görmem, ona dokunmam, iyi olduğından emin olmam gerekiyordu.

Onun katına vardığımda, koridoru son odaya kadar koşarak geçiyorum. Odanın her iki tarafında tavandan tabana pencereler var ve Ivy neredeyse tamamen camla çevrili. Perdeler çekilmemiş ve beyaz hastane çarşaflarının üzerinde Ivy'nin siyah saçlarını görebiliyorum. Yüzü bana dönük, gözleri huzurla kapalı.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor ve yüzümden bir damla gözyaşı akıyor. Bana söylemeliydi. Burada olmalıydım.

İçimde sevgi, rahatlama ve öfkenin tuhaf bir karışımı dönüyor. Ivy'ye olan sevgim, onun iyi olduğuna dair rahatlamam ve bana burada olduğunu söylememesine olan öfkem.

Kapıyı nazikçe açıp yatağıının yanına yürüdüm. Yüzünü ellerimle kavrayıp, titrek bir öpücüğü dudaklarına kondurdum.

Geri çekilip yüzüne baktığımda, Ivy'nin gözleri açılır.

Dudaklarından bir iç çekiş aar ve yüzünde küçük, yorgun bir gülümseme belirir.

"Buradasın," diye fısıldar.

"Tabii ki buradayım. Her zaman burada olacağım."

OTUZ DOKUZ IVY

"HAMİLEYİM," diye bağırırım, gözlerimi daha da açarak.

Prens yatağımın başında eğilmişken, karanlık bir hastane odasında bunu böyle söylemek istememiştim. Öğleden sonrasını, ona söylemek için mükemmel bir konuşma hazırlamakla geçirmiştım, sonunda yeterince güçlendiğimde. Ama şimdi o buradaydı ve bunu söylemek zorundaydım. Ona gerçeği söylemek zorundaydım.

Prens donakalır ve korkunç bir an için, benden uzaklaştığını hissederim. Zihnim karışır ve tüm korkularım gerçek olur. O bebek istemiyor. Beni istemiyor. Beni terk edecek.

Ama bunun yerine, gözleri yumuşarken parmaklarının tersiyle yüzümün yanını okşadı.

"Sen... hamile misin?" Kaşları umutla kalkar ve gözlerinde bir ışık parlar.

Sesime güvenemediğim için başımı sallarım. Prensın yüzünde bir gülümseme belirince, kalbim patlar. İçimde ne kadar çok korku olduğunu, hepsi bir anda serbest kalana kadar fark etmemişim. Endişelerim yok olur ve Prens'e bir can simidi gibi sarılırım. Ağlayarak gülerken yüzünü boynuma gömer.

Tabii ki beni terk etmeyecekti. Tabii ki bebeği istiyordu. Onu uzaklaştırmakla aptallık ettim.

Prens gözyaşlarımı silene kadar gözlerimden yaşların aktığını fark etmiyorum bile. Titreyen dudaklarını benim dudaklarıma bastırıyor ve öpücüğünde aşkının gücünü hissediyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ve onu kendime çekiyorum, kucaklaşmamızı derinleştirerek onun benim için ne kadar değerli olduğunu gösteriyorum.

Uzaklaştığında, Luca elini karnımın üzerine kaydırır ve alnını alnıma yaslar. Titreyerek nefes verir ve yanağından bir gözyaşı akar.

"Baba olacağım," diye iç geçirir.

"Ve sen... bunun için mutlu musun?" Sesim titriyor.

Luca gülümser. "Evet, Ivy. Mutluyum. Mutludan da öte. Coşku dolu. Mutluluktan uçuyorum. Sana deli gibi aşığım."

Dudaklarımın titremesini engellemek için ısıırıyorum. Luca bir sandalyeyi tutup yatağa doğru çekiyor ve elini elime koyuyor. Elini dudaklarıma götürüp elinin sırtına bir öpücük konduruyorum, sonra yüzümü ona yaslıyorum. Cildi çok güzel kokuyor.

Onu çok, çok özlemişim.

"Buradayım," diye tekrarlar, defalarca. "Buradayım."

Uzun süre hareketsiz öylece kalıyoruz. Her "Buradayım" dediğinde, kalbimdeki gerginlik biraz daha azalıyor. Dudaklarıma bir öpücük daha kondurduğunda, kalbim o kadar çok sevgiyle doluyor ki, mutluluktan patlayacakmışım gibi hissediyorum.

O anda birçok şeyi anlıyorum.

Bunu kendi başıma yapabilecek kadar güçlü olduğumu öğreniyorum. Fırını yeniden kuracak kadar güçlü. Bu çocuğu taşıyacak kadar güçlü. Kız kardeşim beni hayatında istemiyorsa ve bana hak ettiğim gibi davranmıyorsa, ondan uzaklaşacak kadar güçlü.

Ama aynı zamanda bunu tek başıma yapmak *istemediğimi* ve yapmak zorunda olmadığımı da öğreniyorum. Luca'nın kollarında, aramızda çok az konuşarak, bu ana kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir tür birliktelik ve huzur hissediyorum. Luca'yı hak ettiği gibi sevmemi engelleyen korkularımı bırakıyorum ve ona kalbimi tamamen açıyorum.

Prens içini çekiyor ve ruhlarımız birbirine karışıyor. Benden uzaklaşıyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyuyor.

"Seni seviyorum, Ivy."

Gözlerimi kırıştıtararak başımı sallıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Bu yeterli gelmiyor. "Sevgi" kelimesi ona karşı hissettiğim her şeyi nasıl kapsayabilir ki? Ona her şeyi daha parlak hale getirdiğini söylemek istiyorum. O burada olduğu için artık korkmuyorum. Önceden de güçlü hissediyordum ama o beni yenilmez hissettiriyor.

Onun yerine, sadece elini sıkıp gözlerine bakıyorum. O bakışta aramızda binlerce söylenmemiş kelime uçuyor ve kalbim onunla birlikte atıyor.

Arkasında, Margot kapıda boğazını temizliyor.

Gerginleşıyorum. "Margot."

"Merhaba Ivy," diyor, kaşıları belirsiz bir şekilde kalkıyor. "Girebilir miyim?"

Yutkunarak başımı sallıyorum.

Tereddütle bir adım öne çıkar. Yüzü gergindir ve ellerini karnının önünde ovuşturur. Nefesi hızlanırken göğsü hızla inip kalkar.

"Ivy..."

Kafamı sallarım. "Sorun yok, Margot."

"Var."

"Önemli. Sen benim kardeşimisin. Her zaman öyle olacaksın." "Ben bir aptaldım."

"Ben de öyle."

Margot gülererek başını sallar. "Kes şunu. Sen hep bir aziz oldun."

"Aklımdan geçen düşünceleri bilmiyorsun," gülümsüyorum. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzölüyor. "Azizlikten çok uzaklardı."

Margot'un yüzünde suçluluk ifadesi belirir. Luca'ya bir bakış atar ve derin bir nefes alır. "Hunter'dı." Onun adını söylerken sesi çatlar. "Pastalarındaki bakteri. Hunter koydu. O düşündü ki..." Sözleri boğazında düğümlenir, başını sallar. "Bilmiyordum. Yemin ederim, bilmiyordum. Özür dilerim, Ivy. Asla yapmazdım..."

Şok bir an için beni donduracak kadar etkiler, ama kız kardeşimin gözyaşları beni ona doğru kollarımı açmaya iter. Başını benimkine yaslar ve tekrar tekrar özür dileyerek hıçkırır.

Kafasını okşayıp, o uzaklaşana kadar onu teselli eden sözler fısıldarım.

"Onu kovdum, Ivy." Kız kardeşim gözlerimin içine bakar ve derin bir nefes alır. "Asla..."

"Biliyorum."

Luca elimi sıkıyor ve ben diğer elimi kız kardeşime uzatıyorum. O yatak kenarında oturuyor, elimi tutarken pencereden dışarı bakıyor.

Derin bir nefes alır ve gözlerini bana çevirir. "Seni hep kıskanmışımdır, Ivy."

Bu beni güldürüyor. "Ben mi? Her şeye sahip olan sensin."

Kafasını sallar. "Sen tıpkı annem gibisin. Onun gözlerini ve ruhunu almışsın. O dünyadaki en nazik, en düşünceli insandı. Ben ise babam gibiyim. Bencil, kendine düşkün, dar görüşlü." İcini çeker. "Bir şey hariç, sanırım," diye ekler, daha çok kendine.

"Öyle söyleme."

Kız kardeşim yutkunur. "Doğru." Prens'e bakar, sonra bana döner. "İkinizin arasına girmemeliydim. Birbirinizi ne kadar sevdiğinizi görebiliyorum. Yalnız kalmaktan korkuyordum."

"Garip bir durumdu," gülümsüyorum. "Alışmak biraz zaman alıyor."

Margot başını sallar ve gözleri yaşlarla dolar.

Ağzını açar, ama konuşmadan boğazımı temizlerim. Luca'ya bakarım ve o bana hafifçe başını sallar.

Bebeği ona anlatmak istediğimi biliyor. Tek bir bakışla kalbimde olan biten her şeyi anlıyor ve beni desteklemek için yanımda. Böyle küçük anlar onu daha da takdir etmemi sağlıyor. Ona olan sevgim bir anda katlanarak artıyor. Derin bir nefes alıp Margot'un dünyasını sarsacak bir sonraki bombayı patlatmaya hazırlanıyorum.

"Margot," diyorum yumuşak bir sesle, gözlerine bakmaya zorlayarak, "Hamileyim."

Kız kardeşimin gözleri büyür. Bana, Prens'e ve tekrar bana bakar. Boğazını temizler.

Onun ne söyleyeceğini bilmiyorum. Tebrikler, belki. Ya da aklına gelen bir klişe. Onun söylemesini beklediğim son şey, sonunda ağzından çıkan sözler.

Margot derin bir nefes alır, nefesini verir ve alt dudağını ısırır. Gözlerini benimkilere diker, gözleri kocaman ve korkuyla doludur.

"Ben de."

LUCA VE IVY BONUS BÖLÜMÜNDE BİRLİKTE BİR SEYAHATE ÇIKIYORLAR. OKUYUCU LİSTEME KAYDOLARAK
NEREYE GİTTİKLERİNİ ÖĞRENİN:

WWW.LILIANMONROE.COM/SUBSCRIBE

KÖTÜ PRENS

KRALLIKTA BEKLENMEDİK: 5. KİTAP

ÖNCEKİ ADI: KÖTÜ PRENS TARAFINDAN HAMİLE BIRAKILMAK

BİR MARGOT

KEFARET.

Kız kardeşimin fırınında bir tepsi daha pişmiş ürünleri soğutma rafına taşıırken ben de bunu yapıyorum. Yere dökülen unu süpürmek için harekete geçerken, kız kardeşim kapıdan içeri girerken gülümsüyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Margot," diyor Ivy. "Yeterince çalışanım var. Sen rahatına bak."

Kız kardeşimin siyah saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Ellerini önlüğüne silerek fırının ön kapısına bakıyor. Alt dudağını ısırarak ellerini ovuşturuyor. "Sence insanlar geri gelir mi?"

"Bu senin büyük yeniden açılışın," diyorum gülümseyerek. "Tabii ki geri gelecekler."

"Benim yüzümden insanlar hastaneye kaldırıldıktan sonra bile mi?"

"Senin yüzünden olmadı," diye cevap veriyorum, süpürgeyi duvara yaslayarak. Ellerimi kız kardeşimin omuzlarına koyuyorum. "Benim aptal menajerim Hunter'ın yüzünden oldu. Sen onun kötü niyetinin kurbanı oldun."

"Biliyorum, ama ne demek istediğimi anlıyorsun. İnsanlar yine de beni suçlayacak. Hunter hiçbir suçlamayla karşı karşıya değil — sana itiraf etmesinin dışında, burada olduğuna dair hiçbir kanıt yok."

Gülümsüyorum. "Sorun olmaz. Bakteriyi onun yerleştirdiği söylentisi yayıldı. İnternetteki tepkilere baktım ve insanlar seni hiç suçlamıyor gibi görünüyor. Hunter'ın yaptığı tüm şüpheli işler şimdi ortaya çıkıyor. Hatta, ekstra reklamın iyi gelecektir."

"Hastaneye kaldırılan insanlar için değil." Ivy yüzünü buruşturur ve göğsüm sıkışır.

Boğazıma takılan yumruyu yutmaya çalışıyorum. "Üzgünüm, Ivy."

Gözleri bana döner ve başını sallar. "Senin suçun olmadığını biliyorsun."

"Eğer daha destekleyici olsaydım..."

"Sen eve yeni gelmişsin. İyileşme sürecindeydin. Hayatın boyunca bana destek olduktan sonra kendine bakıyordun. Bunların hiçbiri senin suçun değil." Ivy kollarıyla beni sarar ve göğsüm biraz daha sıkışır.

Suçluluk duygusu gereksiz bir duygudur. Hiçbir amaca hizmet etmez. Beni daha iyi bir insan olmaya itmez, sadece kendi endişelerimin içine daha da çekip götürür. Suçluluk duymak geçmişi değiştirmez.

Mantıken bunu biliyorum, ama suçluluk duygusu devam ediyor.

Kalbimin içinde dolanıp duruyor, kendimi iyi hissettiğim her an düşüncelerime sızıyor. Suçluluk, zihnimin her köşesinde saklanan bir grup küçük gremlin gibidir. Arada bir kafalarını çıkararak bana ne kadar kötü bir insan olduğumu hatırlatırlar.

Ivy'nin pastanesi *Spoonful of Sugar*'da bir hafta boyunca ona yardım etsem ve pastaneyi yeniden açacağını duyurduğunda onu kamuoyuna desteklese bile, yine de kendimi kötü hissediyorum.

Onun yemeğine zehir katan *benim* menajerimdi. Onu hastaneye düşüren benim menajerimdi. Onun yeni işini mahvetmeye çalışan benim menajerimdi.

Suçlu, suçlu, suçlu.

Fırının arka kapısı açılır ve Ivy'nin erkek arkadaşı Prens Luca içeri girer. Bana geniş bir gülümsemeyle bakar ve kollarını Ivy ve benim omuzlarıma dolayarak şöyle der

"Bugün büyük gün!"

Ivy'nin yüzünde bir gülümseme belirir ve yüzünü onun göğsüne yaslar. Prens, onun başının üstüne bir öpücük kondurur.

Kalbim eriyor. Bir zamanlar Ivy'yi kıskanıyordum. Çok da uzun zaman önce değildi, sadece dört ay kadar önce. Hayatımın en karanlık günleriydi, teşhisimin gerçeğini öğrenmeden hemen önce. Dibe vurmadan önce. İkisi arasında filizlenen ilişkiyi gördüm ve Prens Luca'nın istediği kişinin kardeşim değil, ben olmam gerektiğini düşündüm.

Kendi kendime ilaç tedavisi, depresyon ve anksiyete içindeydim. Zihnim karışmıştı ve bu durum beni hamile kalmamla, hastanede aşırı dozda ilaç almamla ve Farcliff vahşi doğasının ortasında yoğun bir terapi kursuna katılmak zorunda kalmamla sonuçlandı. Sağlıksız, bencil ve hatalıydım.

Şimdi bunu biliyorum, ama bu durumu daha kolay hale getirmiyor. Tezgahın üzerindeki su şişesini almaya uzanıyorum ve elim hafifçe titriyor. Elimdeki titremeye bakıyorum ve korku buz kıracağı gibi içimi delip geçiyor. Titremeyi gizlemek için elimi yumruk yapıyorum. Ivy'ye bakıyorum ve onun fark etmediğini görünce rahat bir nefes alıyorum.

Şişeye tekrar uzanıyorum ve onu yere düşürüyorum.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum.

Ivy gülerek başını sallar. "Her zamanki gibi sakarsın. Halkla ilişkiler uzmanının bunu halktan nasıl sakladığını anlamıyorum."

"O bir sihirbaz," diyorum, titrek ellerimle su şişesini alırken gergin bir şekilde gülüyorum. "Aptal olmak, 'zarif sarışın tanrıça' imajına pek uymuyor." Son kelimeleri parmaklarımla tırnak işareti yaparak gülümsüyorum.

Ivy kıkırdar. Ondan uzaklaşır, bu değerli anı derin bir nefes alıp kendimi toplamak için kullanırım.

Dört ay önce, bir şekilde aşırı dozda eroin aldığım gün (ki bunu hiç hatırlamıyorum), Huntington hastalığı testimin pozitif çıktığını öğrendim. Bu hastalık annemizi öldüren hastalıktı.

Ivy ve ben, son yirmi yılında yavaş yavaş çürüyüşünü izledik, beyni, hastalığın gri maddesine pompaladığı mutasyona uğramış proteinler nedeniyle yavaş yavaş parçalanıyordu. Zayıflamış bağışıklık sistemini tahrip eden zatürreeden öldü, ama ölmeden önce tüm kişiliği olumsuz, öfkeli ve bazen şiddet içeren bir şeye dönüştü.

Bu kader beni de bekliyor ve bunu benden başka kimse bilmiyor.

Ivy teşhisi bilmiyor, ama hamileliğimi biliyor. Benim sadece sıradan, kafası karışık bir ünlü olduğumu düşünüyor. Hayatın eskisi gibi devam edeceğini ve hepimizin sonsuza kadar mutlu yaşayacağımızı düşünüyor.

Çocuğunun oynayacağı bir kuzeni olacağı için heyecanlı.

Onun gibi düşünmeye çalışıyorum. Haftada iki kez terapiye gidiyorum ve yoga ve ağırlık kaldırarak vücuduma özen gösteriyorum. Sağlıklı besleniyorum ve Ivy ile daha fazla zaman geçiriyorum. Sosyal medyaya eskisi kadar fazla bakmıyorum. Gerçekten çok çabalıyorum. Terapistim,

hatalarımı affetmem gerektiğini ve beni yiyip bitiren suçluluk duygusuna tutunmamam gerektiğini söylüyor.

Elim karnıma gidiyor ve içimde büyüyen hayattan güç alıyorum.

Bir gremlin zihnimin derinliklerinden kafasını çıkarır, kıkırdamaları kafatasımda yankılanır.

Suçlu, suçlu, suçlu. Bebeğin de bu hastalığa yakalanabilir. Hamile kalmaya karar verdiğinde bunu düşündün mü?

Gözlerimi sıkıca kapatıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bebek bir kazaydı, ama aynı zamanda bir armağandı. Bakmam gereken bir çocuğum olmasaydı, iyileşmeye bu kadar adanmış olmazdım.

Huntington hastalığım olsa da olmasa da iyi bir anne olacağım.

"İyi misin Margot?" Prens Luca bana bakıyor ve ben de paslanmaz çelik tezgahın kenarını iki elimle sıkıca tuttuğumu fark ediyorum. Parmak eklemlerim bembeyaz.

Omuzlarımı gevşetmeye zorluyorum ve yüzüme bir gülümseme çiziyorum. "İyiyim. Sadece biraz başım dönüyor, hepsi bu. Devam edebilmek için bir muffin yemem gerekebilir."

"Senin benim pişirdiklerimi yediğini göreceğim günün geleceğini hiç düşünmemiştim," diyor Ivy gülerek ve tepside benim için bir muzlu çikolata parçacıklı muffin alıyor. "Senin benim pişirdiklerimi yediğini görmek beni mutlu ediyor."

"Sen nadir bulunan bir yeteneksin," diye cevap veriyorum, muffin'den bir ısırık alıp tadı dilime değdiğinde inliyorum. "Sadece zayıf olmak adına tüm bu lezzeti kaçırdığımı inanamıyorum."

Ivy gülümser, sonra derin bir nefes alır. Gözleri parlayarak bana bakar. "Benimle kapıları açmaya gelir misin? Vakit geldi. Yanımda olmanı istiyorum."

Kalbim hızla atıyor ve başımı sallıyorum. "Onur duyarım."

Birlikte fırının kapılarını açıyoruz, bizi fotoğraflamak için bekleyen kameralara gülümsüyoruz. Kolumu kız kardeşimin omuzlarına doluyorum ve başımızın üzerindeki tabelayı işaret ediyorum.

Spoonful of Sugar resmi olarak yeniden açıldı. Bu sefer, bunun için mutluyum.

Zihnimdaki gremlinler mutlulukla sessizler. Beni sürekli rahatsız eden endişeli düşünceler yok ve kardeşim için gerçekten, tamamen mutluyum.

IVY evimizin ön kapısını açıyor ve ben kanepede oturduğum yerden başımı kaldırıp bakıyorum. Kuaförüm Melissa, sarı saç uzantılarımı düzeltiyor, saç örgülerimi kafa derime daha yakın hale getiriyor. Yıllardır benim yanımda ve bir arkadaşımdan daha yakın biri.

"Büyük açılışın geri kalanı nasıldı?" diye soruyorum kız kardeşime.

Ivy tatlı bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Harikaydı. Basın da oradaydı. Senin orada olman benim için çok önemliydi."

"Sen bir yıldızsın Ivy," diyor Mel, saçımın bir tutamını çekerek.

Ben yüzümü buruşturuyorum.

"Üzgünüm," der, ağrıyan yeri okşayarak. Kız kardeşime bakar. "Bugün senin tuzlu karamelli brownielerinden birini denedim. Aman Tanrım. Ivy, sen inanılmazsın."

Ivy kızarır ve başını sallar. "Teşekkür ederim."

"Bu hafta sonu saçını ben yapayım," diyor Mel. "Bana yıllardır yedirdiğin tüm o pişmiş ürünlerin karşılığı olarak kabul et."

"Bunu mu?" diyor Ivy, siyah saçlarını omzunun üzerinden atarak. "Bununla ne yapabilirsin bilmiyorum."

"Onu küçümseme," diyorum gülümseyerek kuaförüme bakarak. "Beni uzun saçlı bir sarışına dönüştürebiliyorsa, seni bir prenses gibi hissettirebilir."

Ivy'nin gülümsemesi genişliyor. "Peki, tamam. Hoşuma gider."

Kalbim sıkışır. Ivy çok... *iyi*. Hayatını benim yanımda geçirmiş, hiçbir şey istememiş. Yıllarca süren şöhretim boyunca beni desteklemiş, ünlü olmamı bana karşı kullanmamış.

Peki ya ben?

Ona kızgındım. Fırını açtığı anda, herkes gibi beni kullanıp geride bıraktığını düşündüm.

Ancak hastaneye kaldırıldığında ne kadar aptalca davrandığımı anladım.

Kafamdaki gremlinler kıkırdayarak güvensizliğimi artırıyor. *Sen korkunç bir insansın ve Ivy gibi bir kardeşi hak etmiyorsun.* Kız kardeşim kanepeye uzanıp uzun bir nefes veriyor.

"Yardımanın için teşekkür ederim. Sen olmasaydın fırını yeniden açamazdım."

Kız kardeşimin omuzlarına kolumu doladım. "Tabii ki yapabilirdin. Ben sadece gerçeği söyledim, Farcliff'in gördüğü en iyi fırıncı sensin."

Ivy kızardı. Övgü almakta hiç iyi değildir.

Melissa saçımı son bir kez düzeltti ve omzuma hafifçe vurdu. "Gitmem gerek. Uyurken bunu ipek bir fularla sar."

Arkadaşımin her iki yanağına birer öpücük kondurup ön kapıdan çıkmasını izledim. Pencerenin yansımasında kendime bir bakış attım ve derin bir nefes aldım.

Melissa beni bir film yıldızı gibi gösteriyor, ama içimde hala kırık hissediyorum.

Yanımdaki koltukta oturan Ivy, iki renkli gözleriyle bana bakıyor. Bir gözü mavi, diğer gözü yeşil. Tıpkı annemiz gibi. Bir anlığına onun bakışlarına karşılık veriyorum, sonra başka yere bakmak zorunda kalıyorum. Kız kardeşimin yüzüne bakmak, annemin yüzüne bakmak gibi geliyor.

Annemi düşünmek, onun ölümünü hatırlatıyor. Onun ölümü ise kendi teşhisimi hatırlatıyor.

Annem öldüğünde ben orada bile değildim. Vogue dergisi için fotoğraf çekimindeydim.

Ne tür bir insan böyle bir şey yapar? Ailesini değil de işini seçer?

Beynimin mantıklı kısmı, beni aşağı çekmeye çalışan endişe fırtınasını durdurmaya çalışıyor. Mantığım, beni bu kadar çok çalışmaya iten kişinin babam olduğunu söylüyor. Annemin tedavisini karşılayabilmemizin tek yolunun, modellik ve oyunculuktan kazandığım para olduğunu söyleyerek, daha fazla iş almam için beni suçluluk duygusuna kapılmaya zorlardı.

Genç bir ergensen ve baban sana bu tür şeyler söylüyorsa, ona inanırsın. On dört yaşında ailenin geçimini sağlayan kişi olmak, dünyaya bakış açını değiştirir.

Ama kendime bunları söylerken bile, zihnimdeki gremlinler bir araya gelip bana gülüyorlar.

Mazeret uydurmayı bırak, diyorlar alaycı bir şekilde. *Sen sadece kötüsün, kötüsün, kötüsün.*

Ivy derin bir nefes alır ve beni düşüncelerimden koparır. "Hâlâ babanın kim olduğunu söylemek istemiyor musun?"

Karnıma doğru başını sallar. Kalbim sıkışır. "Önemli değil."

"Önemli, Margot," diyor Ivy yumuşak bir sesle. "Kim olursa olsun, o biliyor mu?"

Kafamı sallıyorum. Ivy iç geçiriyor.

Kan tadını alana kadar yanağımın içini ısıtıyorum. Ne zaman hamile kaldığımı ve babasının kim olduğunu çok iyi biliyorum: Argyle Prensi Beckett. Üvey kardeşi Prens Luca'yı öldürmeye çalışan adam. Şu anda kaçak olan ve tüm Argyle Krallığı'nın onu aradığı adam.

Hamileliğimi inziva yerindeyken öğrendim. Bana haber veren doktor nazik ve kibardı, ama bu, dünyanın sonu gelmiş gibi hissetmemi engellemedi. Ivy ve Luca dışında kimse hamile olduğumu bilmiyor — tabii doktorlar hariç — ve hala gerçekmiş gibi gelmiyor.

Hamileliğim, zihnimdeki hırçın sesler için daha fazla malzeme oluyor.

Hamileliğimi öğrenmeden önce vücuduma zehir enjekte ederek bebeğime zarar vermiş olursam ne olur? Yaptıklarım yüzünden bebeğim düzgün gelişmezse ne olur?

Ya bebek Huntington hastalığına yakalanırsa?

Derin bir nefes alıp, zihnimi toparlıyorum. Terapistim, kaygımı adlandırmamı, onu zihnimdeki bir davetsiz misafir gibi görmememi söylüyor. Ben de deniyorum.

Bu düşünceler bana fayda sağlamıyor. Bunun yerine, zihnimi içime, içimde büyüyen çocuğa çeviriyorum. Hamile olduğumu öğrenmeden önce, sadece gerekli olduğunu düşündüğüm için o tesisteydim. Kaygım kontrolden çıkmıştı ve kendime zarar verecek bir şey yapmaktan korkuyordum. Nasıl aşırı doz aldığımı bilmiyordum, ama eminim ki bu benim hatamdı.

Suçlu, suçlu, suçlu.

Hamile olduğumu öğrendiğimde her şey değişti.

Artık asla tekrar uyuşturucuya başlamak istemedim. Asla çocuğuma zarar verecek bir şey yapamazdım. Asla, asla, asla.

Ama Prens Beckett...

Belki de biz birbirimiz için yaratılmışızdır.

Kötü, kötü, kötü.

"Bugün ilacını aldın mı?" diye soruyor Ivy.

Kız kardeşime gülümserim. "Muhtemelen almamın zamanı gelmiştir. Hatırlattığın için teşekkürler."

"Kafanda bir şeyler döndüğünü görebiliyorum. Kendine işkence etmeyi bırakmalısın."

"Söylemesi kolay, yapması zor."

Ivy hüzünlü bir gülümsemeyle bana sarılır. "Her şey yoluna girecek. Luca bana hep böyle der. Şimdiye kadar hiç yanılmadı."

Gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum, ama gerçeği biliyorum. İnsanlar hamile olduğumu ve babasının kim olduğunu öğrenir öğrenmez, kariyerim sona erecek. Reklam anlaşmalarımı kaybedeceğim ve bir daha oyunculuk işi bulabileceğimi sanmıyorum.

Sonra, önümüzdeki on, on beş, yirmi yıl içinde vücudum yavaş yavaş çürümeye başlayacak.

Ölüm meleğinin yüzüne bakıyorum.

Her şey kesinlikle yolunda gitmeyecek.

İKİ DANTE

Uçaktan iner inmez dişlerim takırdamaya başladı. Soğuk hava ince ceketimi delip geçiyor ve beni iliklerime kadar üşütüyor.

Tropikal Karayip adası Argyle'dan ayrılmam pek sık olmaz.

—özellikle Farcliff gibi kuzeydeki bir yere gelmemek için. Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada arasında, Büyük Göller'in hemen doğusunda yer alan Farcliff, muhteşem bir ülkedir. Yemyeşil ormanlar, berrak göller ve nehirler, sağlıklı vahşi yaşam. Farcliff, hayata geçirilmiş bir kartpostal gibi görünüyor.

Ama kahretsin, hava çok soğuk ve henüz Kasım bile gelmedi.

Bir şoför lüks bir sedanın yanında bekliyor. Ben arabaya binerken başını sallayarak arka kapıyı açıyor. Isıtmalı koltuklara minnettar olarak arkama yaslanıyorum.

Şoför arabaya biniyor ve dikiz aynasına bakıyor. "Nereye gidiyoruz, Majesteleri?"

Luca'nın verdiği adresi ona veriyorum ve yolculuğa hazırlanıyorum. Argyle'dan pek sık ayrılmam, bu yüzden yabancı bir krallıkta bilinmeyen bir adrese götürülmek benim için nadir bir olay.

Bir kurtarma görevindeyim. Luca'yı Farcliff'ten kurtarıp eve geri getirmek.

Her zaman kamuoyunun gözü önünde olmaktan nefret ettiğim için, kardeşim Argyle Kralı Theo bana farklı sorumluluklar verdi. Argyle'daki günlük işlerin çoğuyla ilgilendiğim sürece kameralardan uzak durabiliyorum. Bu da ona diğer ülkelere ve krallıklara seyahat etme, uluslararası ilişkiler üzerinde çalışma ve Argyle'ın yüzü olma özgürlüğü sağlıyor.

Bilgisayarlarda her zaman iyi olmam da bu konuda yardımcı oluyor. Argyle Sarayı için son teknoloji bir güvenlik sistemi geliştirdim ve kralliyet tesislerimizdeki teknolojiyle ilgili her şeyi yeniledim. Beckett kaçak durumda olduğu için ailemin güvende olmasına seviniyorum.

, sarayın güvenliğini iyileştirilmesinin arkasında benim olduğumu bilmiyor.

Anonimliğin avantajları vardır.

Örneğin, sarayın kapısından dışarı çıktığımda kalabalık tarafından kuşatılmıyorum. Engellenmeden seyahat edebiliyorum ve medyada hakkımda çıkan yalanlar ve hikayelerle uğraşmak zorunda kalmıyorum. Bana "münzevi prens" diyorlar, ama umurumda değil.

Ben inzivaya çekilmiş *biriyim*.

Diğer bir avantajı ise, şu anki durum gibi. Üvey kardeşim Beckett kaçak durumda olduğundan, güvenebileceğimiz çok az insan var. Theo, Luca'yı Argyle Krallığı'na geri getirmem için beni Farcliff'e gönderdi. Evde daha güvende olacak.

Luca'nın kız arkadaşı fırınıni yeniden açtı, ama umarım onu güvenlik ve sağduyuya ikna edebilirim. Farcliff'te kime güvenebileceğimizi bilmiyoruz, bu yüzden ikisinin de Argyle'a dönmesi daha iyi olur.

Normalde, kendi krallığımı terk etmezdim, ancak ülkede durum gergin ve medyada ses getirmeden bu yolculuğu yapabilecek tek kişi bendim.

Yüzüm dünyanın her yerindeki medya kuruluşlarında yer almadığı ve gerçekte nasıl göründüğümü çok az kişi bildiği için, Luca'yı eve getirmek görevi bana düştü.

Farcliff'in sokaklarının hızla geçip gitmesini izliyorum. İnsanlar soğuktan korunmak için çenelerini ceketlerine gömerek hızlıca yürüyorlar. Hava çoktan kararmaya başladı ve günler gittikçe kısalıyor. Kesinlikle tropikal bir adada olmak isterdim.

Şoför uzun bir kapının önünde duruyor. Bir sıra ağacın arkasında bir evin çatısını görebiliyorum. Camını indirip zili çalıyor ve güvenlik görevlisiyle birkaç kelime konuşuyor. Kapılar içe doğru açılıyor ve ben geçici yeni evime giden yolu takip ediyorum.

Umarım iyi bir ısıtma sistemi ve yalıtımı vardır.

Dışarı çıkarken, şoför bagajdan çantamı çıkarırken ona başımla selam veriyorum. "Bundan sonrasını ben hallederim," diyorum.

"Emin misiniz, Majesteleri?" Tereddüt ediyor, valizi vermek istemiyor.

Argyle'da, kaledeki tüm personel bana alışkındır. Şımartılmayı veya kraliyet mensubu gibi davranılmayı sevmem. Kendi giyinirim, kendi arabamı sürerim, çoğu şeyi personelimin yardımı olmadan yaparım.

Bu şoför belli ki buna alışık değil. Ona gülümserim, çantamı almadan önce eline bahşiş olarak biraz para sıkıştırırım. Hafif valiz hazırladım, çünkü soğuk hava kıyafetlerim yok ve burada uzun süre kalmayı düşünmüyorum.

Luca mantıklı davranırsa, yarın şafak vakti buradan ayrılıp öğlene kadar güneşin ve sıcaklığın tadını çıkarabiliriz diye umuyorum.

Kolay, değil mi?

Küçük valizimi ön verandaya koyup kapı zilini çalıyorum. Bir adım geri çekilip, kapının açılmasını beklerken ellerimi arkamda birleştiriyorum.

Diğer tarafta hafif, hızlı adımlar yaklaşıyor. Kilit açılıyor ve ağır kapı içe doğru açılıyor.

Nefesim kesildi.

Margot LeBlanc'ın fotoğraflarını görmüştüm. Onu yarım düzine filmde izlemiştim ve oyunculuk yeteneğine saygı duyuyordum.

Ama, vay canına. Kameralar ona haksızlık ediyor.

Sanırım bir parçam bunun Photoshop olduğunu varsaymıştı. Onun gerçekte bu kadar nefes kesici olacağını düşünmemiştim.

Beline kadar uzanan uzun sarı saçları bir tarafa doğru taranmış. Parlak mavi gözleri bana bakıyor ve dolgun, öpülesi dudakları açılıyor. Gözlerini vücudumda gezdirip tekrar yukarıya çeviriyor ve onun bakışlarından bu kadar hoşlandığım için kendime şaşıyorum.

Gözlerinin ardından gelen sıcaklık, damarlarımdan küçük zevk dalgaları geçiyor. Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor, kaşımı kaldırıyorum.

Margot neredeyse benim kadar uzun, ince belli ve muhteşem kıvrımları var. Gözlerim sürekli vücuduna kaymak istiyor, ama asıl çekici olan gözleri. Derin mavi gözleri bana bakıyor.

Boğazımı temizliyorum, ama yine de konuşamıyorum.

Bu yüzden dışarı çıkmıyorum. Bu yüzden halkın gözü önünde olmaktan nefret ediyorum. Susuyorum.

Margot'un yüzünde nazik bir gülümseme belirir. "Sen Todd olmalısın," der. "Bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkür ederim."

Kaşlarımı çatıyorum. Todd kim?

Cevap veremeden, Margot ayağına terliklerini giyer ve bana onu takip etmem için işaret eder. Evin etrafında dolaşırız ve gözlerim onun kalçasının hareketlerine kilitlenir. Omzunun üzerinden bana bakar ve gözlerim onun gözlerine takılır.

"Kamyonetin sokakta mı? Güvenliğe seni içeri almalarını söyleyeyim. Geldiğini söylemiştim sanırım, ama kız kardeşimin fırınının yeniden açılmasıyla o kadar meşguldüm ki, aklımdan çıkmış olmalı."

"Hayır, aslında. Beni içeri aldılar."

Çünkü ben Argyle Prensi'yim ve kardeşimle görüşmeye geldim.

"Oh, güzel," diye gülümsüyor. "İşte havuz. Sanırım pompa yanmış. Çalışmıyor. Dün elektrik kesildi ve geri geldiğinde bir elektrik dalgalanması olmuş galiba. Ama ben elektrikçi değilim. Sen elektriciisin," diye gülüyor, sesi içimi bir kez daha ısıtıyor. "Bu hafta kışa hazırlamak için birkaç santim su boşaltmayı umuyoruz, ama ev yöneticim çok fazla su boşaltmadan önce senin bir bakman en iyisi olur dedi."

Gülümsemesi nazik. Tedbirli. Bel hizasında bir tahta kutuyu işaret ediyor, kapağını açarak havuz pompasını gösteriyor.

"Onarabilir misin?"

"Dante!" Kardeşim Luca sürgülü cam kapıyı açarak evden dışarı çıkar. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardır.

Birkaç hafta önce Argyle'da gördüğümünden daha mutlu görünüyor. Belki de soğuk hava ona yakışıyordur.

Belki de Ivy ona yakışıyordur.

Margot yumuşak bir ses çıkarır.

"Dante?" Ona bakıp gülümserim.

"Evet."

Luca havuzun etrafında zıplar ve kollarıyla beni sarar, kucaklayarak boğar. "Seni görmek güzel, kardeşim."

"Kardeşim mi?" Margot gözlerini genişleterek tekrarlar. Yanakları kızarır, gözleri dehşetle dolar.

"Margot, bu kardeşim, Argyle Prensi Dante. Boyuna aldanma ama. O utangaç bir ayıcık gibidir."

Luca beni başımdan tutup başımı okşadı. Ben çığlık atarak ondan kurtulmaya çalıştım ama kardeşim beni bırakmadı. Ağırılığımı kaydırarak onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Kolu boynumu sıkıca kavrar ve nefes almamı zorlaştırır.

Panik kanımı kaynatmaya başlar. Kapana kısılmaktan hoşlanmam.

Onun tutuşundan tekrar kurtulmaya çalışıyorum, biraz daha sert itiyorum. Çok sert.

İkimiz de havuzun kenarına doğru ilerlerken birbirimizin ayaklarına basarak geriye doğru sendeliyoruz. Luca gülüyor, benimle boğuşurken homurdanıyor.

Kardeşim çocukluğumuzdan beri güçlenmişti.

Margot bize doğru bir adım atar. "Uh, çocuklar..."

Tek bir güçlü itmeyle Luca'yı üstümden atmaya çalışıyorum. O da bağırarak boynumdan bırakıyor ve geriye doğru düşerek havuzun suyuna doğru yuvarlanıyor. Topuğu havuzun kenarından kayarken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

O bitti. Bir saniye içinde buz gibi suya düşecek.

Bir adım geri çekilip, hırıltılı bir nefes alıyorum. Elim boğazıma koyup, sonunda ciğerlerimi dolduruyorum.

Ancak zaferim kısa sürer, çünkü Luca son bir hareketle omzumu yakalar ve beni kendisiyle birlikte aşağıya çeker.

Bağırarak, kardeşimin üzerine düşerek buz gibi soğuk suya giriyorum. Soğuk nefesimi kesiyor. Bir saniye boyunca hareket edemiyorum. Dizim havuzun dibine çarpana kadar aşağı, aşağı, aşağı batıyorum. Dibe çarpmam beni kendime getiriyor.

Luca'yı itip kendimi havuzun dibinden yukarı doğru itiyorum ve Margot'un bağırıışlarını duymak için su yüzüne çıkıyorum. Margot havuz evine giriyor. Havuzun kenarına yüzüyorum ve Margot'un bir yığın havluyla geri geldiğini izliyorum.

Suda ıslanan giysilerimle ve bozulan ruh halimle sudan çıkıyorum. Luca'nın başı sudan çıkıyor ve gülüyor.

Üvey kardeşi Beckett az önce onu öldürmeye çalışmış olmasına rağmen, oldukça iyi bir ruh hali içinde. Benim buraya sosyal bir ziyaret için geldiğimi mi sanıyor?

Kapıda siyah saçlı bir kız belirir. "Ne oluyor burada?"

Margot bana bir havlu uzatır ve kaşlarını kaldırır. Yanakları hala parlak kırmızıdır ve gözlerini kaçıır.

"Bebeğim! Bu benim kardeşim Dante," diye seslenir Luca. "Sen de buraya gelmelisin. Su çok güzel."

"Sözüne güveniyorum," diye cevaplar Ivy gülerek.

Bütün vücudum titriyor. Margot omuzlarıma bir havlu örter ve ellerini kollarımda yukarı aşağı gezdirene kadar bunun farkında değilim.

"Hadi içeri girelim," diyor, hala Ivy'yi suya girmeye ikna etmeye çalışan Luca'ya bakarak. "Sen ağabeyinden daha mantıklı birisin."

"Öyle görünüyor," diye gülümsüyorum. Dişlerim takırdıyor ve Margot eve doğru başını sallıyor.

İçeri girer girmez, vücudumda karıncalanma hissediyorum. Soğuktan donmuş tenime ısı yayılmaya başlıyor ve Margot beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

"Banyo, yatak odası." İki farklı kapıyı işaret ediyor. "Banyoda temiz havlular ve banyo malzemeleri olmalı. Isın. Valizin var mı?"

"Ön verandada."

O başını sallar. "Birine getirip o odaya bırakmasını söyleyeceğim."

"Teşekkürler." Bir şey daha söylemek istercesine yutkunuyorum.

Gözleri bir an benimkilerde kalır, sonra keskin bir nefes alır. "Ve, şey... özür dilerim."

"Ne için?"

"Seni elektrikçi sandığım için, Argyle Prensi değil."

Omuz silkiyorum ve gülümsüyorum. "Kolay bir hata."

Margot'un gözleri göğsüme kayıyor ve yanaklarının daha da kızardığını görüyorum. Utangaç bir şekilde gülümsüyor, başını sallayarak merdivenlere doğru dönüyor.

Bir an onu izlerim, kalbimin neden bu kadar düzensiz attığını merak ederek.

MARGOT HAMİLE... VE NE YAPACAĞINI BİLMİYOR.
ÖZELLİKLE DE PRENS DANTE ORTAYA ÇIKIP ONU AYAKLARINDAN KESERKEN.

BEŞİNCİ KİTABI ALIN: **WICKED PRINCE!**
[HTTPS://GENI.US/WICKEDPRINCE](https://geni.us/wickedprince)

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları diz çöktüren kadınları yazmayı çok sever. İnsanları güldürmeyi sever ve onunla aynı mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettardır.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı kocasıyla Avustralya'da yaşıyor. Kocasını sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığından emin değil.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu
adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü

Savaş

Arzusu

Felaket

Manhattan Milyarderleri

Büyük Otoriter Hata

Büyük Otoriter Sorun

Büyük Otoriter Sorun

Büyük Otoriter Sürpriz

Hayatın İlerleyen

Dönemlerinde Romantizm

Kirli Küçük Orta Yaş

Kaçamağı Kirli Küçük

Orta Yaş Krizi Kirli Küçük

Orta Yaş Karmaşası

Kirli Küçük Orta Yaş Hatası

Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi

Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı

Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı

Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi

Kirli Küçük Orta Yaş

Draması

Kirli Küçük Orta Yaş (sahte) Randevu

Kardeşin En İyi Arkadaşı

Romantizm Seni İstememeli

Sana Sahip

Olamam Sana

İhtiyacım Yok

Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Yemini

Onun Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İş Yeri Romantizmi İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret İlk

Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizmi [CEO Tarafından](#)

[Hamile Bırakılmak](#)

Bekar Baba Tarafından Hamile

Bırakılmak Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü

Prens Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizmi Doğru

Adamla Nişanlanmak

Yanlış Adama Nişanlanmak

Mükemmel Adama

Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizm Bana

Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun

Emirleri Doktor O

Doktor D Doktor

L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

